

MEG CABOTOVÁ

*PRINCEZNA
Mia*

MEG CABOTOVÁ

PRINCEZNA

Mia

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Jana Jašová

PRINCESS MIA

Copyright © by Meg Cabot, LLC, 2008

Translation © by Jana Jasová, 2008

Copyright of the Czech edition © by Euromedia Group k.s., 2008

ISBN 978-80-242-2166-3

Amandě Macielové s láskou a díky

Poděkování

Mnohokrát děkuji Beth Aderové, Jennifer Brownové, Barbaře Cabotové, Sarah Daviesové, Michele Jaffeové, Lauře Langlieové, Amandě Macielové, Abigail McAdenové a obzvlášť Benjaminu Egnatzovi

„A ano, Vaše královská Výsosti,“ řekla. „Věříme, že jsme princezny. Aspoň jedna z nás.“

Sara cítila, jak jí do tváří stoupá horkost. Ale ovládla se. Když jste princezna, nemůžete se dát strhnout hněvem.

„To je pravda,“ připustila. „Někdy i já předstírám, že jsem princezna, abych se mohla snažit chovat jako ony.“

MALÁ PRINCEZNA

Frances Hodgson Burnettová

Pátek, 10 září, Kráska a zvíře,

Divadlo Lunt-Fontanne, dámské záchodky

Nezavola! Právě jsem brnkla mamce.

Není to od ní moc fér, obviňovat mě, že si myslím, jako by se svět musel točit jen kolem toho, že jsem se rozešla s Michaellem. Protože si to nemyslím. Fakt ne. Jak jsem měla vědět, že mamka zrovna uspává Rockyho? Měla si vypnout zvonění, když ví, že ten kluk má problémy se spaním.

To je fuk. Stejně mi nikdo nenechal zprávu.

No, asi jsem to ani neměla čekat. Totiž, koukala jsem se na internet na Michaelův let. V Japonsku nepřistane dřív než za čtrnáct hodin.

A na palubě letadla nesmíte při letu používat mobily ani notebooky. Teda, nesmíte volat ani psát esemesky.

A nesmíte ani odpovídat na maily.

Ale to je v pohodě. Fakticky. Zavolá mi.

Až se zase připojí a dostane můj mail, tak mi zavolá a usmíříme se a všechno zase bude tak fajn, jako to bylo dřív.

Tutově.

Mezitím se musím prostě chovat, jako by se nic nedělo. Jako by bylo všechno normální – pokud vůbec může být něco normálního, když holka musí čekat, až se jí ozve její kluk, se kterým chodí už dva roky a se kterým se zrovna rozešla, ale potom mu poslala omluvný mail, protože si uvědomila, že se totálně a neodpustitelně spletla.

A že do chvíle, než se s ním zase uvidí, nebude její život nic než pouhopouhá náhražka, v níž bude odsouzená prožívat jen krátké a povrchní vztahy s celebritami.

Počkat – no jasně. Jako můj táta.

Ale, víte co. Já jsem na tom stejně. Minus ty celebrity.

Když jsem dneska večer byla s Džejpím v divadle na *Krásce a zvířeti*, uvědomila jsem si, jak jsem byla minulý týden hrozně pitomá.

Ne že už bych si to neuvědomovala předtím. Ale ten muzikál fakticky uhodil hřebík na hlavičku.

Což je docela zvláštní, vzhledem k tomu, že jsme s Michaellem po divadlech zrovna moc nechodili. Totiž, nestávalo se moc často, že bych Michaela fakticky přesvědčila, aby se mnou šel na představení, co se líbí mně – což jsou právě muzikály, kde skotačí holky v krinolínách a ze stropu se snášejí hrdinové (třeba jako ve *Fantomovi Opery a Tarzanovi*).

A při těch pár příležitostech, kdy se mnou fakticky ŠEL, se ke mně v jednom kuse nakláněl a šeptal mi věci jako: „Naprosto chápu, proč už to končí. Neznám kluka, co by se bavil tím, že bude zpívat mluvícímu čajníku o tom, že má rád nějakou holku. Ty to chápeš? A kde se tam jako vezme orchestr? Vždyť mají být v kobce. To prostě nedává smysl.“

Což člověku úplně pokazí umělecký zážitek. Plus to, že Michael chodí každých pět minut na záchod pod záminkou, že vypil u večere moc minerálky. Ale ve skutečnosti si chodí kontrolovat mobil, jestli tam nemá zprávy od těch pošuků, co s nimi hraje World of Warcraft.

A i když s Džejpím jsem si to fakt pořádně užívala, přece jen jsem si nemohla pomoci: toužila jsem po tom, aby tady vedle mě seděl Michael a stěžoval si, že *Kráska a zvíře* je laciný disneyovský muzikál zaměřený na dětské diváky, u kterých se nepředpokládá nějaká velká kritičnost, že ta hudba je fakt hrozná a všechen ten humbuk má jen tahat peníze z kapes turistů, aby si kupovali předražená trička, upomínkové hrníčky a nóbl divadelní programy.

Vážně je smutné, že tady není, protože zrovna dneska jsem si něco uvědomila. Že *Kráska a zvíře* je vlastně o Michaelovi a o mně.

Ne že já bych byla zrovna kráska, jasně. A Michael rozhodně není zvíře.

Ale to, jak dva lidi spolu začnou kamarádit a málem si neuvědomí, že jsou do sebe zamilovaní, až když už je skoro pozdě.

To je prostě tutově o nás.

Teda až na to, že Bella je chytřejší než já. Myslím jako... jak by se asi Belle líbilo, kdyby zjistila, že než ji Zvíře uvěznil ve svém hradě, užil si s Judith Gershnerovou a jen tak náhodou jí to zapomněl povědět?

Asi by jí to nevadilo, a víte proč? Protože to bylo předtím, než se ona a Zvíře dali dohromady. Tak proč by jí na tom mělo záležet?

Vážně, proč?

Já prostě nemůžu uvěřit, že jsem mohla být tak hloupá. Přísahám, i když to teď bude znít směšně – a dobře, připouštím, že jsem si vědoma toho, jak moc směšně to zní –, že *Kráska a zvíře* zalily můj život světlem prozření.

Což by nemělo vůbec nikoho překvapit. Jen si vezměte, že je to příběh starý jak samo lidstvo.

Každopádně jsem dřív prohlašovala, že ideálním mužem mého života bude ten, kdo dokáže prosedět celé představení *Krásky a zvířete*, nejromantičtějšího příběhu světa, a nehižnat se na nesprávných místech (jako když Zvíře prochází na jevišti proměnou v Prince, nebo když dojde na ty falešné vlky – nemůžou je udělat MOC strašidelné, když na to chodí i malé děti, že jo).

Ale teď si uvědomuju, že jediný kluk, se kterým jsem na tomhle muzikálu byla a který to všechno splňuje, je Džejpí. J. P. Reynolds-Abernathy čtvrtý. Dokonce mu – toho jsem si nemohla nevšimnout – po tváři стекла jedna slza. To ve scéně, kdy se Bella dobrovolně rozhodne obětovat svůj život za otcův.

Michael při představení na Broadwayi nikdy nebrečel. Leda tehdy, když tak brutálně zavraždili Tarzanova opičího otce.

A to jen proto, že se chechtal jako blázen.

Ale jde o to, že... se mi začíná zdát, že to zase nebylo tak hrozné. Kluci jsou prostě jiní než holky. A nejen proto, že je fakticky zajímavá, jestli film *Blade: Trinity* bude mít pokračování *Nightstalkers*, kde bude Jesicca Biel zase hrát roli Abby Whistlerové.

Ani proto, že jim připadá naprosto v pořádku vyspat se s Judith Gershnerovou a nezmínit se o tom před svou přítelkyní, protože se to stalo předtím, než spolu začali chodit.

Ale protože jsou jinak naprogramovaní. Třeba tak, že je nedojme, když chlapík navlečený v gorilím převleku předstírá umírání.

Ale naprosto věří scénám, jako je ta v *Notting Hillu*, kde postava, co ji hraje Julia Roberts, jde za Hughem Grantem, i když normálně by se ani za milion let nestalo, aby se nafoukaná herečka zamilovala do knihkupce.

A to říkám jako princezna, která je zamilovaná do vysokoškoláka.

Prostě je to tak. Kluci jsou rozhodně jiní.

Ale nemusí to být vždycky jen na škodu. Pravda je, že mí předkové říkali *Vive la différence*. Protože, víte, spousta kluků muzikály nemusí.

Ale stejní kluci vám taky můžou dát řetízek s vločkou k patnáctým narozeninám, když jdete na Ples kulturní nezávislosti, kde si navzájem poprvé vyznáte lásku.

A musíte uznat, že to je taky romantika.

Aha. Bliklo světlo. Druhé jednání, musím se vrátit na místo.

A fakticky se na to netěším. Bylo by to mnohem lepší, kdyby se mě Džejpí pořád neptal, jestli jsem v pohodě.

Já teda naprosto chápu, že mu na mně záleží jako na kamarádce, jenže – co sakra čeká, že řeknu? Copak neví, že jediná možná odpověď je ne, nejsem vůbec v pohodě? Mám mu snad připomínat, že to ještě není ani dvě noci, co jsem ze sebe jako idiot servala řetízek s vločkou a MRŠTILA s ním po klukovi, který mi ho daroval? Copak si myslí, že se z toho člověk hned rychle otrépe, jenom proto, že zrovna sedí na muzikálu, kde zpívají hrníčky?

Džejpí je bezva. Ale taky je hrozně naivní.

I když se ukázalo, že Tina měla zase pravdu: u Džejpího vážně dřímá pod povrchem nezkontrolovatelná vášně. Ta jedna slza to dokazuje. Potřebuje jen správnou ženu, která by dokázala odemknout jeho srdce – co si zatím chrání tvrdou skořápkou, protože nechce utrpět emocionální poranění. A potom vybuchne jako sopka, kterou jsem viděla v Yellowstone národním parku.

A Lily (která mi ani nezavolala, ani neposlala mail, i kdyby jen proto, aby na mě zase ječela, že jsem jí ukradla kluka, což se jí vůbec nepodobá) tou ženou očividně není.

Na druhou stranu, možná že Džejpí není naivní. Možná je prostě jen kluk.

Všichni nemůžou být jako Zvíře.

Pátek, 10 září, 23.45, doma

Mailová schránka: 0 vzkazů

Záznamník: Taky nic.

Ale Michaelovo letadlo bude ještě jedenáct a půl hodiny ve vzduchu. Určitě zavolá po přistání.

Teda, přece *musí* zavolat. No ne?

Fajn, nebudu na to teď myslet. Protože když na to myslím, tak mi srdce začne tak nějak divně poskakovat a taky mi zvlhnou dlaně.

Ale když jsem byla pryč, přišla mi ručně nadepsaná obálka. Řekla mi to mamka (i když se při tom moc šťastně netvářila), když jsem ji budila, abych se jí zeptala, jestli nevolal Michael. (Fakt mě nenapadlo, že mamka už bude spát. Obvykle se dívá na pořad Davida Lettermana až do půl jedné, kdy jsou tam hudební hosté. Tak jak jsem mohla vědět, že tentokrát bude jako hudební host Fergie, takže máma půjde brzo do postele?)

Tu ručně nadepsanou obálku jasně neposílal Michael. Byl to takový ten luxusní slonovinový papír s velkou rudou pečetí a ozdobným monogramem D a R vyraženým uprostřed. Byla to obálka, která přímo ječela *Grandmère*.

Takže mě ani nepřekvapilo, když mamka mrzutě zavrčela: „Babička říkala, že to máš hned otevřít.“

Ale překvapilo mě, když dodala: „A máš jí zavolat hned, jak to uděláš. Ať je kolik chce hodin.“

„Mám volat *Grandmère dokonce i po jedenácté?*“ To nedávalo smysl. *Grandmère* chodí spát přesně v jedenáct, když skončí večerní zprávy, a to bez výjimky, pokud zrovna nevečeří s Henrym Kissingerem nebo někým takovým. Tvrdí, že když nemá svých poctivých osm hodin spánku, udělají se jí potom strašné váčky pod očima, co si s nimi neporadí ani krém na hemoroidy.

„Tohle ti vzkazuje,“ zaúpěla mamka a přetáhla si polštář přes hlavu. Qak vůbec může spát, když vedle ní hlasitě chrápá pan Gianini, to je pro mě záhadou. Asi ho fakticky miluje.)

Ta obálka se mi vůbec nelíbila. A už vůbec se mi nelíbila představa, že bych měla volat *Grandmère* v půl dvanácté v noci.

Ale šla jsem do pokoje a roztrhla obálku a začala číst...

A pak jsem málem dostala infarkt.

Za dvě vteřiny jsem už měla na drátě Grandmère.

„Á, Amélie,“ pronesla. Vůbec to neznělo ospale. „Výborně. Konečně. Dostala jsi ten dopis?“

„Od MÁMY Lany Weinbergerové?!“ Skoro jsem to zaječela. Ale na poslední chvíli jsem si uvědomila, že musím tlumit hlas, protože bydlím v jednom bytě s batoletem, a nemůžu riskovat, že ho probudím a máma bude zuřit. „Která chce, abych na její charitativní akci, kde se budou shánět peníze na podporu afrických sirotků, přednesla hlavní projev? Jo. Ale jak to víš? Tobě to taky napsala?“

Grandmère si odfrkla. „Nebud’ směšná, Amélie. Mám své způsoby, jak se dostat k informacím. Ale teď mi něco řekni. Je to velice důležité. Nabídla ti v té pozvánce, abys vstoupila do Domina Rei, až budeš plnoletá?“ Mohli jste prakticky slyšet, jak jí v puse bublají sliny, tak byla vzrušená. „Zmínila se o tom, že tě chce o to požádat, až ti bude osmnáct?“

„Jo,“ přitakala jsem. „Ale Grandmère, já jsem o žádné Domine Rei nikdy neslyšela, a stejně na to teď nemám čas. Procházím teď hrozně stresujícím životním obdobím a opravdu se potřebuju soustředit na –“

Ale tohle jsem rozhodně neměla říkat. Grandmère doslova podpálila sluchátko tím ohněm, co jí vyšlehl z pusy, a pronesla svým panovnickým tónem: „Pro tvou informaci, Domina Rei je jednou z nejvlivnějších ženských organizací na světě. Jak to, že o tom nic nevíš, Amélie? Je to jako Opus Dei ženského hnutí. Až na to, že nemají žádné náboženské zaměření.“

Musím přiznat, že tohle mě navzdory mému odporu zaujalo. „Fakt, jo? Jako ta tajná organizace v *Šifře mistra Leonarda*? Jak se jejich členové bičují? Nosí Lanina máma trnový náramek kolem stehna?“

„Ovšemže ne,“ odsekla Grandmère. „Myslela jsem to obrazně.“

Což mě dost zklamalo. Laninu mámu neznám (a ona o mně taky nic neví, vzhledem k tomu, že v dopise psala, jak si Lana celé roky váží mého přátelství a jaká je škoda, že mi moje princeznovské povinnosti nedovolují navštěvovat všechny ty večírky, na které mě k nim Lana vždycky zve. Hm. Jo, jo.), ale představa, že někdo z

Weinbergerovy rodiny nosí kolem stehna drát s trny, co se mu zabodávají do masa, mě moc potěšila.

„A taky vím,“ jela si po svém Grandmère, „že jsem ti o Domině Rei určitě říkala, Amélie. Komtesa Trevanniová je jejich členkou.“

„Bellina babička?“ Grandmère se o své největší rivalce komtese Trevanniové moc nezmiňuje od té doby, co komtesina vnučka Bella k nadšení celé rodiny minulé Vánoce utekla s mým pseudobratránkem, princem Reném, a nechala se od něj zbouchnout. (Grandmère trvá na tom, že mnohem zdvořilejší termín je *enceinte*, což je totéž francouzsky, ale pravda je, že ji vážně zbouchnul. Panebože, to v naší rodině nikdo nikdy neslyšel o kondomech?)

Po přísném pohovoru s mým tátou (a řekla bych, že i inkasování finanční injekce, protože René měl jen pár dní před podpisem smlouvy pro účinkování v televizní reality show *Krásný princ*, v níž měla spousta mladých svobodných dívek soutěžit o možnost začít chodit s opravdovým princem... konkrétně s Reném) si René Bellu vzal. Její babička těžce nesla, že se svatba odehrála jako tichý soukromý obřad, protože René s žádostí o ruku tak váhal, že už to na Belle bylo hodně vidět – a v časopise *Majesty* jsou na tyhle věci trochu moc hákliví.

René a Bella teď bydlí na Upper East Side ve střešním apartmá, které jim koupila komtesa jako svatební dar, chodí spolu na porodní školení a tváří se, jako by už nemohli být šťastnější.

Babička zuří, že Reného získala Bella a ne já – ale já jsem přece teprve na *střední*, panebože! – a tak se zasekla, že o tom vůbec nemluví.

„Taky Audrey Hepburnová byla v Domina Rei,“ pokračovala Grandmère. „A monacká kněžna Grace. Nebo Hillary Rodham Clintonová. A předsedkyně nejvyššího soudu Sandra Day O'Connorová. Jacqueline Kennedy Onassisová. Dokonce i Oprah Winfreyová.“

Na naši konverzaci na okamžik dopadlo trapné ticho, tak jako vždycky, když ve vybrané společnosti padne jméno Winfreyová.

Ozvala jsem se: „To je fajn, Grandmère. Ale i když se mi to moc líbí, víš, teď vážně není nejvhodnější doba. Já –“

Ale Grandmère mě už zase neposlouchala. Jako vždycky.

„Samozřejmě jsem před lety taky žádala, aby mě přijali. Ale kvůli jednomu nedorozumění, které se týkalo jistého gentlemana – radši ho nebudu jmenovat –, jsem byla hrubě odmítnuta.“

„Aha,“ řekla jsem. „No, to je mi líto. Ale já –“

„Dobře, jestli to musíš vědět, šlo o monackého knížete Rainiera. Ale byly to jen ohavné pomluvy! Sotva jsem se na něj podívala! Copak za to můžu, že jsem ho tak přitahovala, že za mnou běhal jako pejsek? Nechápu, jak v tom někdo mohl vidět něco víc, než to bylo, než... prosté pobláznění staršího muže mnohem mladší ženou, která jiskřila důvtipem a *joie de vivre*.“

Chvilí mi trvalo, než jsem pochopila, o kom to vlastně mluví. „To myslíš... sebe?“

„Ale ovšem, Amélie! A co se divíš? Proč si asi vzal Grace Kellyovou? Proč myslíš, že mu rodina dovolila oženit se s herečkou? Jenom proto, že mu moje odmítnutí zlomilo srdce a oni byli rádi, že se rozhodl vůbec s *někým* oženit...“

Zalapala jsem po dechu. „Grandmère! To jako, žes z něj udělala *gaye*?“

„Ovšemže ne! Nebud' směšná, Amélie. Já – ale na tom nesejde. Jak jsme se k tomu vůbec dostaly? Jde o to, že komtesa Trevanniová si ukousne nos, až tě uslyší, jak přednášíš hlavní projev na charitativním večeru jejího spolku. *Její* vnučku o to nikdy nepožádali. A proč taky? Nikdy ničeho nedosáhla, až na to těhotenství, což dokáže i mentálně zaostalá. A je to měkkota, ta by nejspíš úplně ztratila hlavu, kdyby zjistila, že jí visí na rtech dva tisíce vzdělaných a profesionálně úspěšných žen.“

Zase jsem zalapala po dechu, ale tentokrát z trochu jiného důvodu. „Počkej... dva tisíce?!“

„Musíme si domluvit schůzku v Chanelu,“ mlela vzrušeně Grandmère. „Něco střízlivého, myslím, a zároveň mladistvého. Věřím, že je načase, abys vyrukovala v kostýmku. Šaty jsou taky v pořádku, ale s kvalitním vlněným kostýmem člověk nikdy nešlápne vedle –“

„Dva tisíce vzdělaných a profesionálně úspěšných žen?“ opakovala jsem slábnoucím hlasem. „Já myslela, že budou všechny

jako Lanina máma... spolek ženských v domácnosti, co mají na všechno chůvy a kuchařky a pomocnice.“

„Nancy Weinbergerová je jednou z nejvyhledávanějších bytových architektek na Manhattanu,“ přerušila mě chladně Grandmère. „Zařídila kompletně to střešní apartmá, které koupila komtesa Belle a Renému. Počkej, teď mě napadlo, že barvy Dominy Rei jsou modrá a bílá... Modrá ti nikdy moc nešla, ale nějak bychom to mohly –“

„Grandmère,“ nadechla jsem se. V krku se mi udělal knedlík paniky. Tak jako vždycky, když jsem si vzpomněla na Michaela – minus ty zpocené dlaně. „Tohle nezvládnou. Nemůžu přednášet před tisíci profesionálně úspěšných žen. Ty... ty to nechápeš. Procházím právě emocionální krizí, a dokud se to nevyřeší, nemyslím, že bych se dokázala soustředit na něco jiného. A doopravdy, i až se to vyřeší. Myslím, že nedokážu mluvit před tolika lidmi.“

„Nesmysl,“ zarazila mě ostře Grandmère. „Mluvila jsi v genovijském parlamentu o parkovacích automatech, to už jsi zapomněla? Pokud na to ovšem někdo z nás může zapomenout.“

„No jo, ale tam seděli chlápci v parukách, ne máma Lany Weinbergerové! Grandmère, já vážně nemůžu. Asi bych měla –“

„Samozřejmě, Pánbůh ví, co si počneme s těmi tvými vlasy. Doufám, že ti do té doby trochu dorostou. Třeba by je Paolo dokázal prodloužit. Ráno mu zavolám a –“

„Ne, teď vážně, Grandmère,“ přerušila jsem ji. „Myslím, že –“

Jenže už bylo pozdě. Když zavěšovala, ještě si mumlala o prodlužování vlasů.

Bezva.

Přesně tohle mi chybělo.

Sobota, 11. září, 9 ráno, můj pokoj

Mailová schránka: 0 vzkazů

Což je naprosto normální. Totiž, bude ještě tři hodiny ve vzduchu. A pak bude muset čekat na celní odbavení. Takže musím být trpělivá. A musím zůstat klidná. A musím –

TLouie: TINO!!! JSI TAM???? Jestli jo, napiš. NEBO UMŘU!!!!

Romance: Ahoj, Mio! Jsem tady. Proč bys měla umřít?????

Ach Bože. Ach Bože, děkuju ti za Tinu Hakim Babu.

TLouie: Protože i když vím, že pouto mezi mnou a Michaellem je příliš silné, než aby se dalo přetrhnout pouhým nedorozuměním, a že mi určitě zavolá, až dorazí do Japonska, a řekne, že mi všechno odpouští a že všechno bude zase v pořádku – co když to neudělá? Co když to nebude v pořádku? Panebože – pořád se mi hrozně potí dlaně!!!! Možná začínám mít náběh na infarkt...

Romance: Mio! To víš, že to bude v pořádku! To víš, že ti Michael odpustí! Vy dva se k sobě zase vrátíte a všechno bude jako dřív. Protože dvojice, které spolu zažijí těžké časy, tyhle prožitky ještě víc posílí.

TLouie: To je pravda! A vůbec... moje praprababička musela čelit ještě strašnějším nebezpečím. Jako nájezdům lupičů a únosům a tomu, že ji vrahové jejího otce nutili pít víno z jeho lebky a tak. Michael a já budeme zase v pohodě!

Romance: Rozhodně! Takže to večer asi nepřijdeš, vid'?

TLouie: Nepřijdu kam?

Romance: Na oslavu vítězství.

TLouie: A kdo zvítězil?

Romance: Vždyť víš. Lilly a Perin. Dělají večírek na oslavu toho, že vyhrály studentské volby.

TLouie: Mě nikdo nepozval.

Romance: Nedostalas mail?

TLouie: Neeeeeeeeee...

Romance: Aha.

TLouie: Aha co?

Romance: Nenapadlo mě, že to myslí vážně.

TLouie: Kdo? O kom to mluvíš?

Romance: O Lilly. Říkala, že už s tebou do smrti nepromluví, protože jsi jí ukradla jejího kluka. Ale já myslela, že si dělá legraci.

!!!!!!

TLouie: COŽE??? JAK TOHLE MŮŽE ŘÍKAT??? BYLA TO JEN PUSA!!! A MĚLA BÝT NA TVÁŘ!!! DOTKLA JSEM SE JEHO RTŮ OMYLEM!!!!

Romance: No jo. Ale nešla jsi s Džejpím včera na Krásku a zvíře?

TLOUIE: Jo, šla. Ale to bylo úplně nevinné. Šli jsme tam jako KAMARÁDI.

Romance: Ale neříkala jsi dřív, že ideální muž je pro tebe ten, který dokáže vedle tebe sedět na *Krásce a zvířeti*, tom nejromantičtějším příběhu, jaký znáš, a nesměje se na nevhodných místech?

TLouie: Jo. Ale to už je dávno. Uvědomila jsem si, že jsem se spletla. Můj ideální muž je ten, co se při tom směje.

Romance: Asi bys to Lilly radši měla vysvětlit.

TLouie: Proč? Co říkala? Počkej – jak vůbec VÍŠ, co jsme s Džejpím včera večer dělali? Jak to můžeš vědět?

Romance: Hm... tys to neviděla?

TLouie: CO NEVIDĚLA?????

ROMANCE: Tu obrovskou fotku, na který ty a Džejpí vycházíte z divadla. Vyšla v *New York Postu* dneska ráno, s titulkem „Princezna se zlomeným srdcem našla novou lásku“.

PRINCEZNA SE ZLOMENÝM SRDCEM NAŠLA NOVOU LÁSKU

Zdá se, že dlouholetému vztahu newyorské princezny Mii Thermopolisové (Genovie) s jejím občanským přítelem, studentem Kolumbijské univerzity Michaellem Moscovitzem, odzvonilo.

Moscovitz údajně přijal nabídku na roční stáž v japonské robotické firmě v Tsukubě, kde má pracovat na vysoce tajném projektu.

Ale Její královská Výsost zřejmě nemarní čas steskem po své bývalé lásce, a už vůbec ne tím, že by se vzdala milostného života. Za svého prvního vyvoleného už má náhradu – je to záhadný mladý muž, jenž v pátek večer doprovázel mladou princeznu na představení muzikálu *Kráska a zvíře*, které se už dlouho hraje na Broadwayi. Nejmenovaný zdroj tvrdí, že oním mladíkem nebyl nikdo jiný než John Paul Reynolds-Abernathy IV., syn zámožného divadelního producenta a podnikatele Johna Paula Reynoldse-Abernathyho III.

Jiný návštěvník muzikálu, který měl možnost sledovat mladou dvojici v soukromé lóži, uvedl: „Rozhodně se k sobě chovali důvěrně. Jsou oba vysocí a plavovlasí a tvoří velice atraktivní pár.“

Když jsme požádali o komentář genovijský knížecí palác, jeho tisková mluvčí nám sdělila: „K princeznině soukromému životu žádné komentáře neposkytujeme.“

Sobota, 11. září, 10 ráno, můj pokoj

No, aspoň teď vím, proč se mi Lilly neozvala.

Panebože. Všechno se hrozně zamotalo. Tak zaprvé, byla to jen jedna hloupá pusa!

A zadruhé, když ta pusa padla, Lilly s Džejpím už spolu stejně nechodili. A zatřetí, ŠLI JSME DO DIVADLA JAKO KAMARÁDI. Jak si někdo, kdo je při smyslech, může myslet, že já chodím s J. P. Reynoldsem-Abernathym IV.?!

Teda, ne že by nebyl hezký a chytrý a milý a vůbec. To netvrdím.

Ale moje srdce patří Michaelu Moscovitzovi, a bude patřit navždycky!

Nic z tohohle nedává smysl. Lilly by přece měla stát při mně. Je to moje nejlepší kamarádka. Jak může věřit takovým blábolům?

No, je pravda, že jsem se minulý týden k jejímu bratrovi chovala fakt ohavně. Jenže to bylo jen proto, že jsem si (hloupě) neuvědomila, co mezi námi je. Teda až do chvíle, než jsem to ztratila.

Ale OMLUVILA jsem se mu. Je to jen otázka času (dvou hodin), než dostane můj mail a zavolá mi (panebože, prosím!) a zase se usmíříme a on mi pošle zpátky můj řetízek s vločkou a budeme zase spolu a všechno se urovná.

Ledaže by se podíval na Google na poslední zprávy a našel ten článek o mně a o Džejpím.

Ale proč by mu měl věřit? Nikdy neskočil na ty lži, co psali paparazzi o mně a o Johnu Francovi. Tak proč by měl věřit TOMUHLE?

Nebude. *Nemůže.*

Tak co Lilly *vyvádí*.

To je fuk. Nehodlám z toho dělat vědu. Je pravda, že dřív jsem se v takových situacích chovala hystericky. Volala jsem tátovi a zapřísahala ho, aby zavolal právníkům a žádal tiskovou omluvu. Snažila jsem se přijít na to, kdo to novinám práskl – jako bych to nevěděla. Grandmère, samozřejmě. Horečnatě jsem mailovala

Michaelovi a rozrušeně mu vysvětlovala, že na tom není ani zbla pravdy.

Ale to už neudělám. Na to jsem už moc dospělá. A taky už jsem si na to zvykla.

A kromě toho: už takhle jsem napůl šílená. Jak bych mohla šilet ještě víc? Málem ani nedokážu udržet pero, abych tohle napsala, a dlaně se mi hrozně potí.

No... to je fuk. Nechám prostě Lilly, aby trochu vychladla. Jsem si jistá, že až bude na tom svém večírku, kde budou všichni kromě mě (zavolala jsem Tině hned, jak jsem dočetla ten článek, a řekla jí, že ROZHODNĚ musí jít na Lillyin večírek, i když by ho chtěla ze solidarity se mnou bojkotovat. Ale já potřebuju, aby tam šla a vyslechla si, co o mně Lilly bude vykládat. Přísahám, že jestli mě bude pomlouvat, zavolám na Federální radu pro vysílání a řeknu jim, že Lilly ve svém pořadu *Bez příkras*, když popisovala současnou situaci v Iráku, použila výrazy, které se nesmějí vysílat před desátou večer), začnu jí chybět, a zavolá mi, abych přišla.

A já tam půjdu a padneme si kolem krku a všechno bude v pořádku.

Zatím zůstanu doma a budu si dělat úkoly z matiky. Protože je fakt, že minulý týden jsem ve škole moc nedávala pozor, takže NEMÁM PONĚTÍ, co se ve třídě dělo. Nejenom při matice, ale při všech předmětech. A to poslední, co potřebuju, je, aby mě při všech těch problémech ještě vyhodili ze školy.

A myslím, že bych při tom učení mohla dorazit zbytky masových knedlíčků ze Sonových supernudlí. (To je naprosto neskutečná lahoda. Jak se do ní pustíte, *nedokážete* přestat.)

Protože takhle řeší krizové situace dospělá osoba.

JEŠTĚ DVĚ HODINY DO PŘISTÁNÍ!!!!!! AAAAAAAAAA

AAA

AAA

AAA

AAA

AAA

AAA

AAAAAAA

Sobota, 11. září, 10.15, můj pokoj

Zrovna jsem zadala svoje jméno do vyhledavače na Googlu, abych zjistila, kolik článků o mně tam vypadne, a jaká je pravděpodobnost, že se Michael dočte o mně a o Džejpím... a je tam 527 odkazů.

A to není všechno.

Mrkla jsem se taky na blogy, abych zjistila, jestli o mně někdo bloguje. A je tam tahle stránka:

www.nenavidimthermopolisovou.com.

A na ní je seznam všech věcí, které jsou na Mie Thermopolisové nejpitomější. Číslo jedna jsou moje vlasy.

Číslo deset je moje jméno.

A to mezitím je ještě daleko horší.

Já vím, že bych si neměla všímát svého negativního obrazu v tisku. Grandmère říká, že pokud na to začnu reagovat nebo se budu bránit, jenom všechny ty nenávistníky povzbudím, aby o mně psali ještě hůř.

Ale tohle je teda fakticky...

SUPER. Je to super. Jako bych už tak neměla dost jiných starostí.

Ted' ještě navíc vím, že mě někdo v celém širém světě nenávidí tak, aby mu stálo za to psát, že moje uši ted' s tím novým účesem připomínají držadla na hrnci.

Přesně to jsem potřebovala.

Sobota, 11. září, 10.30, můj pokoj

Milý Michaeli,

~~Ted' už asi chápeš~~

Milý Michaeli,

~~Ahoj! Jen mě tak napadlo, jestli už jsi~~

Milý Michaeli,

~~Prosím tě, za žádnou cenu se nedívej na~~

Milý tvůrce stránky

www.nenavidimthermopolisovou.com,

~~JESTLI MĚ TAK NENÁVIDÍŠ, PROČ MI TO NEŘEKNEŠ
ROVNOU DO OČÍ, TY ZBABĚLCE????~~

Sobota, 11. září, poledne, můj pokoj

Mailová schránka: 0 vzkazů.

Právě mi zazvonil mobil. Byla jsem si tak jistá, že je to Michael (jeho letadlo by zrovna mělo přistávat), že jsem mobil málem upustila, dlaně se mi hrozně potily a ruce se mi hrozně klepaly (a taky jsem je měla mastné od toho kuřecího stehna, co jsem našla vzadu v lednici a zrovna ho zpracovávala).

Ale byl to jen Džejpí. Chtěl vědět, jestli jsem viděla ty noviny.

„Jo, to je psina, co?“ Snažila jsem se mluvit, jako by o nic nešlo. Což je docela těžké, když máte v puse kus kuřete. „Myslí si, že jsme do sebe zamilovaní. Ha ha.“

„Jo,“ souhlasil Džejpí. „Ha ha.“

Jsem ráda, že to bere tak sportovně.

„Fakt mě to mrzí,“ pokračovala jsem. „No, je trochu riskantní někam se mnou chodit. Totiž, riskuješ, že skončíš na titulce nějakého plátku.“ A to už nemluvím o stránce www.nenavidimthermopolisovou.com. Myslím, že na ni stejně časem narazí.

„Nevadí mi, že mě spojují s princeznou a dědičkou trůnu,“ ozval se Džejpí. „A na moje rodiče to rozhodně udělalo dojem. Mají pocit, že se mi konečně něco povedlo.“

Ted' bylo na mně, abych udělala: „Ha ha.“ I když pravda je, že se mi z toho trochu zvedal žaludek. Anebo možná z toho, co jsem do sebe nacpala za poslední hodinu a půl. Doslova všechno, co jsem našla v lednici. Vážně nechápu, co se to se mnou děje. Během týdne jsem se z vegetariánky proměnila prakticky v kanibalku.

No tak dobře, kanibalku zrovna ne. Ale jak se teda říká těm, co se nezřízeně cpou masem?

Jenomže ono stejně šlo o něco jiného. Žaludek se mi nezvedal z toho masa, co jsem do sebe nacpala. Kroutil se mi proto, že Michaelovo letadlo už mělo přistávat. Každou minutu si už bude číst moje vzkazy.

„Poslouchej,“ pokračoval Džejpí, „napadlo mě, jestli už jsi slyšela o tom Lillyině večírku.“

„Jo,“ přisvědčila jsem. „Nepozvali mě. Zřejmě.“

„To jsem zjistil,“ zabručel Džejpí. „Doufal jsem, že se z toho za chvíli vzpamatuje.“

„No, když viděla naši společnou fotku na titulní stránce, asi jí to moc nepomohlo.“

„Zkusíme jí dát ještě víkend,“ navrhl Džejpí.

„Tak jo,“ souhlasila jsem, i když jsem netušila, jak by s tím víkend mohl pohnout.

„Nechceš si dneska večer udělat taky večírek?“ navrhl Džejpí. „Abys jim ukázala, že si z toho nic neděláš?“

„To je od tebe milé,“ ocenila jsem ho. „Ale radši zůstanu doma. Protože Michaelovo letadlo zrovna přistává, takže za chvíli se už dostane k mailu. A chci být doma, až bude volat.“ *Jestli* bude volat.

Ale on přece musí zavolat. *Že jo???????*

„Aha.“ Džejpí vypadal trochu zaskočeně. „Nebylo by ale lepší, kdybys *nebyla* doma, až bude volat? Aby si uvědomil, jak jsi vyhledávaná a oblíbená?“

Rozesmála jsem se. Džejpí má fakt zvláštní smysl pro humor.

„Fakt super. Já myslím, že si to uvědomí hned, jak uvidí ten článek. Jestli se k němu v Japonsku dostane. A kromě toho se musím pustit do matiky, jestli nechci propadnout.“

„No, kdybys potřebovala pomoci, rád bych se u vás stavil,“ navrhl Džejpí. „Jsem mág neurčitých rovnic.“

No není bezva? Kluk, který by klidně obětoval sobotní večer, aby mi pomohl s matikou!

„Páni,“ hlesla jsem. „Díky. Ale to je v pohodě. Koneckonců bydlím s učitelem matematiky, na kterého se můžu obrátit, až si budu trhat vlasy zoufalstvím. Totiž – těch pár vlasů, co mi ještě zbylo.“

„Tak dobře,“ povzdychl Džejpí. „Ale kdybys třeba změnila názor...“

„Vím, komu zavolat,“ přerušila jsem ho. Docela ráda už bych ten hovor utála. Protože teď už by mi každou chvíli mohl zavolat Michael. I když ten by mi stejně volal na mobil. Ale to je fuk.

„Jasně,“ potvrdil Džejpí. „A nezapomeň, jsme ,velice atraktivní pár‘.“

„Protože jsme oba vysocí a plavovlasí,“ doplnila jsem se smíchem.

I Džejpí se zasmál, a zavěsil.

Když sopka v Yellowstonském národním parku před šesti sty čtyřiceti tisíci lety naposledy vybuchla, vychrlila tisíce krychlových metrů sutí a pokryla polovinu Severní Ameriky dvoumetrovou vrstvou popela.

A přesně tohle se stane, až Džejpí konečně najde svou pravou lásku.

A vím, že je sobecké takhle uvažovat, ale doufám, že až ji najde, já budu pořád mít tu svou.

Sobota, 11. září, 4 odpoledne, můj pokoj

Mail: 0

Záznamník: 0

Nemůžu tomu uvěřit. Vůbec nenapsal. Ani nezavolal.

Zrovna nakoukla dovnitř mamka a zeptala se: „Mio? Ty večer nikam nejdeš?“

Snad by to mohla poznat. Mám na sobě flanelové pyžamo s koťaty, které si беру vždycky jenom do postele, že jo!

„Ne,“ prohodila jsem a snažila se, aby to znělo úplně bezstarostně. PROČ NEZAVOLAL? „Budu doma a udělám si úkoly z matiky.“

„Úkoly z matiky?“ opakovala mamka a sáhla mi na čelo. „Ale horečku nemáš.“

„Ha ha.“ Čím to je, že jsou všichni kolem mě v poslední době tak vtipní? Zastrčila jsem si ruce za záda, aby mamka neviděla, jak hrozně se mi potí.

„Mio,“ mamka nasadila svůj nejmaterštější tón, „nemůžeš věčně sedět tady a upínat se na Michaela.“

„To vím,“ odsekla jsem a zatvářila se šokované. „Panebože, mami! Copak si myslíš, že to dělám kvůli tomu? Víš, jsem feministka. Nepotřebuju muže, abych byla šťastná.“ To jenom, prostě... když je ten jeden konkrétní muž tak blízko, že si mu můžu přivonět ke krku, zvedne se mi hladina oxytocinu a připadám si klidnější a uvolněnější, než když jsem sama. Nebo s někým jiným.

„Hm.“ Mamka se zatvářila, jako by mi nevěřila. „Já nevím. Nezůstáváš snad doma kvůli tomu hloupému článku, nebo ano?“

„Myslíš ten článek, kde mě obvinili, že chodím s bývalým klukem své nejlepší kamarádky, když mám přítele, se kterým jsem se rozešla ani ne před týdnem?“ prohodila jsem zase tak BEZSTAROSTNĚ. „Bože, ne, proč by mi to pro všechno na světě mělo vadit?“

„Mio.“ Mamčiny rty se stáhly do čárky, což bylo jasné znamení toho, že je se mnou nespokojená. „To, že se Michael rozhodl posunout svůj život někam jinam, neznamená, že ty by ses měla

bránit posunout ten svůj. Samozřejmě je dobře, když se trápíš nad ztrátou, ale –“

„NAD JAKOU ZTRÁTOU? MOŽNÁ MICHAEL JEŠTĚ NEDOSTAL MŮJ OMLUVNÝ MAIL. MOŽNÁ HO OTEVÍRÁ ZROVNA TEĎ, ČTE SI HO, A PAK MI HNED ZAVOLÁ. HNED TEĎ.“

„Přestaň vřískat!“ okřikla mě mamka. „Opravdu je ti dobře? Vypadáš nějak divně. Jedla jsi už vůbec něco?“

„Uhm.“ Nebyla jsem si jistá, jestli jí mám vyklopit, že jsem dojedla všechno maso od oběda a taky anglickou slaninu, kterou si chystala k zítřejší snídani. V tomhle bytě už nebyl ani kousínek masa. A ani sousto zmrzliny. A taky jsem zpucovala všechny čokoládové sušenky. „Jo.“

„No, jestli chceš opravdu zůstat doma a nic ti není,“ pokračovala mamka, „mohli bychom se jít s Frankem podívat k Angelice na ten nový dokument o farmářích. Mohla bys dávat pozor na Rockyho?“

„Jasně,“ souhlasila jsem. Když nemůžu čichat k Michaelovu nosu, spokojím se na pár hodin i s hraním s Rockym. Jeho oblíbená zábava spočívá v tom, že mi ukazuje různé kostky ze své stavebnice a křičí „Áto!“ Což v jeho řeči znamená auto. To mě vždycky rozveselí.

A tak jsem doma a hlídám mladšího brášku.

Ted' by mě měli vidět fotografové z *New York Postu*. Oslňující život nejoblíbenější americké princezny: dědička genovijského trůnu sedí na zemi ve flanelovém pyžamu a hraje si Áto se svým batolecím bratříčkem...

Neděle, 12. září, 10 dopoledne, můj pokoj

Mail: 0

Volání: 0

Ale mám vzkaz na ICQ!

Ne, to je jen Tina. No, lepší než nic.

Romance: Ahoj, Mio! Zavolať?????

TLouie: Zatím ne. Ale určitě už brzo zavolá. Nejspíš má moc práce s ubytováním a tak. Určitě zavolá nebo napíše hned, jak bude mít chvíli.

Bože, jsem tak statečná a silná, i když ve skutečnosti se klepu jako – vlastně ani nevím jako co. Jako něco roztřeseného. PROČ NEZAVOLAL????

Romance: To víš, že jo. Teda, pokud neviděl tu fotku.

No, zřejmě je načase změnit téma.

TLouie: A jaký byl večírek????

Romance: Myslím, že ušel. Nic zvláštního se nedělo. Přišel Kenny Showalter s bandou kluků z toho jeho kroužku tai či a všichni hned shodili košile a hráli páku, a Lilly se to asi moc líbilo, protože se hned s jedním z nich dala dohromady. A Perin snědla spoustu višní v rumu a pak se pozvracela do umyvadla v koupelně. Spousta z těch višní byla ještě vcelku, takže je Ling Su musela rozstříhat nůžkami, aby je mohla spláchnout do odtoku. A tak. Vidíš, žeš o nic nepřišla.

TLouie: Počkat. LILLY SI NĚCO ZAČALA S NĚJAKÝM KLUKEM Z KENNYHO KROUŽKU TAI ČI?

Romance: No, ano. Totiž, Boris říkal, že viděl Lilly, jak se s jedním z nich objímá v kuchyni. Ale Lilly mu narazila na hlavu hrnec na raky, než se stačil podívat pořádně. A ty víš, jak se Boris bojí raků –

TLouie: Ale byl to určitě někdo z toho kroužku tai či?

Romance: Jo. Totiž – ten kluk neměl košili, takže to musel být jeden z nich.

TLouie: Ale to je úplně špatně! Přece se ještě nestihla vzpamatovat z toho, jak jí Džejpí zlomil srdce! Tohle jasně dělá jenom natruc. Co si Lilly vlastně myslí? Někdo by si s ní měl promluvit. Nezkoušelas to????

Romance: No... tak trochu. Ale vysmála se mi do tváře a řekla mi, abych nebyla jako –

TLouie: Abys nebyla jako co? Jako KDO?

Romance: Nikdo. Mio, už musím, mamka mě volá. Tak zatím!

Jasně. Nechtěla mi to říct. Ale já vím, co jí řekla Lilly.

Aby nebyla jako Mia.

Jenže já MÁM důvod, abych si o ni dělala starosti. Protože Lilly se někdy vážně rozhoduje úplně špatně. A pak to příšerně slízne.

No, je pravda, že někdy se rozhoduje dobře – jako třeba, že začne chodit s Džejpím – a taky to příšerně slízne.

Ale muckat se s nějakým zápasníkem tai či, co má svlečenou košili, doma v kuchyni jen den po tom, co se rozešla s klukem, se kterým chodila šest měsíců?

Na tom není vůbec nic dobrého. Někdo by si s ní měl promluvit, než ta holka udělá něco, čeho bude litovat.

Kdyby mě teď doktorka Moscovitzová neměla plné zuby – když jsem jako opustila jejího syna a ÚDAJNĚ začala chodit s přítelem její dcery – zavolala bych jí.

Ale vzhledem k současnému stavu našeho vzájemného vztahu by to asi nebylo nejmoudřejší rozhodnutí.

Neděle, 12. září, 11 dopoledne, můj pokoj

Mail: 0

Ale – teď mi zvoní mobil!

Jenže to nebyl Michael. Ne, byl to zase Džejpí.

Džejpí: „Ahoj! Tak jak je?“

Zamaskovat to obrovské zklamání mi šlo dost těžko.

Já: „Fajn. A ty?“

Džejpí: „Co se děje? Počkej – neříkej mi, že se ještě neozval.“

Já: „Neozval se.“

Nezřetelné mumlání z jeho konce telefonu. Potom:

Džejpí: „Neboj. Určitě zavolá.“

Já: „To doufám.“

Džejpí. „Děláš si legraci? To by byl pořádný pitomec, kdyby nezavolal. A jak ses měla včera večer?“

Já: „Fajn. Totiž, moc fajn ne. Hrála jsem si Áto s bráškou.“

Džejpí: „Cos hrála?“

Michael ví, co je Áto. A co víc – taky to s Rockym hraje. Myslím, že ho to dokonce BAVÍ. Nabíjí ho to, stejně jako mě.

Já: „To je – to je fuk. Slyšels to o Lilly?“

Džejpí: „Ne. Co je s ní?“

Nechtěla jsem Džejpímu vykládat tyhle zprávy o jeho bývalce, ale na druhou stranu jsem měla pocit, že bude lepší, když se to dozví ode mě, než aby si to vyslechl v pondělí ve škole od cizích.

Já: „Prý se včera na tom večírku muckala s nějakým zápasníkem tai či.“

Ale namísto zhrozeného ticha, které jsem tak trochu očekávala, se na druhém konci drátu ozvalo... no, znělo to, jako by se Džejpí *smál*.

Džejpí: „Jo, to je celá Lilly.“

Což mě šokovalo. Totiž, ne že by to nebyla stará Lilly – ta před Džejpím. Ale ne tahle nová, napravená Lilly. A on se tomu fakt *smál*!

Já: „Džejpí, copak to nechápeš? Lilly se tak chová jenom proto, že je zničená a má zlomené srdce z toho, co považuje za tvou zradu! Zápasník tai či, to je její jasná reakce na ten článek v *New York Postu*! Musíme něco udělat, než se zamotá do spirály sebedestruktivního chování jako Lindsey Lohanová!“

Džejpí: „No, já nevím, co s tím my dva můžeme dělat. Lilly je dost stará, aby se dokázala rozhodovat sama za sebe. Jestli se chce muckat s nějakým zápasníkem tai či, tak je to jenom její věc, ne naše.“

Nemohla jsem uvěřit tomu, že se pořád směje.

Já: „Džejpí, na tom není nic legračního.“

Džejpí: „Já myslím, že je.“

Já: „Ne, není, to je –“

Neděle, 12. září, poledne, můj pokoj

Musela jsem přestat psát, protože mi zrovna zazvonil mobil. Byl to Michael.

Je v Japonsku. Dostal můj mail.

A taky viděl moji a Džejpího fotku v *Postu*.

Ale řekl, že tím se nic nemění. Že ho mrzí, že to musíme řešit po telefonu, ale že jinak to nejde.

Zeptala jsem se, co myslí tím „to“, a on odpověděl, že celou cestu do Japonska o nás dvou přemýšlel, a že by nejspíš bylo nejlepší, kdybychom se vrátili k tomu, jak to mezi námi bylo, než jsme spolu začali chodit – kdybychom byli zase přátelé.

Povídal, že bychom asi měli oba trochu dospět a možná si od sebe trochu odpočinout – a stýkat se i s jinými lidmi. Možná by nám to prospělo.

Řekla jsem, že dobře. I když každé jeho slovo bylo jako kůl, který mi zaráží do srdce.

A tak jsem mu řekla ahoj a zavěsila jsem. Protože jsem se bála, aby mě neslyšel vzlykat.

A nechtěla jsem, aby si mě pamatoval zrovna takhle.

Neděle, 12. září, 12.30, můj pokoj

PROČ JSEM ŘEKLA DOBŘE????????????????

Proč jsem mu neřekla, jak to doopravdy cítím, že chápu to s tím dospíváním i s tím, že bychom si měli od sebe odpočinout...

...ale už vůbec ne to, že bychom měli být zase jen přátelé a stýkat se s jinými lidmi????

Proč jsem mu neřekla, co si myslím: že bych radši UMŘELA, než bych začala chodit s někým jiným než s ním????

Proč jsem mu neřekla pravdu????

JÁ VÍM, že by se tím stejně nic nezměnilo, že bych tím jenom potvrdila to, co si o mně myslí – že jsem jen nezralá malá holka.

Ale aspoň by si nemohl myslet, že s tím vším souhlasím.

Protože tak to NENÍ. Nesouhlasím.

A nikdy se s tím nevyrovnám.

A nevím, jestli se ještě někdy vzpamatuju.

Pondělí, 13. září 8 ráno, můj pokoj

Mamka zrovna přišla ke mně do pokoje, aby mi řekla, že chápe, že teskním nad ztrátou své životní lásky.

Povídala, že chápe, jak moc mě musí drásat, že jsem během týdne zažila tak bolestný rozchod.

Povídala, že soucítí s mým smutkem a oceňuje, že mám potřebu oplakávat svou lásku.

Povídala, že se snažila dopřát mi čas, který potřebuju na to, abych se mohla vyplakat.

A povídala, že jeden den v posteli STAČÍ.

A že se jí dělá špatně, když mě vidí v tom flanelovém pyžamu, které, pokud se neplete, jsem si nesvlékla od soboty. A taky povídala, že je nejvyšší čas vstát, obléknout se a mazat do školy.

Neměla jsem na vybranou. Musela jsem s pravdou ven.

Musela jsem jí říct, že umírám.

Totíž, já vím, že doopravdy neumírám.

Ale proč se teda tak cítím?

Pořád doufám, že to nějak... pomine.

Jenže to nepomíjí. Nejde to. Když zavřu oči a snažím se usnout, doufám, že až je otevřu, bude to jen hrozná noční můra.

Jenomže není. Když se vzbudím, mám na sobě pořád to koťátkové pyžamo – to, které jsem měla, když mi Michael řekl, že bychom měli být zase jenom přátelé – a pořád je to pravda.

ROZEŠLI JSME SE.

Mamka řekla, že neumírám, navzdory tomu, že se mi potí dlaně a puls letí jako zběsilý. Dokonce ji nedojalo ani bělmo mých očí, které je zřetelně zažloutlé. A ani můj jazyk, který je úplně jasně bílý, místo aby měl zdravou růžovou barvu. A nezareagovala ani na to, když jsem jí řekla, že jsem byla na stránce mojezdрави.com a tam jsem zjistila, že mám zřejmě meningitidu.

V tom případě, povídala, bych se měla rychle obléct, aby mě mohla odvézt k doktorovi.

Pochopila jsem, že prokoukla všechny moje finty, a tak jsem ustoupila a začala žebrotit, aby mě proboha nechala aspoň den v posteli. A mamka nakonec ustoupila.

Neřekla jsem jí jednu věc: že už z té postele nikdy nevylezu.

Je to tak. Totiž, to je přece logické: když teď Michael zmizel z mého života, nemám vůbec žádný *důvod*, abych vstávala z postele. Jako třeba kvůli tomu, abych šla do školy a tak.

Taky proč? Jsem genovijská princezna. VŽDYCKY budu genovijská princezna, ať už budu chodit do školy, nebo ne.

Takže proč bych to měla dělat? Prostě mám zajištěnou práci i bez maturity. Genovijská princezna ji nepotřebuje.

A protože mi už bylo šestnáct, nikdo mě nemůže donutit, abych dál chodila do školy.

A tak jsem se rozhodla. Už tam nevkročím. Ani náhodou.

Mamka povídala, že zavolá do školy a poví jim, že dneska nedorazím. A taky zavolá Grandmère a omluví mě z odpolední hodiny princeznování. A brnkne Larsovi, že má dneska volno. Takže zbytek dne můžu strávit válením v posteli, když o to tak stojím.

Ale zítra, ať chci nebo nechci, pošupajdím do školy.

Takže – no, dobře. Když si to MYSLI...

Třeba mi táta dovolí přestěhovat se do Genovie.

Pondělí, 13. září, 5 odpoledne, můj pokoj

Zrovna se tady stavila Tina. Mamka ji ke mně pustila.

Kéž by to neudělala.

Nejspíš na mně bylo vidět, že jsem se už dva dny nekoupala, protože když mě Tina uviděla, rozšířily se jí oči.

Ale snažila se předstírat, že ji moje mastné vlasy nešokují, ani nic. Vyhrkla: „Tvoje mamka mi to řekla. O Michaelovi. Mio, mě to tak mrzí. Kdy se vrátíš do školy? Chybíš nám tam!“

„Lilly určitě nechybím,“ zavrčela jsem.

„No,“ Tina zamrkala, „to asi ne. Ale stejně. Nemůžeš přece zůstat zavřená v pokoji do konce života, Mio.“

„Já vím,“ odpověděla jsem. „Zítra přijdu.“ Jenže to byla lež jako věž. Už když jsem to říkala, cítila jsem, jak se mi potí dlaně. Už jenom ta představa, že bych ještě někdy vkročila do školy, bolela.

„To jsem ráda,“ ozvala se Tina. „Já vím, že to s Michaelem nevyšlo, ale možná je to tak lepší. Chci říct, že je o tolik starší, a vaše životy jsou tak rozdílné, když ty jsi na střední a on už na vysoké a tak...“

Nemohla jsem tomu uvěřit. Dokonce i Tina – moje nejvěrnější podpora, pokud šlo o mou lásku k Michaelovi – mě zradila. Ale snažila jsem se nedávat před ní najevo, jak moc mě to šokovalo.

„A kromě toho,“ pokračovala Tina, jako by si prostě neuvědomovala, jakou bolest mi tím působí, „se teď můžeš soustředit na ten román, který jsi pořád chtěla napsat. A můžeš se naplno věnovat škole a mít lepší známky, aby ses dostala na tu nejlepší vysokou, kde potkáš bezva kluka, se kterým na Michaela úplně zapomeneš!“

Jo. To je přesně to, co potřebuju. Zapomenout na Michaela. Na jediného kluka – na jediného ČLOVĚKA –, se kterým jsem byla sama sebou.

Ale nahlas jsem to nevyslovila. Místo toho jsem řekla: „Víš co, Tino? Máš pravdu. Tak zítra ve škole, jo? Slibuju.“

A Tina vypadla celá šťastná, protože si myslela, že mě rozveselila.

Jenže neměla pravdu. Aspoň já tomu nevěřila.

A zítra do školy nejdu. Řekla jsem to jen proto, abych se už Tiny zbavila. Protože mě hovor s ní strašně unavoval.

Celý život mě unavuje.

Ale až se ráno vzbudím, třeba se ukáže, že všechno byl jenom zlý sen...

Úterý, 14. září, 8 ráno, můj pokoj

Asi nebyl. Chci říct, že to nebyl jenom zlý sen. Dalo se to uhodnout z toho, jak ke mně přišel pan Gianini s hrnečkem čokolády a hlaholil: „Ranní ptáče dál doskáče! Vstávej, Mio! Podívej, co pro tebe mám! Kakao se šlehačkou! Ale dostaneš ho jenom, když vylezeš z postele, oblečeš se a hupsneš do limuzíny.“

Což by nikdy neprováděl, kdybych za sebou právě neměla krutý rozchod se svým přítelem a nebyla rozervaná na kusy zoufalstvím.

Chudák pan G. Musí se mu nechat, že to aspoň zkusil. Vážně je prima.

Řekla jsem, že nechci kakao. A pak jsem mu – zdvořile – vysvětlila, že nejdu do školy. Už nikdy.

Prohlédla jsem si jazyk v zrcadle. Už nebyl tak bílý. Možná, že nakonec ani nemám meningitidu.

Ale čím si mám vysvětlit, že kdykoli si vzpomenu na Michaela a na to, že už nepatří do mého života, srdce mi začne tlouct hrozně rychle a trvá to nejmíň minutu, možná i dvě?

Ledaže bych měla horečku Lassa. A to jsem nikdy nebyla v západní Africe.

Úterý, 14. září, 5 odpoledne, můj pokoj

Tina se tady zase stavila cestou domů. Tentokrát mi přinesla všechny úkoly, co jsem prošvihla.

A taky přivedla Borise.

Toho trochu překvapilo, když uviděl, jak momentálně vypadám. Víím to, protože řekl. „Mio, vážně mě překvapuje, když je feministka jako ty tak rozrušená, že ji odmítl nějaký muž.“

A pak ztěžka vyhekl, protože ho Tina bolestivě dloubla do žeber.

Taky nevěřil, že mám horečku Lassa.

A tak, i když jsem nechtěla nikomu ublížit – Bůh ví, že jsem na svých bedrech nesla dost bolesti pro celý svět –, byla jsem nucená připomenout Borisovi, že když ho kdysi odmítla jistá bývalá přítelkyně, pustil si na hlavu glóbus v zoufalém pokusu získat ji zpět. Prohlásila jsem, že proti tomu je moje odmítnutí vylézt z postele nebo si dát sprchu vlastně čajíček.

S tím Boris souhlasil. Ale zavěřil a zeptal se: „Můžu otevřít okno? Je tady trochu... horko.“

Ale mně je fuk, že smrdím. Popravdě řečeno, všechno je mi úplně fuk. Není to smutné?

Tina si dala hodně práce s tím, aby mě zatáhla do bezstarostného tlachání – řekla bych, že ji o to někdo (moje máma) výslovně požádal. Snažila se ve mně vzbudit zájem o fakt, že se na mě ptali Kenny i Džejpí... zvlášť Džejpí, který mi po Tině něco poslal. Pečlivě složený papírek, co se mi ale vůbec nechtělo číst.

Po čase, který mi připadal jako nekonečnost sama – já víím, je smutné, když všechny pokusy vaší nejlepší kamarádky rozveselit vás vyjdou naprázdno! – Tina s Borisem konečně odešli. Otevřela jsem Džejpího vzkaz. Byly tam takové ty obvyklé hlášky jako *Přece to není taková tragédie* a *Proč mi nezvedáš telefon* a *Chci tě vzít na Tarzana! Místa u orchestru!* A taky *Přijď zase do školy. Moc mi chybíš.*

To je od něj vážně hezké.

Ale když se vám život rozletí na kusy, tím posledním místem, kam se vám chce jít, je škola... i když je plná hezkých kluků, kteří tvrdí, že jim chybím.

Středa, 15. září, 8 ráno, můj pokoj

Vrazila ke mně mamka, rty zas sevřené do jediné čárky. A spustila, že chápe můj smutek. Prý chápe, že už nemám chuť žít, protože se se mnou rozešel můj přítel, moje nejlepší kamarádka se mnou nemluví a nemám žádnou možnost volby, pokud jde o moje příští povolání. Prý chápe, že se mi potí dlaně, srdce mi buší a můj jazyk má divnou barvu.

Ale taky řekla, že tři dny povalování v posteli jsou její strop. Řekla, že teď vstanu a půjdu do školy, i kdyby mi měla vlastnoručně dát jednu do nosu a odtáhnout mě do sprchy.

Zůstala jsem přesně tam, kde jsem strávila uplynulých sedmnáct hodin – ve své posteli – a dívala se na ni, jako bych nevěřila svým uším. Nechápala jsem, jak může být takhle chladná. Vážně nechápala.

Pak zkusila jinou taktiku. Začala brečet. Říkala, že jí dělám vážně starosti a že už si se mnou neví rady. Že mě takhle ještě neviděla – jak to, že se mnou ani nehnulo, když si tuhle cpal Rocky desetník do nosu? Povídala, že ještě před týdnem jsem vyváděla, že nechávat po bytě drobné je nezodpovědný hazard.

A teď už je mi to všechno jedno?

Což ale není pravda. Já přece *nechci*, aby se Rocky udusil. A *nechci*, aby máma brečela.

Ale taky nechápu, jak bych něčemu z toho mohla zabránit.

Pak mamka zase změnila taktiku a přestala brečet. Zeptala se, jestli opravdu chci, aby vytáhla svou tajnou zbraň. Povídala, že nechtěla rušit tatku, když má tu Valnou hromadu OSN, ale že jí vážně nedávám na vybranou. Takže tohle opravdu chci? Aby musela obtěžovat tátu?

Odpověděla jsem, že jestli chce zavolat tátovi, klidně může. Že s tátou stejně chci mluvit vzhledem k tomu, že se hodlám napořád odstěhovat do Genovie. Protože je to tak, že už mě nebaví bydlet na Manhattanu.

Chtěla jsem jenom, aby mě mamka nechala na pokoji, abych se dál mohla utápět v žalu. A můj plán vážně zabral... až *moc*. Tak ji to rozčílilo, že se vyřítila z mého pokoje a hlasitě brečela.

Ale já ji nechtěla rozbrečet! Je mi líto, že se kvůli mně cítí tak hrozně. Protože já se doopravdy NECHCI stěhovat do Genovie. Vím jistě, že tam mě nenechají celý den válet v posteli. Což se mi začalo fakt zamlouvat. Už na to mám něco jako jízdní řád: ráno vždycky vstanu dřív, než se probudí všichni ostatní, a udělám si snídani – fakticky do sebe nacpu všechno, co zbylo v lednici od večere – a nakrmím Tlust'ocha Louie a vyčistím mu box.

Pak vlezu zpátky do postele a Tlust'och Louie se ke mně přidá, a pustíme si hitparádu na MTV nebo na VHL. Načež vlezou dovnitř mamka nebo pan G. a pokusí se mě dostat do školy. Já to odmítnu, což je tak vyčerpávající, že si musím na chvíli zdřímnout.

Potom se vzbudím a dívám se na *Názory dne* nebo na další díl *Soudkyně Amy*.

Když vím jistě, že nikdo není doma, vyrazím do kuchyně a udělám si oběd – sendvič se šunkou nebo popcorn z mikrovlnky nebo tak něco. Vlastně je mi celkem jedno co – a pak si zase vlezou s Tlust'ochem Louiem do postele a zkouknu další díly *Lidového soudu* – *Soudce Milian* a *Soudkyně Judy*.

Pak za mnou mamka pošle Tinu a já předstírám, že žiju. Když Tina odejde, prospím se, protože rozhovor s Tinou mě vyčerpává. A potom, když už mamka a všichni usnou, vstanu, dám si svačinku, a do dvou nebo do tří do rána se dívám na televizi.

A o pár hodin později se vzbudím a procházím tím zase znova od začátku – protože právě v tu chvíli si vždycky znova uvědomím, že to nebyla noční můra a že jsem se s Michaelem doopravdy rozešla.

Umím si představit, že bych to takhle mohla praktikovat až do osmnácti, kdy začnu dostávat pravidelný roční plat jako genovijská princezna (který mi začnou vyplácet až od I chvíle, kdy budu oficiálně dospělá a ujmu se povinností dědičky trůnu).

No, možná bude trochu problém plnit povinnosti dědičky trůnu z postele.

Ale vsadím se, že to nějak vymyslím.

Jenže... stejně je k vzteku, když kvůli vám máma brečí. Možná bych jí měla napsat omluvný vzkaz nebo tak něco.

Ovšem to bych musela vylézt z postele a hledat fixky a papír. A na to všechno jsem moc unavená.

Středa, 15. září, 5 hodin odpoledne, můj pokoj

Mamka si nedělala legraci, když vyhrožovala, že vytáhne tajnou zbraň. Tina se dneska odpoledne neukázala.

Místo ní přišla *Grandmère*.

Ale mamka – nehledě na to, jak moc ji mám ráda a jak moc je mi líto, že kvůli mně brečí – se totálně plete, jestli si myslí, že něco z toho, co by mi mohla *Grandmère* říct, změni můj názor ohledně návratu do školy.

Prostě to neudělám. Nemá to smysl.

„Jak to myslíš, že to nemá smysl?“ naléhala *Grandmère*. „Samozřejmě to má smysl. Musíš se *učit*.“

„Proč?“ zeptala jsem se. „Moje budoucí profese je stejně nalinkovaná. V dějinách byla spousta panovníků úplně pitomých, a stejně mohli vládnout. Takže vlastně není vůbec podstatné, jestli budu mít maturitu, no ne?“

„Ale nechceš být přece nevzdělaná,“ přerušila mě *Grandmère*. Seděla na krajíčku mé postele, držela si na klíně kabelku a všechno kolem si podezíravě prohlížela – od úkolů, které mi včera Tina přinesla a já je bezstarostně pohodila na zem, až po moje figurky z *Buffy, přemožitelky upírů*. *Grandmère* si zřejmě neuvědomuje, že je to sbírka stejně cenná jako její limogeský porcelán.

Při pohledu na její výraz byste si totiž mohli myslet, že se místo v pokojíčku dospívající vnučky ocitla v zastávámě v čínské čtvrti nebo tak někde.

No dobře, připouštím, že je tady trochu nepořádek. Ale stejně.

„Proč bych neměla chtít být nevzdělaná?“ namítla jsem. „Spousta vlivných žen na téhle planetě taky neodmaturovala.“

„Tak mi prosím tě nějakou jmenuj!“ vyzvala mě pohrdavě *Grandmère*.

„Paris Hiltonová,“ odsekla jsem. „Lindsey Lohanová. Nicol Richieová.“

„Jsem si zcela jistá, že všechny tyhle *dámy* mají maturitu,“ zavrčela *Grandmère*. „A pokud nemají, není se čím chlubit. Ignorance není nic atraktivního. Když už mluvíme o atraktivitě, Amélie, jak dlouho sis nemyla vlasy?“

Přestala jsem chápat, jaký má smysl se pořád mýt. Proč bych se měla sprchovat, když Michael zmizel z mého života?

Když jsem se o tom zmínila, Grandmère se zeptala, jestli jsem v pořádku.

„Ne, to nejsem, Grandmère,“ odpověděla jsem, „což je vcelku očividné vzhledem k tomu, že jsem čtyři dny nevstala z postele, leda abych se najedla a došla si na záchod.“

„Fuj, Amélie,“ Grandmère se zatvářila zhnuseně, „necháme těch narážek na exkrementy, ano? Chápu tvůj smutek nad tím, že jsi ztratila Toho Hocha, ale –“

„Grandmère,“ řekla jsem, „myslím, že už bys radši fakt měla jít.“

„Nepůjdu, dokud se nedomluvíme, jak vyřešíme *tohle*.“

A Grandmère poklepala na obálku Dominy Rei od paní Weinbergerové, kterou vytáhla zpod mé postele.

„Aha, *tohle*,“ hlesla jsem. „Popros svoji sekretářku, ať jim za mě zdvořile odmítne.“

„Odmítne?!“ Grandměřina namalovaná obočí vyjela do výšky. „Nic takového, mladá dámo. Máš vůbec ponětí, co mi řekla Elaina Travanniová, když jsem na ni včera náhodou narazila u Bergdorfa a sdělila jí, že moje vnučka dostala pozvánku, aby promluvila na slavnostním charitativním večeru Dominy Rei? Řekla –“

„Fajn,“ přerušila jsem ji. „Udělám to.“

Grandmère to na chvíli vyrazilo dech. Pak se váhavě zeptala: „Opravdu to uděláš, Amélie?“

„Ano, udělám,“ zopakovala jsem. Řekla bych cokoli, jen abych se jí už zbavila. „Ale... nemůžeme si o tom promluvit později? Hrozně mě bolí hlava.“

„Jsi zřejmě dehydrovaná,“ mínila Grandmère. „Piješ aspoň osm sklenic vody denně? Víš, že tolik musíš vypít, Amélie, aby měl organismus dostatek vody? Tak si my ženy z rodu Renaldů udržujeme svou svěží pleť – popijíme velké množství tekutin.“

„Prostě si jen potřebuju odpočinout,“ pronesla jsem slabým hlasem. „Začíná mě bolet v krku. Nechtěla bych před tou velkou událostí dostat laryngitidu... je to od pátku za týden, že jo?“

„Dobré nebe!“ vykřikla Grandmère a vyskočila na nohy tak prudce, že shodila na zem Tlust'ocha Louie, který ležel vedle mě na polštáři, a z něj se stala rozmazaná oranžová šmouha (spíš oranžová koule), jak rychle pádil schovat se do bezpečí šatny. „Rozhodně nemůžeme potřebovat, aby tě před tím galavečerem ohrozila nějaká nemoc! Hned za tebou pošlu svého osobního lékaře!“ Začala hledat v kabelce mobilní telefon vykládaný drahokamy – umí s ním zacházet jen proto, že jsem jí to asi miliónkrát vysvětlila – ale včas jsem ji zarazila. „To nic není, Grandmère,“ ujistila jsem ji slabým hláskem, „jenom si potřebuju odpočinout... myslím, že bys radši měla jít. Víš, pro jistotu, abys to ode mě nechytla.“

Grandmère vystřelila z pokoje jako raketa.

A já mohla konečně zase usnout.

Nebo jsem si to aspoň myslela. Protože za chvíli strčila do pokoje ustaranou hlavu mamka a zůstala na mě zírat.

„Mio,“ ozvala se. „Tys slíbila babičce, že promluvíš na tom galavečeru společnosti Domina Rei?“

„Jo!“ zaúpěla jsem a přetáhla si polštář přes hlavu. „Hlavně když vypadla.“

Mamka vycouvala z pokoje. Tvářila se přitom ustaraně.

Nevím, s čím TA si dělá starosti. To *já* budu muset vymyslet, jak se dostat z města dřív, než tahle úžasná událost vypukne.

Čtvrtek, 16. září, 11 dopoledne, tátova limuzína

Dneska ráno v devět hodin jsem ležela v posteli s pevně zavřenýma očima (protože jsem slyšela, že někdo vešel do pokoje, a nechťelo se mi to řešit), když ze mě náhle sletěla pokrývka a přísný, strohý hlas mě vyzval: „Dělej. No tak, vstávej.“

Když jsem otevřela oči, překvapilo mě, že nade mnou stojí táta. Měl na sobě oblek a voněl podzimem. Tedy, já už nebyla tak dlouho venku, že jsem úplně zapomněla, jak krásně to tam voní.

A řekla bych, že tátův výraz to potvrzoval. Totiž že už jsem byla vevnitř moc dlouho.

Ale vyjekla jsem: „Ne,“ a přitáhla si pokrývku přes hlavu.

Pak jsem slyšela, že táta odchází, jenže vzápětí se ozvalo: „Larsi, můžete!“

A v tu chvíli mě můj osobní strážce popadl i s polštářem a s pokrývkou, kterou jsem si pořád držela přetaženou přes hlavu, a nesl mě ven z bytu.

„Co to děláte?“ vyjekla jsem. Když jsem trochu vymotala hlavu, ukázalo se, že už jsme na chodbě a s vytřeštěnýma očima – a taky s náručí plnou baget – na nás zírá naše sousedka Ronnie.

„Něco, co bude pro tvoje dobro,“ zavrčel táta, který šel za Larsem.

„Ale...“ Nemohla jsem tomu uvěřit. „Mám na sobě pyžamo!“

„Říkal jsem ti, že máš vstát,“ připomněl mi chladně táta. „Jenomže to ty ne.“

„Tohle mi nemůžeš udělat!“ zavřískla jsem, když mě Lars vynesl z domu a zamířil se mnou k limuzíně. „Jsem Američanka! Mám svoje práva!“

„To nemáš,“ odpověděl jízlivě táta a loupł po mně pohledem. „Jsi nezletilá.“

„Pomoooc!“ zavřeštěla jsem na všechny ty vysokoškoláky z Newyorské univerzity, kteří bydlí blízko nás a teď se po prohýřené noci v East Village vraceli domů. „Volejte Amnesty International! Unášejí mě proti mé vůli!“

„Larsi,“ ozval se znechuceně táta, když se studenti začali rozhlížet, kde že jsou kamery, protože celá scéna vypadala, jako když v Thompsonově ulici natáčejí *Zákon a pořádek*. „Hod’te ji do auta!“

A Lars to udělal! Hodil mě do auta!

No, taky za mnou hodil můj deník. A pero.

A moje čínské pantoflíčky s pajetkovými květinami ve špičce.

Jenže stejně! Takhle se snad zachází s princeznou? Nebo prostě s lidskou bytostí?

A táta mi ani nechtěl říct, kam jedeme. „Uvidíš,“ utrousil, když jsem se zeptala.

Ale když jsem se vyrovnala s počátečním šokem z toho, že se mnou někdo může takhle zacházet, ke svému údivu jsem zjistila, že mi to vlastně nevadí. Totiž, bylo to bláznivé, sedět v limuzíně v kotatkovém pyžamu, s dekou a polštářem.

A upřímně řečeno, ani jsem v sobě nedokázala probudit opravdové pobouření.

V tom asi bude můj problém. Že už mi na všem přestalo záležet.

I když tady se ode mě stejně nic takového nečekalo.

Čtvrtek, 16. září, poledne,

čekárna dr. Tzwoca

Sedíme u *psychologa*.

Nedělám si legraci. Táta mě nenaložil do tryskáče a neodvezl do královského paláce v Genovii. Vzal mě na Upper East Side k *psychologovi*.

A ne jen tak k ledajakému. K jednomu z nejuznávanějších národních odborníků na psychologii dětí a dospívajících. Aspoň to tak naznačovaly všechny ty diplomy a ceny, které měl zarámované a pověšené na stěnách.

Asi to na mě mělo udělat dojem. Nebo aspoň uklidnit.

Ale musím říct, že mě moc neuklidnilo zjištění, že se ten expert jmenuje Dr. Arthur T. Tzwoc.

Jo, přesně tak. Táta mě odvezl k doktoru Tzwocovi, protože si – stejně jako mamka a pan G. – myslí, že jsem cvok.

Já vím, že tak nejspíš *vypadám*, když tady sedím v pyžamu a zabalená do peřiny. Ale čím je to vina? Měli mě nechat, abych se oblékla.

Ne že bych to udělala, jasně. Ale kdyby mi řekli, že mě chtějí odnést z bytu, vzala bych si aspoň podprsenku.

Ale recepční – nebo sestra – dr. Tzwoca vůbec nevypadala, že by ji můj úbor nějak zaskočil. Ta akorát pištěla „Dobrý den, Vaše Výsosti!“, když mě taťka přivedl dovnitř. Vlastně, on mě tam přinesl Lars. Protože když limuzína zabrzdila před honosným palácem dr. Tzwoca, odmítla jsem vystoupit. Nehodlala jsem pochodovat po Osmasedmdesáté východní v pyžamu s koťaty! Možná jsem blázen, ale *až takový šílenec* zase ne.

A tak mě Lars odnesl.

Recepční se netvářila, že by na způsobu příchodu nové pacientky bylo něco neobvyklého. Štěbetala: „Doktor Tzwoc se vám bude za minutku věnovat. Mohla byste zatím vyplnit tohle, má milá?“

Nevím, proč jsem najednou tak zpanikařila. Ale vyhrkla jsem: „Ne. Co je to? Test? Nechci žádné testy.“ Nevím proč, ale z

představy, že budu dělat nějaký psychologický test, se mi srdce rozběhlo jako o závod.

Recepční se na mě pobaveně zadívala. „Jenom kvůli zjištění, jak se cítíte. Nejsou tam žádné správné a špatné odpovědi. Zabere vám to jenom chvíličku.“

Ale já to stejně nechtěla vyplňovat, i když šlo jen o zjištění, ne o správné a špatné odpovědi.

„Ne,“ odsekla jsem. „Prostě ne.“

„Podívej, Mio,“ ozval se táta a natáhl se k ženě pro další formulář, „já to vyplním taky. Pomůže ti to?“

Kupodivu pomohlo. Protože, upřímně, jestli jsem cvok, tak táta taky. Měli byste vidět, kolik má bot. A to je chlap.

A tak recepční podala tátovi stejný formulář, jaký jsem už držela já. Když jsem se na ten papír podívala, zjistila jsem, že u každého bodu je nabídka z několika možností, u kterých máte vybrat správnou odpověď. Byla tam tvrzení jako *Cítím, že život nemá žádný smysl*. A k tomu jste si měli vybrat z následujících možností:

Vždycky

Většinou

Někdy

Občas

Nikdy

Stejně jsem neměla co dělat a pero jsem už držela v ruce, a tak jsem se pustila do vyplňování. Všimla jsem si, že si vybírám zásadně *Vždycky* nebo *Většinou*. U tvrzení typu *Cítím, že mě někdo nenávidí... Většinou. Cítím se zbytečná... Většinou*.

Ale táta zatrhával všude *Občas* nebo *Nikdy*.

Dokonce i u věty *Cítím, že mě skutečná láska minula*.

Což je teda naprostá lež. Táta mi řekl, že jenom jednou v životě prožil skutečnou lásku a že to bylo s mamkou. A že dodnes lituje toho, že ji nechal odejít. Proto na mě naléhal, abych nebyla hloupá a nerozcházela se s Michaelem. Protože věděl, že už nikdy neprožiju takovou lásku jako s ním.

Škoda, že jsem si neuvědomila dřív, jak moc má pravdu.

Jenomže pro něj je lehké napsat, že nemá nikdy pocit, jako by ho někdo nenáviděl. Žádná stránka nenavidimknizetephillipa.com asi neexistuje.

Recepční, paní Hopkinsová, si od nás formuláře vzala a odnesla je do dveří vpravo za recepčním pultem. Neviděla jsem, co je za nimi. Lars si zatím vzal u stolku v čekárně *Sports Illustrated* a bezstarostně se do něj začetl, jako by nošení princezen v pyžamu k psychologovi byl jeho každodenní chlebiček.

Ale vsadím se, že když maturoval na bodyguardské škole, nenapadlo ho, co všechno bude patřit k jeho povinností.

„Já myslím, že se ti doktor Tzwoc bude líbit, Mio,“ ozval se táta. „Seznámil jsem se s ním vloni v jednom fondu. Je to jeden z nejlepších amerických odborníků na psychologii dětí a mládeže.“

Ukázala jsem na zeď. „Jo. Tady to píšou.“

„Je to pravda,“ potvrdil táta. „Opravdu je velmi vyhledávaný. Nenech se zmást jeho jménem – nebo jeho chováním.“

Jeho *chováním*? Co má znamenat tohle?

Paní Hopkinsová už je zpátky. Pan doktor nás prý může přijmout. Bezva.

Čtvrtek, 16. září, 2 odpoledne,

tátova limuzína

Hm. Tak tohle byla ta nejbáznivější věc, jakou jsem kdy zažila.

Dr. Tzwoc... nebyl vůbec takový, jak jsem čekala.

Totíž, já vlastně nevím, co jsem čekala, vážně, ale ne tohle. Táta sice říkal, že se nemám nechávat zmást jeho jménem a chováním – jenže právě podle jeho jména a profese jsem čekala menšího plešatého starouše s bradkou a brýlemi, možná i německým přízvukem.

Starý byl, o to nic. Asi tak ve věku Grandmère.

Ale malý ani náhodou. A taky nebyl plešatý, ani neměl bradku. A přízvuk měl jako Západ'an. Víte, jako by neordinoval v New Yorku, ale někde na ranči v Montaně.

Přesně. Dr. Tzwoc je kovboj. *Kovboj* psycholog.

New York je narvaný psychology, a zrovna já musím skončit u kovboje!

Pracovnu měl zařízenou jako farmářský pokoj. Na dřevem obložených stěnách visely obrazy divokých mustangů, jak se prohánějí prérií. Všechny knížky, které měl na policích, byly od slavných spisovatelů, kteří psali o Divokém západu, jako Louis L'Amour a Zane Grey. Nábytek byl z tmavého dřeva s kovovými cvočky. Na věšáčku na dveřích dokonce visel kovbojský klobouk a místo koberce ležela na podlaze indiánská rohož.

Hned mě napadlo, že dr. Tzwoc žije tak, aby dělal čest svému jménu. A že je ještě větší pošuk než já.

Tohle musí být nějaký vtip. Táta si určitě dělal legraci, když říkal, že je to jeden z nejlepších amerických odborníků na psychologii dětí a mládeže. Možná to na mě někdo narafičil. Možná se sem vřítí Ashton Kutcher a vyhrkne: „Bingo! Princezno Mio! Nechala jste se nachytat! Tohle vůbec není psycholog! Je to můj strejda Joe! Vítejte v pořadu *Ptákoviny!*“

„Tak tedy,“ ozval se dr. Tzwoc zvučným kovbojským hlasem, sotva jsem se posadila vedle táty na pohovku. „Vy jste princezna

Mia. Rád vás poznávám. Slyšel jsem, že jste byla včera neobvykle vstřícná k vaší babičce.“

To mě fakt šokovalo. Na rozdíl od ostatních pacientů dr. Tzwoca, kterými jsou zřejmě hlavně děti, se dlouhá léta stýkám s dvojicí jungiánských psychologů, dr. Moscovitzem a dr. Moscovitzovou. Takže mám trochu ponětí o tom, jaké by měly být vztahy mezi psychologem a pacientem.

A rozhodně mezi ně nepatří naprosto vykonstruované obviňování ze strany lékaře.

„To je absolutní nesmysl,“ odsekla jsem. „Vůbec jsem k ní nebyla vstřícná. Řekla jsem jí, co chtěla slyšet, jen aby odešla pryč.“

„Aha,“ ozval se dr. Tzwoc. „Takže podle vás je vlastně všechno v pořádku?“

„Zřejmě ne,“ odsekla jsem. „Vzhledem k tomu, že tady sedím v pyžamu a s peřinou.“

„Všiml jsem si,“ přikývl dr. Tzwoc. „Ale vy mladá děvčátka nosíte takové podivné věci, že jsem zkrátka předpokládal, že jde o nějakou novou módu.“

Z toho mi hned bylo jasné, že tohle nemůže fungovat. Jak se mám svěřit se svými nejhlubšími emocemi někomu, kdo říká „vy mladá děvčátka“ a myslí si o mně, že dobrovolně pochoduju po New Yorku v pyžamu s koťaty a s Perinou?

„Tohle nepůjde,“ obrátila jsem se na táta. „Jdeme domů.“

„Počkej chvíli, Mio,“ zarazil mě táta. „Vždyť jsme zrovna přišli. Dej panu doktorovi ještě chvilku, ano?“

„Tati!“ Nemohla jsem tomu uvěřit. Když už mám chodit na terapii, proč se naši aspoň neobtěžují natolik, aby mi sehnali opravdového terapeuta, a ne KOVBOJE? „Pojď domů. Než si mě OZNAČKUJE.“

„Máte něco proti rančerům, mladá dámo?“ chtěl vědět dr. Tzwoc.

„Ano, vzhledem k tomu, že jsem vegetariánka.“ Nezmínila jsem se o tom, že jsem s vegetariánstvím před týdnem sekla. „Jo, to mám.“

„Teď jste se pěkně rozpálila,“ pochválil mě dr. Tzwoc. Přisahám, že řekl *rozpálila* místo *rozpálila*. „Na někoho, kdo tady o sobě uvádí, že už mu vůbec na ničem nezáleží.“

Poklepal na papír, který jsem odevzdala jeho sestře. Zabořila jsem se do gauče, protože to vypadalo, že tu ještě nějakou chvíli budu muset vegetovat. „Heleďte, doktore –“ Paráda! Ani se nemůžu donutit vyslovit jeho jméno! „– asi bych vám měla říct, že jsem četla pár věcí od Carla Junga. Snažila jsem se dosáhnout seberealizace. A psychologie mě taky bavila. Vím naprosto přesně, co je se mnou v nepořádku.“

„Aha, takže to víte,“ doktor Tzwoc se zatvářil zaujatě. „Tak mi to osvětlete.“

„Prostě se cítím pod psa,“ odpověděla jsem. „Tak trochu. Což je normální reakce na to, co se mi stalo minulý týden.“

„Ano,“ souhlasil dr. Tzwoc a zadíval se do papírů na svém stole. „Rozešla jste se se svým přítelem – Michaellem, je to tak?“

„Jo,“ potvrdila jsem. „No, možná to bylo trochu komplikovanější než běžný pubertácký rozchod, protože já jsem princezna a Michael je génius, který si myslí, že musí jet do Japonska pracovat na vývoji robotické paže, aby naší rodině dokázal, že si mě zaslouží, když doopravdy je to tak, že *já* si nezasloužím *jeho*, protože jsem to byla já, kdo naprosto sabotoval náš vztah.“

A možná, že jsme se k sobě nehodili od začátku, podle toho Myers-Briggsova jungiánského testu osobnosti, který jsme si vloni v létě dělali on-line. A on se teď chce stýkat s jinými lidmi a se mnou být jenom kamarád, což je to poslední, oč jsem stála já. Ale respektuju jeho přání a vím, že jestli se mi má jednou podařit dosáhnout skutečné seberealizace, musím se víc soustředit na to, abych svůj život budovala od kořenů, a... a... a... tak to prostě je. Nic víc. Teda až na možnou meningitidu. A horečku Lassa. Jinak mi nic není. Potřebuju jen trochu času, abych si na to zvykla. Jinak je mi fajn. Doopravdy.“

„Je vám fajn?“ opakoval dr. Tzwoc. „Zameškala jste téměř týden školní docházky, aniž byste byla fyzicky nemocná – samozřejmě, na tu meningitidu se pro jistotu podíváme – a celé dny jste se nepřevlékla z pyžama. Ale je vám fajn.“

„Jo,“ potvrdila jsem. Najednou se mi chtělo brečet. A srdce mi zase tak divoce bušilo. „Tak můžu už jít domů?“

„Proč?“ chtěl vědět dr. Tzwoc. „Abyste mohla zase zalézt do postele a izolovat se od přátel i od svých blízkých – což je, mimochodem, klasický příznak deprese?“

Vytřeštila jsem na něj oči. Nemohla jsem tomu uvěřit. Tenhle naprosto CIZÍ člověk, co má rád KOVBOJE a DIVOKÝ ZÁPAD, si se mnou dovoluje mluvit tímhle způsobem?! Co si o sobě myslí? Kromě toho, že je jeden z nejlepších amerických odborníků na psychologii dětí a mládeže?

„Abyste se dál mohla vyhýbat kontaktům se svou dlouholetou kamarádkou Lilly,“ pokračoval doktor a díval se přitom do bloku, který měl na klíně, „stejně jako s ostatními přáteli, vyhýbat se škole a společenským událostem, kde byste se s nimi musela kontaktovat?“

Zamrkala jsem ještě víc. Já vím, že jsem tady za cvoka – ale podle tohohle mi přišlo těžké věřit, že *on* má všech pět pohromadě.

Protože já se nevyhýbám škole kvůli tomu, že bych tam mohla potkat Lilly nebo další lidi. To vůbec není ten důvod. Není to důvod, proč se chci přestěhovat do Genovie.

„Abyste dál mohla ignorovat všechno, co jste měla ráda – jako internetovou komunikaci s vaší přítelkyní Tinou – a dál celé dny prospat,“ pokračoval dr. Tzwoc, „nebo nabírat na váze neustálým přejídáním, když si myslíte, že vás nikdo nevidí?“

Počkat... JAK MŮŽE TOHLE VĚDĚT? ODKUD VÍ O TINĚ? NEBO O TĚCH ČOKOLÁDOVÝCH SUŠENKÁCH?!?

„Abyste dál mohla říkat lidem, co chtějí slyšet, jen aby vás nechali na pokoj, a odmítat vykonávat aspoň ty nejzákladnější hygienické úkony – což je opět klasický příklad pubertální deprese?“

Protočila jsem panenky. Protože to, co mi tady vykládal, bylo prostě směšné. Nemám depresi. Možná jsem smutná. Protože šlo všechno do kyttek. A možná mám taky meningitidu, i když se lidi kolem mě rozhodli ignorovat její příznaky.

Ale nemám depresi.

„Abyste se dál mohla vyhýbat věcem, které máte ráda – jako psaní, svému bratříčkovi, školním aktivitám, přátelům, a oddávat se nenávisti k sobě samé, bez snahy nějak to změnit, bez motivace dosáhnout toho, aby vás život zase začal bavit?“ Hlas dr. Tzwoca

zaduněl řádným kovbojským rozhořčením. „A mohl bych pokračovat. Mám?“

Zírala jsem na něj dál, až na to, že teď už skrz slzy. Nemohla jsem tomu uvěřit. Vážně nemohla.

Nemám meningitidu. Nemám horečku Lassa.

Mám depresi. Jsem deprimovaná.

„Možná,“ vypravila jsem ze sebe a odkašlala si, protože s tím obrovským knedlíkem v krku se mluvilo dost špatně, „jsem trochu nešťastná.“

„Víte, přiznat si, že mám depresi, není nic špatného,“ pokračoval dr. Tzwoc mírně. Totiž, mírně na kovboje. „Depresi trpí spousta, spousta lidí. Deprese neznamená, že jste blázen, ani že jste selhala, ani že nejste dobrý člověk.“

Znovu jsem musela zamrkat skrz slzy.

„Tak jo,“ vypravila jsem ze sebe.

Táta se natáhl a vzal mě za ruku. Což jsem moc neocenila, protože jsem se z toho ještě víc rozbředla. A taky se mi hrozně potily dlaně.

„Je naprosto v pořádku, že pláčete,“ ozval se dr. Tzwoc a podal mi krabici s papírovými kapesníky, kterou odněkud vyčaroval.

Jak to dělá? Jak to, že mi čte myšlenky? Že by to dokázal kvůli tomu, že strávil spoustu času v přírodě? S jeleny a antilopami? Totiž, jestli v Americe žijou antilopy?

„Je to naprosto normální a zdravé, když uvážíte, jak se váš život vyvíjel v poslední době, Mio. Máte plné právo cítit se smutná a potřebovat si o tom s někým promluvit,“ pokračoval kovboj. „Proto vás sem vaši rodiče přivedli. Ale pokud si sama nepřipustíte, že máte nějaký problém, já s tím můžu udělat jen velmi málo. Tak proč mi nepovíte, co vás doopravdy trápí a jak se doopravdy cítíte? A tentokrát z toho vypustíte jungiánský strom a seberealizaci.“

A já si najednou uvědomila – ani nevím, jak se to stalo –, že už mi vůbec nesejde na tom, jestli jsem se ocitla na natáčení *Ptákovin*.

Možná za to mohla indiánská rohož. Nebo kovbojský klobouk na věšáčku na dveřích. Anebo jsem si uvědomila, že ten chlap má pravdu: nemůžu strávit zbytek života tím, že budu ležet v posteli.

A tak jsem tomu naprosto cizímu chlápkoví, cizímu KOVBOJI, řekla všechno.

No, VŠECHNO ne, jasně, protože tam seděl TÁTA. Což zřejmě patřilo k pravidlům dr. Tzwoca – teda, že u prvního sezení s nezletilými musel být přítomný někdo z rodičů nebo zákonných zástupců. Ale jestli mě dr. Tzwoc přijme jako pacientku, budu sem už chodit sama.

Ale stejně jsem mu řekla to nejdůležitější. Všechno, co jsem si nedokázala vyhnat z hlavy už od minulé neděle, když jsem domluvila s Michaellem a zavěsila. To, co mi nedovolovalo vylézt z postele.

A poprvé jsem si vzpomněla, jak jsme s mamkou byly na návštěvě u jejích rodičů ve Versailles v Indianš. Děda mě varoval, abych nechodila ke staré cisterně vzadu za farmou, která byla zakrytá deskami z překližky. Děda čekal, až přijede rypadlo a naplní ji odpadem.

Ale já byla jako *Alenka v říši divů*, kterou jsem zrovna četla. A samozřejmě mě fascinovalo všechno, co se podobalo králičí noře.

A tak jsem z cisterny odstranila překližky, abych se mohla podívat do té hluboké černé díry a představovat si, že vede do říše divů, a myslet na to, jestli bych se tam opravdu mohla dostat.

A zrezivělý okraj pode mnou samozřejmě povolil a já spadla dovnitř.

A neskončila jsem v říši divů. Ani náhodou.

Neporanila jsem se, a nakonec se mi povedlo vylézt po těch páchnoucích odpadcích až k okraji. Naskládala jsem překližku tam, kde byla dřív, a vrátila se na statek, otřesená a páchnoucí a špinavá, ale jinak se mi nic nestalo. Neodvážila jsem se říct, co jsem udělala, protože by děda zuřil. A naštěstí na to nikdo nepřišel.

Ale když jsem v neděli domluvila s Michaellem, připadalo mi, že se zase řítím do té černé díry. Vážně. A pak jsem byla na dně, mžourala nahoru, kde bylo vidět nebe, a naprosto nechápala, jak jsem se tam mohla ocitnout.

Jenomže tentokrát jsem se neměla čeho přidržet, abych vylezla nahoru, a tak jsem zůstala na dně. Viděla jsem, jak mi nad hlavou ubíhá normální život – lidi se smáli, užívali si, sluníčko svítilo, ptáci

zpívali, po obloze pluly mraky – ale já nemohla vylézt a přidat se k nim. Mohla jsem se jenom dívat ze dna té obrovské černé díry.

Když jsem to takhle vysvětlila – a pak už jsem nedokázala mluvit, protože jsem hrozně hlasitě vzlykala –, ozval se ponurým hlasem táta a prohlásil, že až dědu příště uvidí, poví mu něco, co si ten chlap nedá za rámeček.

Dr. Tzwoc vzhlédl od papírů, na které si celou dobu něco zapisoval, podíval se mi do očí a řekl něco hrozně zvláštního. A tykal mi.

„Někdy v životě spadneš do jámy, ze které se sama nedokážeš vydrápat. Proto existuje rodina a přátelé – aby ti pomohli. Ale nemůžou ti pomoci, když jim nedáš najevo, kde vlastně jsi.“ Zase jsem na něj vytřeštila oči. Znělo to vážně bláznivě, ale nic takového mě nikdy nenapadlo. Já vím, že to vypadá ujeté... ale mně opravdu nedošlo, že bych měla volat o pomoc.

„Takže když teď víme, že jsi tam dole,“ pokračoval dr. Tzwoc svým západáckým stylem, „co bys řekla tomu, kdybychom ti podali ruku?“

No jo... jenže já si nemyslela, že by to někdo dokázal. Pomoci mi z té díry, myslím. Byla jsem tak hluboko a tak unavená... i kdyby mi někdo hodil provaz, nevím, jestli bych měla sílu chytit se ho.

„To by bylo fajn,“ popotáhla jsem. „Totiž, pokud to jde.“

„Ovšemže to půjde,“ prohlásil dr. Tzwoc jako by nic. „Zítra si taky zajdeš ke svému lékaři a necháš si udělat krevní testy – jenom abychom si byli jistí, že jsme nic nezanedbali. Některé fyzické stavy mohou ovlivňovat psychiku, takže to musíme vyloučit – včetně meningitidy, samozřejmě. A po vyučování můžeš přijít na první terapii. Naštěstí mám ordinaci jen pár bloků od školy.“

Zírala jsem na něj, v puse sucho. „Já... vážně si nemyslím, že bych dokázala jít zítra do školy.“

„Proč ne?“ Dr. Tzwoc se zatvářil překvapeně.

„Prostě...“ Cítila jsem, jak mi srdce pod žebry bolestivě poskakuje.

„Nebylo... nebylo by lepší, kdybych začala chodit do školy v pondělí? Víte, jako nový začátek a tak?“

Podíval se na mě přes stříbrnou horní obroučku brýlí. Všimla jsem si, že má modré oči a kolem nich vějířky vrásek, které působily klidně a přátelsky. Vlastně vypadal tak, jak má vypadat správný kovboj.

„Možná byste mi mohl něco předepsat,“ pokračovala jsem. „Nějaké prášky, víte. Aby to bylo trochu jednodušší.“

Nejradši takové, abych po nich vůbec nic necítila aspoň do, no... do maturity.

Vypadalo to, že dr. Tzwoc ví naprosto jasně, co mám na mysli. Zatvářil se pobaveně.

„Já jsem psycholog, Mio,“ poučil mě. „Ne psychiatr. Já prášky nepředepisuju. Pokud to můj pacient potřebuje, mám kolegu, který mu je předepíše. Ale nemyslím si, že ty jsi ten případ.“

Cože? Tak to se teda pořádně plete. Potřebuju prášky. A spoustu! Kdo by jich potřeboval víc? Odmítá mi je dát jen proto, že se ještě nesetkal s Grandmère.

Viděla jsem, jak se na mě dr. Tzwoc udiveně dívá, a jak se táta rozpačitě vrtí. A uvědomila jsem si, že jsem to poslední vyslovila nahlas.

A jéje.

„Hele, ty víš, že je to pravda,“ obrátila jsem se vzdorovitě k tátovi.

„No jo,“ odvětil s pohledem upřeným ke stropu. „Ví Bůh, že tohle vím.“

„Na setkání s tvou babičkou se skutečně těším,“ prohlásil dr. Tzwoc. „Zdá se, že je pro tebe velice důležitá, takže bych rád odhalil vaše vzájemné vztahy. Ale... v dotazníku jsi neuvedla, že bys měla sebevražedné sklony. Na otázku, jestli někdy pomýšlíš na sebevraždu, jsi odpověděla Nikdy.“

„To jo,“ odpověděla jsem zdráhavě. „Protože abych se mohla zabít, musela bych vylézt z postele. A na to se vážně necítím.“

Dr. Tzwoc se usmál a zopakoval: „Nemyslím, že by v tvém případě pomohly prášky.“

„No, něco potřebuju,“ trvala jsem na svém. „Protože jinak nevím, jak zvládnout fungovat celý den. Myslím to vážně. Bez urážky,

ale vy nemáte ponětí, jak to chodí na střední škole. Nedělám si legraci. Je to horor.“

„Eleanor Rooseveltova, o které nikdo nepochyboval, že je velmi inteligentní,“ prohodil konverzačně dr. Tzwoc, „řekla: Udělej každý den jednu věc, která tě děsí.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To přece nedává smysl. Proč by někdo dělal dobrovolně věci, které ho děsí?“

„Protože to je jediný způsob, jak naše osobnost může růst,“ odpověděl dr. Tzwoc. „Děsit nás může spousta věcí – první jízda na kole, první let letadlem, nebo první den ve škole po tom, co se s tebou rozešel přítel a co tvoje kamarádka viděla v jistém deníku fotografii, na které jsi s jejím přítelem. Ale když nebudeš riskovat, zůstaneš stát na místě. A vážně si myslíš, že se tak dostaneš z té díry, ve které jsi uvízla? Nemyslíš, že jediná cesta vzhůru je změnit to, co děláš?“

Zhluboka jsem se nadechla. Má pravdu. Věděla jsem, že má pravdu. Jenom... to bylo prostě zatraceně těžké.

No, ale Michael taky tvrdil, že bychom měli oba víc dospět.

Dr. Tzwoc pokračoval: „A kromě toho, co tak hrozného se ti může stát? Máš bodyguarda. A mimo Lilly máš přece ve škole i další kamarády, ne? Co ta Tina, o které mluvila tvoje matka?“

Na Tinu jsem úplně zapomněla. Je zvláštní, jak rychle se vám něco takového může stát, když jste na dně v díře. Zapomenete na lidi, kteří by udělali cokoli – cokoli na světě –, aby vám pomohli.

„Jo,“ ozvala jsem se a poprvé ucítila, jak mi v hrudi poskočilo něco jako naděje. „Tina je fajn.“

„No vidíš,“ povzbudil mě dr. Tzwoc. „Tak jen do toho. A kdo ví? Třeba to nakonec bude zábava!“

Fajn. Pletla jsem se. Je ještě bláznivější, než naznačuje jeho jméno.

A když to říká někdo, kdo si už týden nesundal pyžamo s koťaty, tak už to něco znamená.

Čtvrtek, 16. září, 6 odpoledne, můj pokoj

Když jsme vyšli z ordinace doktora Tzwoca, táta chtěl vědět, co si o něm myslím, tedy o doktorovi. „Mio, jestli se ti nelíbí, najdeme někoho jiného. Všichni včetně vaší ředitelky se shodují, že je to nejlepší terapeut dospívajících ve městě, ale –“

„CO? TYS TO ŘEKL ŘEDITELCE GUPTOVÉ?“ zaječela jsem.

Táta vypadal, jako by se mu můj vírskot moc nezamlouval.

„Mio,“ oslovil mě vážně, „už čtyři dny jsi nebyla ve škole. Myslíš, že si toho nikdo nevšiml?“

„Tak jste měli říct, že mám bronchitidu!“ vybuchla jsem. „Ne, že mám deprese!“

„Neříkali jsme nikomu, že máš deprese,“ bránil se táta. „Ředitelka volala, aby se zeptala, co je s tebou –“

„Fakt bezva!“ přerušila jsem ho a svezla se do koženého sedadla. „Takže teď už to ví celá škola!“

„Neví to nikdo, pokud to sama neřekneš,“ zarazil mě táta. „Doktorka Guptová to jistě nikomu vykládat nebude. Na to je moc velká profesionálka. To přece víš, Mio.“

A i když se mi nechtělo, musela jsem uznat, že má táta pravdu. Proti ředitelce Guptové můžete mít tisíc námitek – například proti jejím despotickým kontrolním mechanismům –, ale nikdy by nezhradila důvěru studentů.

A stejně. Minimálně půlka studentů Střední školy Alberta Einsteina už beztak chodí na terapie. Jenže... co kdyby Michael zjistil, že mě jeho odmítnutí tak vykoledilo, že jsem se z toho zcvokla? To by bylo hodně ponižující!

„A kdo to ještě ví?“ vyhrkla jsem.

„Už nikdo, Mio,“ ujistil mě táta. „Ty, maminka, tvůj nevlastní otec a Lars.“

„Já nikomu nic neprozradím,“ ozval se Lars, aniž by zvedl oči od hry na mobilu.

„Jinak to neví nikdo,“ ujistil mě táta.

„A co Grandmère?“ zeptala jsem se podezíravě.

„Ta ne,“ zavrtěl hlavou táta. „Jako vždycky je naprosto slepá ke všemu, co se netýká přímo jí.“

„Ale stejně to zjistíš,“ zamumlala jsem. „Když se neukážu na těch hodinách princeznování, bude se divit, kde jsem.“

„Mou matku nech na starosti mně,“ prohodil táta a v očích se mu ocelově zablesklo, takže se v tu chvíli trochu podobal Danielu Craigovi, když hrál Jamese Bonda v *Casino Royal*. Teda kdyby měl Bond pleš. „Ty si lámej hlavu jen s tím, co udělat, aby ses cítila trochu líp.“

Jemu se to řekne. On nemá přednést od zítřka za týden projev před ženskou variantou Opus Dei.

Když jsem se vrátila domů, zjistila jsem, že mamka využila mojí nepřítomnosti k tomu, aby mi vygruntovala v pokoji a odnesla do prádelny moje ložní prádlo. Taky otevřela dokořán okna a pustila větráky, takže se vzduch v místnosti měnil tak rychle, že Tlust'och Louie odmítal vylézt zpod postele ze strachu, že by ho ta větrná smršť mohla vymrštit ven.

A pan G. mi odnesl televizi. Kterou už mi nevrátí, jak prohlásil tat'ka. Protože dr. Tzwoc si myslí, že děti by neměly mít v pokojíčku vlastní televizi.

Takže vidím, že zítra toho budu muset s dr. Tzwocem probrat docela hodně.

Ale zatím jsem měla plnou hlavu důležitějších starostí. Jako třeba té, že když jsem šla do sprchy, mamka se vplížila dovnitř, sebrala moje pyžamo s koťaty a odnesla je rovnou do kontejneru.

„Věř mi, Mio,“ ohradila se, když jsem se do ní pustila, „tak to bude nejlepší.“

Asi měla pravdu. Už jsem na tom pyžamu vážně začínala být trochu závislá.

Ale bude mi chybět. Hodně jsme toho spolu prožili.

Mamka, táta a pan G. se posadili ke stolu v kuchyni a měli ne tak úplně tajnou poradou o tom, co se mnou. Ne tak úplně tajnou proto, že jsem všechno slyšela. Možná jsem v depresi, ale nejsem HLUCHÁ.

Protože jsem se chtěla trochu rozptýlit, zapnula jsem počítač, abych se po milionu let podívala, jestli mi někdo nepíše...

A ukázalo se, že píše. Měla jsem ve schránce 243 nepřečtených mailů.

No, je pravda, že většinou to byly spamy. Ale mezi tím bylo pár fakt upřímných pokusů rozveselit mě – od Tiny. Pak taky pár od Ling Su a Shameeky, a dokonce i od Borise (je to fakt hodný kluk, udělá vždycky to, co mu Tina řekne). Bylo jich tam pár i od Džejpiho, hodně legračních, takže měl asi taky pocit, že by mě měl rozveselit. Ne snad, že by věděl, jak moc jsem na dně. JEŠTĚŽE to neví.

A když jsem pomalu promazávala schránku, narazila jsem na to. Na mail od Michaela.

A přísahám, srdce mi začalo bušit rychlostí milion úderů za vteřinu a na dlaních mi vyrazily kapky potu. Hrozně jsem na ten mail nechtěla kliknout. Proč bych si měla chtít číst opáčko toho, co mi řekl v neděli? Jak budeme zase přátelé a budeme se stýkat s jinými lidmi? Nechtěla jsem se na to koukat. Nechtěla jsem si to číst. Nechtěla jsem na to ani myslet. Celý týden jsem nedělala nic jiného, než že jsem se snažila vyhnat si tu telefonickou konverzaci z hlavy... a teď se mi měla objevit přímo na obrazovce?

To nikdy.

Ale když už jsem chtěla kliknout na SMAZAT ZPRÁVU, napadlo mě, co když to tak není? Co když – a já vím, že to není moc velká pravděpodobnost, ale to je fuk – co když mi píše, že změnil názor a že se vůbec nechce rozcházet?

Co když z toho měl stejnou depresi jako já?

Co když si po týdnu odloučení uvědomil, jak moc mu chybím, stejně jako si to uvědomuju já, když tady sedím a toužím si přivonět k jeho krku... co když Michael zrovna tak touží držet mě v náručí a nechat si ode mě očichávat krk?

A než jsem si to stačila rozmyslet, klikla jsem na OTEVŘÍT ZPRÁVU.

SkinnerBx: Ahoj, Mio. To jsem já. Teda, jasně. Jenom by mě zajímalo, jak se máš. Lilly mi psala, že už týden nechodíš do školy. Doufám, že jsi v pořádku.

Už jsem se tady v Tsukubě docela usadil. Je to tady trochu ujeté – dokonce i k snídani jedí nudle! Ale sem tam naštěstí narazíš na kavárny,

kde ti udělají sendvič s vajíčky. Práce je přesně taková, jak jsem čekal – těžká –, ale vážně si myslím, že mám šanci s tím pořádně pohnout. I když nevím, jestli budu ještě po pár týdnech stejný optimista.

Slyšelas, že chtějí natočit pokračování *Buffy, přemožitelka upírů*? Říkal jsem si, že to budeš nadšená.

No, už budu muset končit. Vážně doufám, že nechodíš do školy kvůli tomu, že máš nějaké princeznovské záležitosti, a že nejsi nemocná.

Ahoj, Michael

Dlouho jsem jen tak seděla s prstem na myši, kterou jsem najela na ODPOVĚDĚT. Totiž, vyjádřil přece starost o moje zdraví. (Fyzické, ne duševní, ale i tak. Pochybuju, že by si Michael vůbec dokázal představit, na jak hluboké dno jsem se dostala po všem tom úsilí o seberealizaci, a že jsem skončila na židli u psychologa-kovboje ve flanelovém pyžamu a s peřinou.)

Ale to přece taky něco znamená, ne? Že mezi námi ještě něco je? Že mě pořád miluje, aspoň trošičku? Že pořád ještě existuje šance, že si někdy budu zase moci přivonět k jeho krku, aspoň sem tam?

Ale stejně... no, nevím. Myslela jsem na to, co říkal do telefonu. Že můžeme být zase přátelé. A uvědomila jsem si, že tohle je přesně ono. Přátelský dopis, který mi má naznačit, že mi Michael nijak nevyčítá tu věc s Džejpím.

JAK TO, ŽE MI TO NEVYČÍTÁ???? TO JAKO, ŽE UŽ MU NA MNĚ VŮBEC NEZÁLEŽÍ????

Anebo jsem při těch hysterických scénách, co jsem mu dělala kvůli Judith Gershnerové, zničila všechno romantické, co ke mně možná předtím cítil?

Proto jsem přejela myši od ODPOVĚDĚT k SMAZAT. A klikla.

Mail zmizel.

Nebudu mu odepisovat.

Michael už se přes to možná přenesl. Ale já rozhodně ne. Aspoň prozatím.

A nedokážu předstírat, že ano. Nehodlám mu posílat nějakou stupidní a ponižující odpověď, ve které ho začnu prosit, aby to se mnou ještě zkusil.

A jediná možnost, jak se tomuhle nebezpečí úplně vyhnout, je vůbec mu nepsat.

Když jsem vymazala Michaelův mail, podívala jsem se na stránku nenavidimthermopolisovou.com. Nebylo tam nic nového, díkybohu.

Ale jak by taky mohlo? Týden jsem nevytáhla paty z domu. Ten, kdo spravuje tuhle stránku, neměl žádný přísun materiálu.

Volá mě mamka. Objednali s tatškou a panem G. pizzu. Dáme si teď společnou večeři jako normální rodinka. Jenom já, máma, její manžel, jejich dítě a můj otec, vládce Genovie.

No jasně. Naprosto normální rodinka.

Není divu, že musím chodit na terapii.

Pátek, 17. září, francouzština

Panebože. Je to tak... neskutečné, být tady.

Myslím, že doktor T. se plete. Potřebuju prášky. Protože jinak nevím, jak bych to všechno dokázala zvládnout. Víím, že mi radil, abych každý den udělala jednu věc, která mě děsí – díky, Eleanor Rooseveltova, fakt díky! – jenže tady mě děsí devět milionů věcí najednou.

No dobře, tak jo. Nevím, proč by mě škola měla tak děsit. Nikdy předtím jsem se jí nebála. Aspoň ne tolik.

Ale je toho mnohem víc než jen škola. Musíte MLUVIT s lidmi. Musíte se chovat NORMÁLNĚ. I když víte, že normální nejste.

No, pravda je, že já nikdy nebyla normální. Ale teď jsem ještě NENORMÁLNĚJŠÍ než jindy. Ztratila jsem svoji oporu – jednu věc, na kterou jsem si zvykla spoléhat se v posledních dvou letech, že mi pomůže udržet si zdravý rozum uprostřed šílenství. Michaela.

A teď je pryč – zmizel z mého života – a já se mám chovat, jako by se vůbec nic nestalo?

Ano. Přesně tak.

A musím být tady v tom (no ano, přiznejme si to otevřeně) blázinci, se všemi těmi lidmi, kteří jsou ještě BLÁZNIVĚJŠÍ NEŽ JÁ (protože si ani nepřiznají, že je s nimi něco v nepořádku, na rozdíl ode mě) a kde se nemůžete těšit, že byste s někým z nich šli ze školy domů a svěřovali se: „Panebože, to bys nevěřil, co ten-a-ten dneska udělal.“

Vážně. Je to kruté.

Ale asi si to zasloužím. Totiž, asi jsem si to všechno způsobila svou vlastní hloupostí.

Ale aspoň jsem nebyla nucená vydržet to mučení celý den. Dopoledne jsem strávila dost času v ordinaci doktora Funga, kde jsem čekala na výsledky odběru krve. A protože jsem už od půlnoci nesměla jíst, abych šla nalačno, byla jsem totálně VYHLADOVĚLÁ. Jako by už tak nebylo příšerné, že jsem musela vstát, umýt se a obléknout. Ještě navíc jsem ani nedostala snídani!

A co bylo ještě horší – i když jsem měla úplně prázdný žaludek, nějak jsem nemohla dopnout školní uniformu. Totiž, zip u sukne

jsem zapnula, ale knoflík nad ním už nešel do dírky, protože mu v tom překážela spousta KŮŽE. Nakonec jsem musela použít spínací špendlík, aby se mi nerozepínal zip.

Nejdřív jsem si myslela, že se sukně srazila v čistírně, a zuřila jsem.

Jenže mi nešla dopnout ani podprsenka! V tu chvíli jsem si uvědomila, že jsem už týden strávila bez spodního prádla, jen v tom flanelovém pyžamu.

Přiznávám, že už mi v poslední době nějak všechno přestávalo sedět. Z džínů jsem se dostala jen do jedněch, strečových. A podprsenku jsem si musela zapínat na poslední háčky.

A i tak mě škrtila.

Ale když jsem si ráno vzala svoji oblíbenou podprsenku, poprvé v životě jsem měla RÝHU MEZI NADRY, protože jsem v ní byla tak narvaná, že mi tiskla prsa k sobě.

No vážně. Měla jsem prsa. Nevím, kde se vzala, ale mrkla jsem dolů a byla tam. Páni! Opravdová prsa!

A tak mě napadlo, že se možná při praní srazila i podprsenka. Tak jsem si zkusila jinou – a bylo to totéž.

Ale když jsem přišla na polikliniku do SoHo a konečně mě zavolali a já šla dál a nechala se zvážit, zjistila jsem, co se stalo. Byla jsem V ŠOKU. Vážím jako ŠEST Tlust'ochů Louiů!

Což je skoro o jednoho Tlust'ocha Louie víc, než když jsem si naposledy stoupla na váhu! Připouštím, že už je to hezky dlouho, ale stejně!

No dobře, přiznávám, že jsem se minulý týden trochu víc pustila do masa. A nejenom do masa – taky do pizzy, čokoládových sušenek, arašídového másla, studených sezamových nudlí, oříšků v medu, popcornu z mikrovlnky (s rozpuštěným máslem), medových lupínků, skořicových polštářků a taštiček s masovo-zeleninovou směsí od Baluchiho...

Ale jak jsem mohla přibrat celého KOCOURA?

Páni. To je jediné, co se na to dá říct. Prostě... páni.

Samozřejmě, je na to racionální vysvětlení. Doktor Fung prohlásil: „Pořád ještě máte na svou výšku příliš nízký body mass

index, princezno. V tomhle věku je normální, že máte váhové výkyvy. Některé dívky je mají ještě ve dvaceti.“

Protože jsem nejenom přibrala – taky jsem vyrostla! Od poslední návštěvy o 2,5 centimetru!

Jestli to takhle půjde dál, do osmnácti mám metr osmdesát.

A světlá stránka ztloustnutí o jednoho Tlust'ocha Louie? Už nemám plochý hrudník.

A ta temná stránka? Budu si muset promluvit s mamkou, aby mi nakoupila nové podprsenky. A kalhotky. A džíny. A pyžamo. A tílka. A novou školní uniformu.

A nové plesové šaty.

Panebože.

Ale to je fuk. Jako bych neměla mnohem horší starosti (ha) než velikost poprsí (vázně velkolepá) a fakt, že mi sukni drží spínací špendlík a džíny mi končí nad kotníky. Myslím tím jako to, že za hodinu a půl budu muset jít do jídelny.

A setkat se s Lilly.

Která, až mě uvidí, určitě popadne svůj tác a půjde si sednout někam jinam.

A to... ale co. Víím, že Tina vedle mě určitě zůstane sedět. To je vlastně ta jediná věc, která mi brání, abych se obrátila k Larsovi a řekla: „Tak dost. Jedeme domů,“ a vypochoďovala z tohohle blázince.

Dobře, že se doktor Tzwoc včera o Tině zmínil, protože vždycky, když jsem měla pocit, jako bych padala zpátky do té černé díry, ze které zkouším vylézt, vzpomenu si na ni, jako by byla kořen, kterého se můžu chytit, abych nesklouzla zpátky do propasti zoufalství.

Zajímalo by mě, co na to Tina, až zjistí, že si ji představuj u jako kořen?

Samozřejmě bych si měla lámat hlavu s něčím jiným než s tím, vedle koho budu sedět u stolu. Třeba že chodím na terapii a nechci, aby to nikdo věděl; že za týden mám mluvit před pár tisícovkami vlivných Newyorčanek; že největší láska mého života už se mnou nechce mít společného (a chce se stýkat s jinými lidmi) a že už nemám žádnou láskyplnou oporu a musím proplouvat rozbouřeným

oceánem dospívání úplně sama; že masný průmysl pumpuje do svých produktů tolik hormonů, že mi z pár desítek sendvičů se šunkou a dvojitých porcí kuřete kung pao přes noc vyrostla prsa. Na nenavidimthermopolisovou.com, na to, že ledovce na obou pólech kvůli globálnímu oteplování tají, takže se lední medvědi brzo utopí.

Ale musím se snažit přes všechny ty starosti přenést. Dělat malé krůčky, jako když Rocky zkouší chodit. Nejdřív musím zvládnout oběd. Pak si můžu začít lámat hlavu s táním ledovců.

Ještě čtyři hodiny, než odsud můžu vypadnout.

Pátek, 17. září, speciálka

Bezva. Teď mám další starost, kterou si můžu přidat k seznamu: Celá škola si očividně myslí, že spolu s Džejpím chodíme.

Tohle se vám stane, když se nervově zhroutíte a týden nechodíte do školy, takže se nemůžete bránit.

No, asi se vám to hlavně stane, když v novinách vyjde přes celou stránku vaše fotka, jak vycházíte s jistým klukem z divadla a držíte se za ruce. Ale to mi jenom pomáhal ze schodů! Protože jsem měla podpatky! A nebylo tam zábradlí a na schodech ležel koberec!

Bože!

Ale dobře. Vzhledem k fotografickým důkazům jsem chápala, proč si východní pobřeží Ameriky (a zbytek světa nejspíš taky) může myslet, že s Džejpím chodím.

Ale! Myslela jsem, že KAMARÁDI mě znají líp!

Zřejmě ne. Rozmístění v jídelně mluvilo za všechno.

Lilly teď seděla u stolu Kennyho Showaltera.

Zřejmě je svedl dohromady obdiv k zápasníkům tai či. Nebo co.

Perin a Ling Su seděly taky s nimi, i když Ling Su mi u pultu s mexickými plackami řekla, že by radši seděla se mnou.

„Ale Lilly povídala, že jí musím dělat tajemnici,“ prohlásila. Znělo to tak, jako by jí to nahánělo hrůzu. „Je to asi lepší než dělat pokladnici, řekla bych –“ což byla naprostá pravda, když jsem si vzpomněla, co Ling Su jako pokladnice vyvedla vloni, „– a toho teď pro Lilly dělá Kenny. Ale znamená to, že musím sedět s ní a s Perin, která je místopředsedkyně, abychom mohly probírat Lillyiny nové iniciativy, jako třeba pronájem střechy mobilním operátorům výměnou za dodávku notebooků zdarma pro studenty se stipendiem, nebo jak zařídit, aby se víc studentů z naší školy dostalo na prestižní univerzity a tak.“

„To nevadí, Ling Su,“ ujistila jsem ji a posypala si placku s pálivou hovězí směsí strouhaným sýrem. „Vážně. Chápu to.“

„Bezva. A jen tak mimochodem,“ usmála se, „myslím, že jste s Džejpím prima dvojice. Sluší mu to.“

„My spolu nechodíme,“ pronesla jsem zmateně.

„Jasně,“ souhlasila tajuplně Ling Su a zamrkala na mě. Jako by dobře věděla, že to říkám jen proto, že se snažím zůstat zadobře s Lilly nebo co! Což by bylo naprosto pošetilé, kdybych to říkala jen kvůli tomu. Jenže já to *vůbec* neříkala kvůli tomu! Řekla jsem to, protože to je pravda!

Ale Ling Su nebyla jediná, kdo si myslel, že jsme s Džejpím spolu. Když jsem vracela tát, jedna z kuchařek se na mě usmála a dobrácky řekla: „Třeba bys ho mohla naučit jíst kukuřici.“

Nejdřív jsem vůbec nechápala, o čem to mluví. Ale když mi to došlo, zrudla jsem až za ušima. Džejpí je pověstný tím, že nenávidí kukuřici! A ona si myslí, že ho z toho vyléčím? Panebože!

Aspoň že Džejpímu zřejmě nedošlo, co se o náš šušká. Nebo pokud došlo, nedal to na sobě znát. Vypadal *překvapeně*, když mě zase po týdnu uviděl u oběda, ale nijak zvlášť to nerozmazával (bohudíky). Aspoň ne tak jako Tina, která mě objímala a líbala a vykřikovala, jak se jí po mně stýskalo.

Což bylo sice hrozně milé, ale taky dost trapné, protože to všem kolem připomínalo, že jsem chyběla, a já už byla unavená z toho, jak jsem pořád někomu odpovídala: „Měla jsem bronchitidu.“ Protože jsem jen těžko mohla říct: „Ležela jsem v posteli ve flanelovém pyžamu a odmítala vstát, protože mě opustil můj přítel.“

Na Džejpím mi připadalo trochu zvláštní jedině to, že se na mě pořád usmíval, i když u stolu zrovna nic k smíchu nebylo – Boris jako obvykle líčil, jak nenávidí rock, hlavně skupinu My Chemical Romance. Já si ukousla kus placky (je zvláštní, že i když jsem v depresi, cpu se jako nezavřená; ale byla jsem vyhladovělá, protože jsem od rána snědla jenom čokoládovou tyčinku, kterou jsem si cestou od doktora koupila v Hoově lahůdkářství) právě ve chvíli, kdy jsem zahlédla, jak se Džejpí usmívá – jak si všimla Ling Su, fakt mu to moc slušelo – a zeptala jsem se ho: „Co je?“ s pusou plnou nerozžvýkaného hovézího, sýra, omáčky, smetany, papriček a hlávkového salátu.

„Nic,“ odpověděl Džejpí, ale nepřestával se usmívat. „Jsem prostě rád, že jsi zase tady. Příště už nám to nedělej, jo?“

Což bylo od něj moc milé. Vzhledem k tomu, že si přece MUSEL všimnout, co se o nás ve škole vykládá.

Což asi vysvětluje, proč se Lilly tak tvrdohlavě při speciálce posadila na opačnou stranu místnosti než já. Nedívá se na mě – nemluví se mnou – a nedává nijak najevo, že si mě všimla. Jsem pro ni zřejmě zhýralá Hester Prynnová ze *Šarlatového písmene*.

Teda z knihy, ne z filmu, kde Hester hrála Demi Moorová a vypadala skvěle a všechno vyhazovala do povětří. Ne, počkat. To byla G. I. Jane.

Kdybych tak mohla zajít za Lilly a říct jí: „Koukni, MRZÍ mě to. Mrzí mě, že jsem se chovala jako husa k tvému bratrovi, a mrzí mě, jestli jsem udělala něco, co ti ublížilo. Ale nezdá se ti, že už jsem byla dost potrestaná? Nemůžu skoro ani DÝCHAT, protože vím, že dýchat ani nemá cenu, když si na sklonku dne stejně nebudu moct přivonět ke krku tvého bratra. Dokážu teď myslet jen na to, že už nikdy neuslyším jeho smích, jako když jsme se spolu dívali na *Městečko South Park*. Copak nechápeš, že jsem v sobě musela vyšťourat každou kapku odvahy a odhodlání, abych vůbec přišla do školy? Nevíš, že chodím NA TERAPII? Že trávím dny tak, že si každou minutu přeju umřít? Nemyslíš, že bys mi mohla zvednout z ramen aspoň kus toho balvanu? Protože já si tě opravdu vážím a záleží mi na tvém přátelství. A mimochodem, myslíš si, že muckat se s zápasníkem tai či je zralý způsob, jak se vyrovnat se zlomeným srdcem? To myslíš, že jsi Lana Weinbergerová nebo co?“

Jenomže to jsem nemohla. Protože bych se nedokázala vyrovnat s tím smrtícím výrazem, který má Lilly v očích pokaždé, když na mě vrhne pohled.

A protože vím, že přesně takovým pohledem by mi odpověděla.

Pátek, 17. září, tělocvik

Stojím tady a klepu se.

Stojím, nesedím, protože jsme na hřišti v Central Parku. Asi jsem se dostala mimo hřiště nebo co, ale z toho jekotu to nedokážu rozluštit. Míč! Ber míč!

No jasně. Berte si ho sami, ubožáci. Nevidíte, že mám plné ruce práce s psaním deníku?

Měla jsem přemluvit doktora Funga, aby mi dal omluvku na tělocvik. PROČ MĚ TO NENAPADLO?

Protože nejde jen o to Ber míč. Musela jsem si veřejně svléknout uniformu. To znamená, že jsem si v šatně vyhrnula svetr a objevil se SPÍNACÍ ŠPENDLÍK, který mi držel sukni místo knoflíku.

„Ha ha ha, ztratila jsem knoflík,“ zkusila jsem to takhle.

Ale výmluva už nepomohla, když jsem se soukala do šortek a byly mi TĚSNÉ PŘES STEHNA, takže jsem v nich měla hrozně tlusté nohy. Díkybohu aspoň tričko mi vždycky bylo trochu větší. Tak teď už sedělo dobře.

A jako by to všechno nestačilo, když jsem se převlékala, přišla do šatny i LANA WEINBERGEROVÁ.

Nechápala jsem, co ta tady dělá, protože tělocvik určitě neměla. Zřejmě dala někomu pěstí a rozvrkočila si účes, tak se šla upravit. Eva Braunova alias Trisha Hayesová jí stála věrně po boku.

Sice jsem se rychle příkrčila, sotva jsem je uviděla, ale už bylo moc pozdě. Lana zřejmě zahlédla můj obraz v zrcadle, ve kterém se zhlížela, protože okamžitě vypnula fén a vyjekla: „Tak tady jsi. Kdes byla celý týden?“

JAKO KDYBYCH ZROVNA JÍ CHYBĚLA!

Vidíte? To je přesně ten důvod, proč jsem se nechtěla vrátit do školy. Nechtěla jsem, abych se musela vyrovnávat ke všemu trápení ještě S TÍMHLE.

„Ehm,“ odkašlala jsem si. „Měla jsem bronchitidu.“

„Jo,“ zavrčela Lana. „Hele, ten dopis od moje mamky –“

Zavřela jsem oči. Doslova zavřela, protože jsem věděla, co přijde – nebo jsem si myslela, že vím – a nevěřila jsem, že se budu schopná s tím nějak emocionálně vypořádat.

„Jo,“ hlesla jsem. A v duchu ji vybízela: *Tak už to řekni. Ať už chceš říct cokoli hnusného a pokořujícího, řekni to a vypadni. Prosím. Nevím, kolik toho ještě snesu.*

„Dík, žeš to vzala,“ ohromila mě Lana. „Měla tam promluvit Angelina Jolie, jenže ta teď vůbec nemá čas, protože má točit nějaký film, ve kterém hraje matku Terezu. Máma úplně šlela, jak se snažila najít náhradu. A tak jsem jí navrhla tebe. Pamatuješ, jak jsi přednášela vloni, když jsme obě kandidovaly na předsedkyni? To bylo fakt něco. Tak jsem si říkala, že budeš dobrá náhrada za Angelinu. Prostě, díky.“

Nejsem si tím úplně jistá – muselo by se to ověřit podle celosvětových seizmologických měření – ale řekla bych, že peklo v tu chvíli zamrzlo.

Lana Weinbergerová ke mně byla milá.

Což samozřejmě nemá nic společného s tím, proč jsem měla poprosit doktora Funga, aby mi napsal omluvenku na tělocvik.

Už se k tomu dostávám.

Byla jsem tak ohromená, že se Lana Weinbergerová zachovala jako normální lidská bytost, že jsem nebyla schopná nijak reagovat. Jen jsem tam stála a zírala na ni. Což bohužel poskytlo Trishe Hayesové čas všimnout si špendlíku na mé sukni.

A tu jsem jen tak nějakou povídačkou o ztraceném knoflíku nakrmit nemohla.

„Páni,“ vyjekla, „člověče, budeš potřebovat novou sukni.“ Pak jí oči sklouzly k mému hrudníku. „A novou podprsenku.“

Cítila jsem, jak červenám. A rudnu. Ještě že jdu hned po škole na terapii. Musím tam toho TOLIK probrat.

„Já vím,“ zamumlala jsem. „Zrovna se... chystám na nákupy.“

A pak se stalo něco naprosto nepochopitelného. Lana se odvrátila od zrcadla, projela si upravené vlasy prsty a prohodila: „Zítra jdeme na prodejní výstavu spodního prádla a plavek do Bendel's. Chceš jít s námi?“

„Co ší –“ Myslím, že Trisha chtěla říct šíliš, ale Lana po ní šlehla do zrcadla varovným pohledem. Trisha se zatvářila jako admirál Piett, když si před Darthem Vaderem nechal uklouznout fregatu Millenium Falcon, a sklapla. Vypadala vyděšeně.

Stála jsem tam a neměla ponětí, jestli se to doopravdy stalo, nebo je to jen další symptom mé deprese. Možná mám nějaký speciální případ depresí, které doprovázejí halucinace, takže se mi zdá, že mě roztleskávačky, které mě vždycky nenáviděly, zvou na přehlídku plavek a spodního prádla do Bendel's. Vyloučené to není.

Když jsem hned neodpověděla, Lana se obrátila přímo ke mně. Tentokrát se ani netvářila nafoukaně. Vypadala... skoro jako člověk.

„Hele, Mio,“ vysoukala ze sebe, „já vím, že jsme spolu moc nevycházely... a ta věc s Joshem... no, to je fuk. Občas se choval jako idiot. A některé tvoje kamarádky jsou vážně tak... no, třeba Lilly –“

Zvedla jsem ruku. „Už nic neříkej,“ zarazila jsem ji. Protože jsem už nechtěla nic slyšet. Vážně. Nechtěla jsem, aby Lana vykládala něco o Lilly, i když Lilly se ke mně v poslední době chová jako ke kusu hnoje.

Ale možná si zasloužím, aby se ke mně chovala jako ke kusu hnoje.

„No jo, dobře,“ ustoupila Lana. „Jenom jsem si všimla, že už s ní u oběda nesedíš.“

„Daly jsme si pauzu,“ zamumlala jsem.

„To je jedno,“ ujistila mě Lana. „Prostě jsi mou mamku fakt zachránila. A jestli vstoupíš jednou do Domina Rei, tak jako v to doufám i já, tak – prostě bychom to asi měly brát co jsme si, to jsme si. Totiž, už jsme snad trochu dospělejší, tak bychom se mohly chovat jako rozumné ženy. Nemyslíš?“

A já byla tak v šoku, že jsem kývla.

Místo abych poukázala na to, že my dvě pořád zrovna moc společného nemáme, a připomněla, jak odporně se Lana chová k mým přátelům.

Místo abych řekla: „A pro tvoji informaci, nevstoupím do Domina Rei, ani kdyby mi platili.“

Místo všech těch věcí jsem tam jenom stála a pokyvovala.

Protože jsem nedokázala vymyslet nic lepšího. Tak hrozně ohromená jsem byla.

Anebo jsem spíš tak hluboko vžela v depresi.

„Super,“ rozzářila se Lana. „Tak zítra v deset dopoledne v Bendel's. Můžeme si pak skočit na oběd. Když budeš chtít. Pojd', Trisho, musíme na hodinu.“

A tak ty dvě odběhly...

...a zároveň se přihlížela madam Pottsová, zapískala na píšťalku a nařídila nám, že máme klusat do parku.

Udělala jsem, co mi řekla, vůbec jsem na to nemyslela. Tak jsem byla šokovaná tím, co se stalo. Jedna část mojí duše mě varovala: *To je jen trik. Určitě. Přijdeš do Bendel's a místo Lany tam bude nějaký totální zoufalec a hejno paparazziů, a ti tě s ním vyfotí a v Postu vyjde článek o tom, že princezna Mia má už zase nového přítele.*

Ale ta racionální část (i když jsem v depresi, pořád mám v sobě ještě racionálně uvažující mozek) mi sugerovala něco jiného. Samozřejmě, že to Lana myslí vážně. *To, co řekla o Joshovi – no, s tebou a Lanou a Joshem je to podobné jako teď s tebou, Lilly a Džejpím. I když jste s Džejpím jen přátelé, Lilly si myslí, že jsi jí ho ukradla, a totéž si kdysi myslela Lana o Joshovi. Rozdíl je jen v tom, že do Joshe jsi byla opravdu blázen. Není divu, že Lana zuřila. Není divu, že Lilly zuří. Ach Mio, ty jsi prostě ztracený případ.*

Takže... třeba to nakonec vůbec není trik. Třeba se Lana chce se mnou fakt dát dohromady.

Otázka je, jestli se já opravdu chci dát dohromady s ní?

Ale ne. Tamhle se řítí madam Pottsová. A nevypadá zrovna odvázaná z toho, že jsem si vzala na tělocvik svůj deník.

Ale copak je moje vina, že tímhle směrem nikdo míč nehází?

Pátek, 17. září, chemie

Panebože.

Od té doby, co jsem na téhle hodině nebyla, se tady děly hrozné věci. Měli jsme si podle skupin vybrat, na jakých experimentech budeme pracovat. Ten, co vybrali Kenny a Džejpí, když jsem tady nebyla, se jmenuje nějak jako syntéza jádra škrobu, což, jak mě informovali, „je vlastně směs několika dusičnanů esteru škrobu vyjádřená rovnicí $[C_6H_7(OH)_x(ONO_2)_y]_n$, kde $x+y = 3$ a n je jakékoli celé číslo od jedné výš.“

Neměla jsem ani ponětí, co to melou. A tak jsem si jen vzala ochranné brýle a laboratorní plášť a seděla tam a podávala jim věci, o které mi řekli.

Totíž, pokud jsem vůbec pochopila, co po mně chtějí.

Asi jsem pořád ještě v šoku z toho zážitku s Lanou. Musím něco vymyslet, abych se vykroutila z té návštěvy přehlídky spodního prádla v Bendel's zítra dopoledne.

Pravda je, že novou podprsenku rozhodně potřebuju. Ale jak bych mohla jít nakupovat s Lanou?!? Totíž, i když se omluvila, pořád je to Lana. Co my dvě máme společného? Ona žije jen pro večírky. Já žiju jen proto, abych ležela v posteli ve flanelovém pyžamu a dívala se na dokument *Proč jsem se na operaci prsu namalovala rtěnkou*.

Což mi připomíná, proč zítra nemůžu jít do Bendel's. Zítra je sobota, takže není škola. Můžu strávit celý den v posteli! JOOO!!! Miluju svou postel. Cítím se tam v bezpečí. Tam na mě nikdo nemůže.

Až na to, že pan G. mi sebral televizi.

No, to je fuk. Tak si můžu číst znova Janu Eyrovou. Myslím tu část, kde se Jana a pan Rochester rozejdou kvůli té záležitosti s Bertou, a Jana potom slyší jeho hlas tajemně se vznášející nad vřesovištěm... Možná pak uslyším Michaelův hlas, jak pluje nad hladinou řeky Hudson, a pochopím, jak hluboce mě miluje a chce mě zpátky, a poletím za ním do Japonska a –

Mio! Co děláš zítra večer? Kdybych sehnal lístky, šla bys se mnou do divadla? Řekni, co bys chtěla vidět, a já to seženu. J. P.

Panebože. Co mu mám odpovědět? Chci prostě zůstat v posteli. Navždycky.

To je fajn, Džejpí, ale ještě na tom nejsem úplně dobře po té bronchitidě. Myslím, že radši zůstanu doma. Ale díky, že na mě myslíš! M.

To nic. Kdybys chtěla, můžu přijít k vám. Třeba si můžeme půjčit nějaké filmy.

A jéje. Džejpí ten rozchod s Lilly nese fakt těžce. I když to byl on, kdo ho vyvolal. Ale zřejmě se nedokáže vyrovnat s tím, že by měl být v sobotu večer sám.

To by bylo fajn, ale popravdě řečeno, mám rozbitou televizi.

Což sice není pravda, ale je v tom tolik pravdy, kolik jsem ochotná Džejpímu připustit.

Mio, je to kvůli tomu článku v novinách? Že si o nás všichni myslí, že spolu chodíme? Číhají snad u vás před domem paparazziové nebo co? Nechceš, aby tě chytili s takovou nulou, jako jsem já?

Panebože.

Ne, jasně že ne! Jsem jenom vyčerpaná. Měla jsem těžký týden.

Chápu. Někoho máš, je to tak? Kennyho? Jste zasnoubení? Už máte datum svatby? A seznam svatebních darů? Budete chtít 550 masážních křesel z iJoy, co?

Nemohla jsem si pomoci. Rozchechtala jsem se. Což samozřejmě upoutalo pozornost pana Hipskina, takže se na mě zadíval od katedry a zeptal se: „Nějaký problém?“

„Ne,“ odpověděl Kenny a podíval se po nás. „Můžete si vy dva přestat psát a začít mi pomáhat?“ sykl.

„Rozhodně,“ souhlasil Džejpí. „Co bys od nás chtěl?“

„Pro začátek mi můžeš podat ten škrob,“ vyzval ho Kenny.

Což mi připomnělo...

„Hele, Kenny,“ ozvala jsem se, když stříkl trochu bílé hmoty do sklenice s jinou bílou hmotou. „Co jsem to slyšela o Lilly? Prý se na tom sobotním večírku muckala s nějakým tvým kamarádem z tai či?“

Kenny málem upustil všechny ty bílé věci, pak po mně vrhl podrážděný pohled a sykl:

„Mio, bez urážky. Věnuju se vysoce riskantnímu procesu s použitím vysoce koncentrovaných žiravin. Můžeme si prosím o Lilly promluvit někdy jindy?“

Panebože! Je jak dítě.

Pátek, 17. září, limuzína cestou domů

od dr. Tzwoca

Fakt nevím, co je horší, jestli hodiny princeznování, nebo terapie.

Na hodinách princeznování aspoň chápu, K ČEMU to je. Mám jednou vládnout zemi. Ale u terapie... Tam ani netuším, k čemu to vlastně bude. Protože jestli k tomu, abych se cítila líp, tak to rozhodně nefunguje.

A dostala jsem DOMÁCÍ ÚKOL. Jako bych jich už neměla dost vzhledem k tomu, že musím dohánět zameškanou látku do školy. A teď ještě domácí úkol z DUŠE?

Vážně nevím, za co si dr. Tzwoc bere peníze, když po mně chce, abych všechnu práci udělala za něj.

Tak třeba dneska. Začali jsme tím, že se mě dr. Tzwoc zeptal, jak to šlo ve škole. Tentokrát už jsme byli sami – bez táty, protože nešlo o konzultaci, ale o opravdovou terapii. Jinak všechno zůstalo jako minule – kovbojský nábytek, brýle s kovovými obroučkami, bílé vlasy, všechno.

Jediná změna spočívala v tom, že já měla na sobě namísto pyžama s koťaty těsnou školní uniformu. Řekla jsem doktorovi, že pyžamo máma vyhodila do kontejneru a nevlastní otec mi odnesl televizi.

Na což dr. Tzwoc odpověděl: „Výtečně. A teď, co se dělo ve škole?“

A tak jsem mu – ZNOVA – vysvětlila, že pořád nechápu, proč musím chodit do školy, když už mám stejně jistou práci bez ohledu na to, jestli budu mít maturitu, a školu nenávidím. Tak proč nemůžu zůstat doma?

Pak se mě dr. Tzwoc zeptal, proč školu tak nenávidím. A tak jsem mu, jen tak pro ilustraci, povyprávěla o Laně.

Jenomže on to vůbec nepochopil. V jednom kuse se ptal: „A není to dobře? Že se dívka, s níž jsi v minulosti neměla přátelské vztahy, k tobě chová vlídně? Zřejmě se jí podařilo udělat krok od

vašeho nesouladu. Přece bys chtěla, aby se podobně dokázala zachovat i Lilly, ne?“

„Jo,“ zamumlala jsem a žasla, jak může být tak natvrdlý a nechápat něco tak očividného. „Jenže Lilly MAM RADA. Lana ke mně byla vždycky hnusná.“

„A Lilly snad byla v poslední době milá?“

„No, V POSLEDNÍ DOBĚ ne. Ale myslí si, že jsem jí ukradla jejího kluka.“ Hlas se mi vytratil, když mi došlo, že jsem kdysi ukradla i Lanina kluka. „No jo,“ povzdychla jsem si. „Chápu to. Ale... vážně mám jít zítra ráno s Lanou nakupovat?“

„A TY si myslíš, že bys s ní měla jít nakupovat?“ opáčil dr. Tzwoc.

Vážně. Za tohle bere ten chlapík tolik peněz!

„To nevím!“ zaječela jsem. „Já se ptám vás!“

„Ale ty se přece znáš líp, než tě znám já.“

„Jak to můžete říct!“ vyjekla jsem. „Všichni mě znají líp, než se znám já sama! Vy jste snad neviděl ty filmy o mém životě? Protože jestli ne, pak jste zřejmě poslední člověk na zeměkouli, kdo je neviděl!“

„Objednal jsem si je přes Netflix,“ přiznal dr. Tzwoc. „Ale ještě je nedoručili. Známe se teprve od včerejška, nezapomínej. Já osobně dávám přednost filmům z Divokého západu.“

Loupla jsem očima po obrazech mustangů. „Že by,“ utrousila jsem jízlivě. „To by mě nenapadlo.“

„A co tě trápí dál?“ pokračoval dr. Tzwoc.

Vytřeštila jsem na něj oči. „Jak to myslíte, co dál? To jako kromě toho, když už to musím opakovat, ŽE MI MŮJ NEVLASTNÍ OTEC ODNESL Z POKOJE TELEVIZI?“

„Víš, co mají společného všichni studenti, kteří byli přijati na West Point?“

Cože? Ani náhodou. „Ne. Ale vy mi to určitě povíte.“

„Nikdo z nich neměl v pokoji televizi.“

„ALE JÁ NEHCI JÍT NA WEST POINT!“ zaječela jsem.

Dr. Tzwoca můj jakot nevyvedl z míry. Klidně pokračoval: „Co ještě ve škole nenávidíš?“

Kde začít? „Tak co třeba to, že si všichni myslí, že chodím s jedním klukem, se kterým nechodím?“ navrhla jsem. „Jenom proto, že to psali v *Postu*? Anebo třeba to, že mi kluk, kterého mám ráda – kterého miluju – píše maily, jak se mám, jako by se mezi námi nic nestalo, jako by mi nevyrvál srdce z hrudi a nekopl ho pod postel, jako bychom byli kamarádi nebo tak něco?“

Dr. Tzwoc se zatvářil zmateně. „A nesouhlasila jsi snad, když Michael navrhoval, že budete kamarádi?“

„Ano,“ připustila jsem zoufale. „Jenže jsem to nemyslela vážně!“

„Chápu. A co jsi mu na ten mail odpověděla?“

„Neodpověděla jsem,“ hlesla jsem trochu zahanbeně. „Vymazala jsem ho.“

„A proč jsi to udělala?“ chtěl vědět dr. Tzwoc.

„Nevím,“ připustila jsem. „Prostě... nevěřila jsem si. Bála jsem se, že začnu škemrat, aby mě vzal zpátky. A to nechci.“

„To je rozumný důvod,“ souhlasil dr. Tzwoc. A, nevím proč, ale i když jsem si pořád uvědomovala, že je to KOVBOJ a POŠUK, mě to potěšilo.

„A teď... proč nechceš jít nakupovat se svou kamarádkou?“

Přestala jsem se cítit polichocená. COPAK MĚ ANI TROŠKU NEPOSLOUCHAL?

„Vždyť jsem vám to říkala. Není to moje kamarádka. Je to můj nepřítel. Kdybyste se podíval na ty filmy –“

„Pustím si je o víkendu,“ slíbil.

„Jo. Dobře. No... jde o to, že její máma mě požádala, abych promluvila na jedné akci. A Grandmère tvrdí, že je to velká čest. A ukázalo se, že Lanina máma mě poprosila, protože jí to navrhla Lana. Což od ní bylo... fakt hezké.“

„Tak proto jsi její návrh na společné nakupování neodmítla hned na místě?“ zeptal se dr. Tzwoc.

„To taky, a já... potřebuju nové oblečení. A Lana ví o nakupování všechno. A taky mám každý den udělat jednu věc, která mě děsí – no, a představa, že půjdu nakupovat s Lanou Weinbergerovou, mě ROZHODNĚ děsí.“

„Myslím, že tady máš svou odpověď,“ upozornil mě mírně dr. Tzwoc.

„Jenže mnohem radši bych strávila den v posteli,“ namítla jsem rychle. „Četla si. NEBO SE DÍVALA NA TELEVIZI.“

„U nás na ranči,“ pronesl melancholicky dr. Tzwoc, „máme kobylku. Jmenuje se Dusty.“

Cítila jsem, jak se mi pusa mimovolně otevřela. Dusty. To jako myslí vážně? Začne mi uprostřed terapie vykládat o kobylce *Dusty*? To je teda hodně zvláštní psychologická metoda.

„Když je v létě horko a Dusty jde kolem takového malého rybníčku, co je na našem pozemku,“ pokračoval doktor, „vždycky leze přímo do vody. Je jedno, jestli je osedlaná a někdo na ní jede. Dusty se o to nestará. Prostě jde rovnou do vody. Víš proč?“

Byla jsem tak šokovaná, že mi promovaný psycholog v rámci sezení vykládá hloupé historky o koních, že jsem jen zmateně zavrtěla hlavou.

„Protože je jí horko,“ odpověděl dr. Tzwoc. „A chce se zchladit. Radši by strávila den cachtáním v rybníku, než aby někoho nosila na zádech. Jenomže my nemůžeme vždycky dělat jen to, co chceme. Protože to nemusí být zdravé... nebo praktické. A když se namočíme, zničíme tím sedlo.“

Zírala jsem na něj.

Tak tohle má být nejlepší psycholog dětí a mládeže ve městě?

„Chtěl bych se vrátit k něčemu, co jsi řekla včera,“ dodal dr. Tzwoc. Naštěstí nečekal, že budu na historku o Dusty nějak reagovat. „Prohlásila jsi, budu citovat...“ A FAKT citoval. Četl to ze svých poznámek. *„Možná to bylo trochu komplikovanější než běžný puberťácký rozchod, protože já jsem princezna a Michael je genius, který si myslí, že musí jet do Japonska pracovat na vývoji robotické paže, aby naší rodině dokázal, že si mě zaslouží, když doopravdy je to tak, že já si nezasloužím jeho, protože jsem to byla já, kdo naprosto sabotoval náš vztah.“*

Vzhlédl od poznámek ke mně. „Jak jsi to myslela?“

„Myslela jsem –“ Zarazila jsem se. Tohle na mě bylo trochu moc rychlé. Ještě jsem se ani nestačila vzpamatovat z té historky o

Dusty, a pořád nevím, co to má společného s otázkou, jestli si mám jít zítra kupovat podprsenku s Lanou Weinbergerovou.

„– myslela jsem to tak, že jsem se pořád bála, že mě jednou opustí kvůli nějaké chytřejší a schopnější holce. A tak jsem ho opustila první. I když jsem toho pak litovala. To s Judith Gershnerovou... totiž, asi jsem kvůli ní tak vyváděla, protože jsem v hloubi duše věděla, že chce být doopravdy s někým takovým. S někým, kdo dokáže klonovat octomilky. Ne s někým jako se mnou. j-já jsem j-jenom princezna.“

A než jsem to stačila zarazit, znova jsem se rozbrečela. Bože! Co je to s touhle místností, že tady pořád bulím jako mimino?!

Dr. Tzwoc mi podal kapesníky. Docela laskavě.

„Řekl nebo udělal někdy něco v tom smyslu?“ zeptal se.

„N-ne,“ vzlykla jsem.

„Tak proč sis to myslela?“

„Protože je to pravda! Totiž, být princezna není nic, co bych sama dokázala! Prostě jsem se tak NARODILA. Ničím jsem si to nezasloužila, tak jako si Michael chce zasloužit uznání a peníze, když vyvine tu robotickou chirurgickou ruku. Totiž, NARODIT se dokážou všichni!“

„Myslím, že jsi na sebe moc tvrdá,“ ozval se suše dr. Tzwoc. „Je ti teprve šestnáct. Jen málo šestnáctiletých už –“

„JUDITH GERSHNEROVÁ NAKLONOVALA SVOJE PRVNÍ OCTOMILKY JEŠTĚ DŘÍV, NEŽ JÍ BYLO ŠESTNÁCT!“ zaječela jsem.

A pak jsem se za to ječení zastyděla. Proč na něj ječím? Ale nemohla jsem si pomoci.

„A koukněte se na Lilly,“ dodala jsem už normálně. „Je jí šestnáct a už má svůj televizní pořad. Jasně, je to na kabelovce, ale stejně. Má licenci. Dívá se na to tisíc místních diváků a Lilly celý ten pořad připravuje sama. Nikdo jí s tím nepomáhá. No, až na mě a Shameeku a Ling Su a Tinu. Ale my jí jen pomáháme s kamerou a tak. Takže to, že je mi teprve šestnáct – to není žádná omluva. Je spousta šestnáctiletých, kteří toho dokázali mnohem víc než já. Mně dokonce ani neotiskli povídku v magazínu *Sixteen*.“

„Asi tě musím vzít za slovo,“ připustil dr. Tzwoc. „Ale pokud jsi měla pocit, že nejsi Michaela hodná, proč jsi s tím něco nedělala?“

Tak. Fakticky. Přesně tohle řekl. Ne – *panebože, Mio, jak tě to mohlo napadnout? Samozřejmě, že se mu vyrovnáš! Jsi úžasná bytost, tak vstřícná a plná života.*

Což mi říkali skoro všichni, když jsem občas vytáhla tohle téma.

Kdepak. Pan doktor to na mě vybalil pěkně tvrdě. *Ano, máš pravdu. Jsi opravdu k ničemu. Tak co s tím chceš dělat?*

Byla jsem tak v šoku, že jsem přestala brečet. Jenom jsem seděla a zírala na něj s otevřenou pusou.

„Neměl... neměl byste mi říkat, že jsem skvělá taková, jaká jsem?“ zeptala jsem se přihloupě.

Zavrtěl hlavou. „K čemu by to bylo? Stejně bys mi nevěřila.“

„No a neměl byste aspoň říkat, že bych se měla chtít zlepšit *kvůli sobě*? Ne kvůli nějakému *klukovi*?“

„Myslím, že to je jasné,“ namítl doktor T.

„No...“ Pořád ještě jsem se snažila vzpamatovat ze šoku. „Teda, je to pravda. Fakt bych měla dělat něco víc, než být jenom princezna. Jenže... co? Co můžu dělat?“

Doktor Tzwoc pokrčil rameny. „Jak to mám vědět? Musím se podívat na ty filmy o tobě, když myslíš, že mi tolik věcí osvětlí. Ale povím ti jednu věc, kterou vím naprosto jistě: nezjistíš to, když budeš ležet v posteli a přestaneš chodit do školy... nebo když v sobě budeš živit zlost proti jiným lidem jenom proto, že ti v minulosti řekli něco nepříjemného.“

Nepříjemného? Tak to by se měl podívat na *nenavidimthermopolisovou.com*. Ne že bych mu snad chtěla dát adresu. Nebo že bych si myslela, že je za tím Lana.

Takže – můj domácí úkol:

1. Jít nakupovat s Lanou.
2. Zjistit, co bych mohla udělat pro tuhle planetu (kromě toho, že jsem princezna).
3. Příští pátek po škole zase přijít na terapii.

Myslím, že to poslední zvládnou. Ale co ty první dvě věci? To by mě mohlo fakt zabít.

Pátek, 17. září, 7 večer, můj pokoj

Mail: 0

Ne že bych doopravdy čekala, že tam bude něco od Michaela nebo od Lilly. Hlavně ne po tom, co jsem vymazala Michaelův mail bez odpovědi. A co mě Lilly tak okatě ignorovala na speciálce.

Ale stejně... jsem pořád doufala. Totiž, tohle je nejdelší doba, jakou se mnou kdy nemluvila.

Nemůžu věřit tomu, že už je mezi námi definitivní konec.

A kvůli KLUKOVI.

Ale Tina mi píše na ICQ. To je aspoň kamarádka!

Romance: Mio! Jak se máš? Dneska jsem s tebou ve škole skoro ani nemluvila. Je ti už líp?

TLouie: Je, díky!

Další lež. Ale co. Stejně lžu v jednom kuse.

Romance: To jsem moc ráda! Ve škole jsi vypadala dost smutně.

TLouie: No jo. Asi se to dalo čekat, když si vezmeš, že jsem právě ztratila svou životní lásku a všechno.

Romance: Já vím, promiň. Hele, něco mě napadlo, co by tě mohlo rozveselit! Výprodeje! Vyrostla jsi o pár čísel a taky přibrala o jednu velikost. Potřebuješ nové oblečení! Nechtěla bys jít zítra nakupovat? Mamka by nás vzala autem. Víš, jak miluje nakupování!!!

Což je ten důvod, proč mě vůbec napadlo, že bych mohla jít nakupovat s Lanou. S Tininou mámou by to bylo ještě náročnější, je de facto nakupovací GENIUS, protože je bývalá modelka. Zná všechny návrháře.

TLouie: To bych hrozně ráda! Ale zítra mám něco s babičkou.

Jedna lež na druhou. Ale co. Nemůžu Tině říct, že chci něco podnikat s LANOU WEINBERGEROVOU. Nikdy by to

nepochopila. Ani kdybych jí vysvětlila to s tím mu-síš-denně-udělat-něco-co-tě-děsí. Nebo jí řekla o Domině Rei.

Romance: Aha. Tak to jo. A co zítra večer? Nechceš zajít k nám? Naši jdou pryč a já musím hlídat, ale mohly bychom si pustit nějaké filmy nebo tak.

Z nějakého důvodu – no tak dobře, ne z nějakého, ale protože jsem v depresi – mě tohle pozvání rozbřečelo. Prostě... Tina je zlatíčko.

A taky to znělo jako něco, co bych mohla emocionálně zvládnout. Na rozdíl od toho, že bych šla někam s klukem, o kterém si všichni myslí, že ho miluju. Zatímco já miluju kluka, který je teď v Japonsku a posílá mi kamarádkové e-maily, jak těžké je tam dobře posnídat.

Jo. To je fakt super.

TLouie: Nenapadá mě nic, co bych dělala radši.

Až na to, kdybych mohla ležet v posteli a koukat na televizi. Jenže televize je fuč. Takže to bych stejně dělat nemohla.

Romance: Juchúúú! Napadlo mě, že bychom si mohly dát Drew Barrymorovou, ty její poslední věci jako *Věčný příběh* nebo *Píseň pro nevěstu*.

TLouie: To zní BEZVADNĚ. Donesu popcorn.

Ani jsem neměla pocit viny, že jsem Tině neřekla o Michaelově mailu ani o tom, že chodím na terapii. Protože ještě nejsem připravená o tom s někým mluvit.

Možná, že jednou budu.

Ale zatím? Zatím se na to pořádně vyspím.

Protože jsem strašně unavená.

Sobota, 18. září, 10 dopoledne, obchodní

dům s luxusním zbožím Bendel's

Co tady dělám?

Do takovýchhle obchodů já nepatřím. Ty jsou jen pro vybrané zákazníky.

No dobře, jsem princezna. Takže jsem asi hodně vybraná zákaznice.

Ale teď zrovna mám na sobě máminy džíny, protože žádné z těch mých mi nepadnou.

A lidi, co si oblečou MÁMINY džíny, sem prostě nepatří. Všechny obchody tady jsou celé zlaté a zářivé a plné atraktivních modelek s lahvičkami parfému, které se objeví vedle vás a zašvitoří: „Trisha McEvoy?“

A když řeknete: „Ne, já jsem Mia –“, pocákají vás něčím, co voní jako ovocný deodorant, jenom mnohem pronikavěji.

Nedělám si legraci. Tohle není Gap. Je to spíš ten druh obchodu, kam je zvyklá chodit Grandmère. Až na to, že tady je víc lidí. Protože když chce Grandmère nakupovat, zavolá tam a oni ji tam nechají jít po zavíračce, takže si při nakupování nemusí funět na krk s obyčejnými Newyorčany.

Když jsem řekla mamce, kam se chystám – a proč potřebuju půjčit její džíny –, málem z toho dostala srdeční záchvat.

„S KÝM že jdeš nakupovat????“

„Nechci o tom mluvit,“ zarazila jsem ji. „Je to něco, co musím udělat. Kvůli terapii.“

„Tvůj terapeut ti nařídil, že musíš jít nakupovat s *Lanou Weinbergerovou*?“ Mamka si vyměnila pohled s panem G., který sypal Rockymu do misky medová zrníčka. Naše konverzace ho tak rozptýlila, že sypal tak dlouho, až cereálie převrhly misku a začaly zasypávat Rockyho vysokou stoličku. Což brášku hrozně rozveselilo. „A to ti má POMOCT z deprese?“

„To je na dlouhé povídání,“ odbyla jsem ji. „Prostě musím každý den udělat něco, co mě děsí.“

„No,“ povzdychla si mamka a podala mi svoje levisky, „nakupování s Lanou Weinbergerovou děsí mě.“

A mamka měla pravdu. Co tady dělám? Proč vůbec poslouchám doktora T.? Co ten ví o mé dlouhé, dlouhatánské minulosti s Lanou? Nic! Dokonce ani neviděl filmy o mém životě! Vůbec netuší, co hnusného mi (a mým kamarádům taky) kdysi provedla! Nemůže ani tušit, že ta záležitost s nakupováním je nejspíš trik! Že se tam ukáže jen nějaký nastrčený ubožák s uhry a vlasy jako mrkev! Ale jestli je Lanina představa děsné legrace, že mě tady nechá polévat voňavkou a čekat na pana Beďara –

Ježíš. Už jde.

Pokračování potom.

Sobota, 18. září, 3 odpoledne,

toalety v Nobu Fifty Seven

Z důvodů, které naprosto nechápu, jsou ke mně Lana Weinbergerová a její klon, Trisha Hayesová, fakt milé.

No, ne že bych to zase tak *naprosto* nechápala. Lana mi to už vysvětlila. Řekla: „Víš, to s Joshem je už za námi. A já už jsem to pochopila. Nebyla to tvoje vina.“

Když jsem poznamenala – co nejzdvořileji –, že mě nenáviděla už předtím, než ji její kluk nechal kvůli tomu, aby začal chodit se mnou (a pak, když jsem já nechala jeho, se k ní zase vrátil), prohodila, když jsme se probíraly v podprsenkách 36B (a ukázalo se, že mám 36C!!!! Ne 34B!!!! Lana trvala na tom, aby mě změřila odbornice na měření intimních míst, a odbornice potvrdila, co jsem už tušila předtím, že jsem přibrala o celou jednu velikost košíčku, a navíc o celou velikost kolem hrudníku!): „Víš, nešlo o tebe, spíš o ty pošuky, se kterými kamarádíš.“

A Trisha dodala: „Jo, jak můžeš mít ráda Lilly, prosím tě? Vždyť je hrozně nafoukaná!“

Na to se mi chtělo vybuchnout smíchy. Protože to je vážně něco, když Miss Arogance mluví o něčí nafoukanosti!

Ale když jsem se nad tím trochu zamyslela, připadalo mi, že JE to tak trochu pravda. Lilly je vážně trochu sebestředná a panovačná.

Jenže právě proto ji mám ráda! Protože má NÁZOR a vyzná se ve spoustě věcí. Věcí, na kterých záleží. Ostatní lidé z naší třídy se starají leda tak o Superstar a o to, na jakou vysokou by se mohli dostat.

Nebo, v Lanině případě, jaký odstín lesku na rty by jí šel k pleti.

Nakonec jsem ale na Lillyinu obranu nic neřekla, protože pravda je, že i když mi strašně chybí – ačkoliv to nebolí tak hrozně jako v Michaelově případě, ale stejně –, musím vymyslet nějaký způsob, jak se dostat z té černé díry, kde jsem uvízla, a nikdo z Moscovitzových mi z ní nechce pomoci. Protože se ukázalo, že když jsem Lilly a Michaela nejvíc potřebovala, zmizeli z mého života. Musím se naučit

stát pevně na zemi a nedržet se přitom za ručičku ani Lilly, ani Michaela.

A tak jsem neřekla ani ň, když Lana a Trisha (mírně) pomlouvaly Lilly. Pravda je, že jsem to najednou dokázala vidět i jejich očima. Protože Lilly si nikdy neobula Laniny střevíčky od Manola Blahnika s patnácticentimetrovým podpatkem a nezkusila si, jaké to je být Lana.

Já jo.

A výsledek? Možná to není až tak úžasné, jak by se mohlo zdát.

Nechápejte mě špatně. Lana je krásná holka a všichni chlapi v krámě, pokud to zrovna nebyli gayové (což byl průměrně každý druhý) ji sledovali pohledem, jako by si nemohli pomoci.

A je SUPER EXTRA SKVĚLÁ v nakupování. Totiž, chci říct, že by mě ani ve snu, nikdy v životě, nenapadlo vyzkoušet si džíny Citizens of Humanity. Protože je nosí Paris Hiltonová, a i když ji neznám osobně, jsem si jistá, že ta pro charitu ani pro ochranu životního prostředí ani nehne prstem.

Ale Lana trvala na tom, že mi budou slušet, a přiměla mě, abych si je vyzkoušela, a tak jsem ji poslechla a...

A vypadala jsem v nich UŽASNĚ!!!

A nejenom že mi pomohla vybrat správnou velikost podprsenky, ale taky správný styl. V podprsence Agent Provocateur se spodními polokošíčky konečně vypadám, jako že mám prsa. Moje tělo tím tak nějak získalo vyváženost, takže už nevypadám jako hruška. Vypadám doopravdy vyvinutá.

No, ne tak vlnadná jako Scarlett Johanssonová.

Ale třeba jako Jessica Bielová.

A když mě Lana přiměla, abych si ještě vyzkoušela rozkošný top od Marca Jacobse, už jsem se úplně přestala bát, že je to všechno jen trik. Spíš mi připadalo, že se Lana opravdu pokouší smazat to ošklivé, co mezi námi v minulosti bylo, a vážně jí jde o to, aby mi to slušelo. Když mě ona nebo Trisha donutily obléknout si něco, co bych si nikdy nevzala, jako třeba tygří minisukni, nebo zlatý bokový pásek Rachel Leigh, obklopile mě a vykřikovaly: „Jo, jo, to je přesně ono!“ nebo „Ne, to se k tobě nehodí, sundej to,“ takže jsem si připadala... no, zdálo se mi, že jim na mně doopravdy záleží.

A musím přiznat, že mi to lichotilo. Necítla jsem se jako Katie Holmesová, když ji scientologičtí kámoši Toma Cruise bombardovali svou účelovou láskou. Protože jsem slyšela i věty jako: „Panebože, Mio, červenou si nikdy neber. Slibuješ? Protože v ní vypadáš jako ředkvička.“

Bylo to tak... holčičí. Bylo to něco, na co se Lilly vždycky dívala skrz prsty. Vždycky říkala: „Panebože, kolik podprsenek potřebuješ? Vždyť je stejně nikdo nevidí, tak k čemu to je? Zvlášť když si vezmeš, kolik lidí v Dárfúru hladoví.“ Nebo „Proč by sis měla kupovat džíny, které mají DÍRY? Člověk by měl nosit džíny, do kterých si díry nadělá sám, ne si kupovat ty, kam už je nadělal někdo jiný.“ A „Cože? Ty nosíš TYHLE TRIČKA? Ty nevíš, že je šíjí ve fabrikách guatemalské děti, kterým platí pět centů na hodinu? To jen pro tvou informaci.“

Což navíc není pravda, protože v Bendel's takové věci neprodávají. Aspoň to tvrdily všechny prodavačky z butiků. Já se ptala.

A nebylo to ani tak, že bychom neměly s Lanou a Trishou o čem mluvit. Třeba se mě ptaly: „Hele, a ty teď jako chodíš s Džejpím, jo?“ a já na to „Ne, jsme jen kamarádi,“ a ony „Aha, no, on je fakt třída, až na tu kukuřici.“

Vysvětlila jsem jim, že jsme se s Michaellem zrovna rozešli, a že se cítím uvnitř úplně prázdná, jako by mi někdo vypláchnul hrudník a potom ho nacpal zmrzlinou, a to, co tam bylo dřív, pohodil na silnici ve West Side jako mrtvou šlapku.

A Lana s Trishou si dokonce vůbec nemyslely, že jsem ujetá. Lana řekla: „Jo, přesně tak jsem si připadala, když se na mě Josh vykašlal,“ a já na to „ježíš, promiň, mě to tak mrzí,“ a Lana: „To je fuk. Dostala jsem se z toho. A ty se taky dostaneš.“

Až na to, že v tom se pletla. Já se z Michaela nikdy nevzpamatuju. Ani za miliony trilionů let.

I když se snažím. Posbírala jsem všechny jeho dopisy, pohlednice, fotky a dárky, nacpala je do plastové nákupní tašky a strčila ji pod postel, zrovna včera večer, když jsem se ze všech sil snažila „dostat se z toho“. Vyhodit jsem ji nedokázala. Prostě... nedokázala.

Ale stejně... povídat si s Lanou a Trishou bylo až neskutečně normální. Ne jako povídat si s Tinou. Ale bylo to jako chodit v žabkách, které mohou být ve skutečnosti úplně pohodlné, když máte správnou velikost.

No, je pravda, že Lana a Trisha nikdy nečetly *Janu Eyrovou* (a když jsem řekla, že je to moje úplně nejoblíbenější knížka, dost divně se na mě podívaly) ani neviděly *Buffy* („Myslíš tu z toho filmu *Smrtící kletba*?“).

Ale kvůli tomu ještě nejsou špatné holky. Myslím, že je spíš ostatní nechápou. Když je někdo posedlý očními konturami, může se lehko zdát, že je to známka duševní povrchnosti. Ale spíš je to tak, že tyhle dvě se vážně moc nezajímají o svět kolem sebe. Pokud teda nejde o boty.

Nakonec mi jich bylo trochu líto. Zvlášť Lany, protože když jsme spočítaly, co jsme nakoupily, Lana utratila 1 847 dolarů 56 centů, a Trisha vydechla: „Ježíš. Máma tě zabije,“ protože Lana má nákupní limit 1000 dolarů. A Lana na to: „Jen ať si zkusí něco vykládat. Připomenu jí Bublinu.“ A já: „Co? Bublinu?“ Ukázalo se, že Bublina byl Lanin poník.

A Lana mi vykládala, že když jí bylo třináct, byla už na Bublinu moc těžká a moc jí narostly nohy. A rodiče jí Bublinu prodali, aniž by řekli slovo, protože si mysleli, že to bude nejlepší udělat rychle a bez dlouhého loučení, které by Lanu emocionálně traumatizovalo.

„Jenže to se spletli,“ uzavřela Lana a podala kreditní kartu prodavačce. „Myslím, že jsem se z toho nikdy nevzpamatovala. Ten poník s tlustým zadkem mi pořád hrozně chybí.“

Páni. To je vážně smutné. TOHLE mi aspoň Grandmère nikdy neprovedla.

Asi bych se měla vrátit ke stolu. Zašli jsme si na obložený talíř se suší do Nobuových lahůdek. „Jen“ za sto dolarů na osobu.

Ale Trisha prohlásila, že si to zasloužíme. Koneckonců, jsou to samé proteiny, když je to ze syrových ryb.

Jenže Lana a Trisha platí jen za sebe, že jo. Já musím platit i za Larse. Ten si dal steak, protože prohlásil, že syrové ryby by z něj vysály mužnou sílu.

Sobota, 18. září, 3 odpoledne,

limuzína cestou k Tině

Když jsem se po nákupech vrátila domů, mamka už šílela. To kvůli tomu, že jsem využila roznáškovou službu Bendel's, abych ty tašky nemusela celý den nosit sebou. Teď byly všechny navršené v mém pokoji, takže Tlust'och Louie se ani nemohl dostat do koupelny na kočičí záchod.

„KOLIK JSI UTRATILA?“ chtěla vědět máma, oči navrch hlavy.

Je pravda, že těch tašek byla spousta. Rocky se bavil tím, že podkopával nejnižší vrstvu autíčky a pokoušel se celou barikádu shodit. Ještě štěstí, že lycru hned tak něco neponičí.

„Jen klid,“ mírnila jsem ji, „použila jsem tu černou American Express, co mi dal táta.“

„TO JE KREDITKA PRO STAV OHROŽENÍ!“ zaječela mamka.

„Hele, ty snad nemyslíš, že moje prsa byla v těch starých podprsenkách v ohrožení?“ namítla jsem.

Mamka stiskla rty do čárky a prohlásila: „Nemyslím, že by na tebe měla Lana Weinbergerová dobrý vliv. Zavolám tátovi,“ a vycouvala z pokoje.

Rodiče. To je teda něco. Nejdřív šílí, že nechci vylézt z postele a nic dělat. A když udělám, co po mně chtěli, vylezu z postele a začnu se stýkat s lidmi, šílí z toho TAKY.

Prostě nemůžete vyhrát.

Když se mamka chopila telefonu, aby mě práskla tátovi (no dobře, utratila jsem hodně, ale pořád míň než Lana; jenomže až na plesové šaty a občas nějaké to tričko jsem si už nekupovala nové oblečení tak tři roky, takže by se s tím snad mohli vyrovnat), začala jsem vytahovat ze skříní staré šatstvo, které už mi nepadlo, a skládala je do igelitek, abych je odnesla do charity. Na ramínka jsem si rozvěsila nové, totálně stylové hadříky. A taky jsem si něco sbalila na noc k Tině.

Docela mě překvapilo, když jsem zjistila, že se na to těším. Lana a Trisha mě pozvaly na nějaký večírek do Upper West Side, který pořádal jeden kluk z maturitního ročníku, co mu rodiče zrovna odjeli do lázní. Ale řekla jsem jim, že už něco mám.

„Budeš křtít novou jachtu nebo co?“ zeptala se kousavě Lana.

Jenže já už věděla, že si každou její jízlivou poznámku nesmím brát tak osobně a k srdci. Lana to dělá pořád, rýpá do lidí, protože si myslí, že je to legrační. I když jediný člověk, který se tím pobaví, je ona sama. Vlastně mi připadá, že v tom je hodně podobná Lilly.

„Ne, jdu k Tině Hakim Babě,“ odpověděla jsem popravdě a už nic víc nedodávala. A nezdálo se, že by ty dvě byly uražené, že jsem odmítla účast na párty století jen proto, abych strávila večer s takovou neoblíbenou nulou.

Zrovna jsem si balila kartáček na zuby do tašky, kterou jsem si chtěla vzít na noc, když do pokoje vpochoďovala mamka a natáhla ke mně ruku s telefonem.

„Tvůj otec s tebou chce mluvit,“ oznámila mi stroze a otočila se k odchodu, pořád stejně rozzuřená.

No teda. Mám mamku ráda, ale musí si uvědomit, že prostě nemůže mít všechno. Nemůže ze mě vychovat sociálně uvědomělou rebelku a pak se divit, že mě vědomí o vši bídě světa uvrhne do tak hluboké deprese, že ani nedokážu vylézt z postele. Nemůže mě poslat na terapii a žasnout, když se zachovám podle terapeutových rad. To prostě nejde.

No, je pravda, že doktor T. mi doslova neporadil, abych utratila tolik peněz za spodní prádlo. Ale to je fuk.

„Nepůjdu to vrátit,“ oznámila jsem tátovi.

„To po tobě nechci,“ odpověděl.

„Víš, kolik jsem utratila?“ zeptala jsem se opatrně.

„Vím. Z kreditní společnosti mi už volali. Mysleli si, že mi tu kreditku ukradla nějaká pubertální banda a teď si na ni nakupuje. Protože tys ještě nikdy najednou tolik peněz neutratila.“

„Aha,“ hlesla jsem. „Tak cos mi chtěl?“

„Nic. Jen jsem chtěl, aby si máma myslela, že tě pořádně seřvu. Znáš maminku. Je ze Středozápadu. Nemůže si pomoci. Když něco

stojí víc než dvacet dolarů, podlamují se jí kolena. Vždycky byla taková.“

„Aha,“ hlesla jsem. Pak jsem dodala: „Ale tati, to není fér!“

„Co není fér?“ podivil se.

„Nic,“ zašeptala jsem. „Jen se snažím, aby to vypadalo, že mi nadáváš.“

„Aha,“ pronesl. Znělo to, jako by to na něj udělalo dojem. „Výtečně. Bože, to ne.“

„Co Bože ne?“

„Jde sem tvoje babička.“ Tátův hlas zněl najednou napjatě. „Chce s tebou mluvit.“

„O tom, že jsem tolik utratila?“ podivila jsem se. Ta částka, kterou jsem dneska nechala v Bendel's, je jen zlomek toho, co Grandmère každý týden utratí za návštěvy u kadeřníka a za kosmetiku.

„Ehm, to zrovna ne,“ připustil táta.

A pak už do telefonu zafuněla Grandmère.

„Amélie,“ vyštěkla. „Co mi to tvůj otec vykládá o tom, že naše společné hodiny budou až do odvolání zrušeny, protože právě prodáváš nějakou osobní krizi?!“

„Máti!“ slyšela jsem tátův pobouřený hlas. „*Takhle* jsem to neříkal!“

Věděla jsem přesně, jak to bylo. Táta se mě pokusil zbavit hodin princeznování, aniž by Grandmère řekl, PROČ na ně nemůžu chodit – jinými slovy, aby jí nemusel vykládat, že místo nich chodím na terapii. Ke KOVBOJOVI.

„Ty mlč, Phillipe,“ vyštěkla Grandmère. „Nemyslíš, že už jsi toho pokazil až dost?“ Ke mně dodala: „Amélie, to se ti nepodobá. Zhroutila ses snad kvůli Tomu Hochovi? Copak jsem tě vůbec nic NENAUČILA? Žena potřebuje muže, jako ryba potřebuje bicykl! A basta. Koukej se vzpamatovat!“

„Grandmère,“ řekla jsem unaveně, „to není... není to JENOM kvůli Michaelovi, chápeš? Jsem teď trochu ve stresu. Víš, že jsem tenhle týden zameškala hodně školy. Mám strašně moc úkolů, takže jestli dovolíš, ráda bych zatím ty hodiny princeznování –“

„A CO DOMINA REI?!“ zavřískla Grandmère.

„Co s ní?“

„Musíme začít připravovat tvůj projev!“

„Grandmère, pokud jde o tohle, já prostě nevím, jestli –“

„Ty ten projev předneseš, Amélie!“ vyštěkla Grandmère, „a tečka. Už jsem jim to potvrdila. A už jsem to vytáhla PŘED KOMTESOU! Takže zítra odpoledne za mnou přijdeš na genovijské velvyslanectví a společně projdeme královské archiv, abychom našly nějaký materiál, který by nás mohl inspirovat. Jasně?“

„Ale Grandmère –“

„Zítra. Na velvyslanectví. Ve dvě.“

Cvak!

Aha. No, tak mi to řekla.

Páni! A já se tak těšila, že strávím celou neděli v posteli.

Máma zrovna strčila hlavu do pokoje. Hysterie z mé nákupní horečky ji už zřejmě přešla. Kousla se do rtu a řekla: „Mio, promiň. Ale musela jsem to udělat. Uvědomuješ si, že jsi utratila skoro tolik, jako je hrubý národní produkt menší rozvojové země... jenomže tys to utratila za bokové džíny?“

„Jo,“ hlesla jsem a snažila se tvářit zkroušeně. Což nebylo moc těžké, protože jsem BYLA zkroušená.

Z toho, že jsem si takové džíny ještě nikdy předtím nekoupila. Protože v nich vypadám SKVĚLE!

A protože, ale to mamka neví – ani táta, zatím – když jsme s Lanou a Trishou byly na obědě, zavolala jsem Amnesty International a poukázala jim stejnou částku, jakou jsem utratila za oblečení. I na to jsem použila černou American Express.

Takže jsem se necítila tolik provinile.

„Já vím, že to je teď mezi tebou a Michaelem špatné, a taky mezi tebou a Lilly,“ pokračovala mamka. „A jsem ráda, že se snažíš najít si nové přátele. Jenom si nejsem jistá, jestli je zrovna Lana Weinbergerová pro tebe ta PRAVÁ kamarádka.“

„Není tak špatná, mami,“ namítla jsem při vzpomínce na tu záležitost s poníkem. A taky na další věci, které mi Lana u oběda řekla. Třeba jak pořád slyší od mámy, že pokud se nedostane na univerzitu Břečťanové ligy, žádnou jinou vysokou jí platit nebude. Což je vážně drsné.

„A není to fér,“ postěžovala si Lana. „Já za to nemůžu, že nejsem tak chytrá jako ty, Mio.“

Málem jsem se zadusila soustem suši. „*Chytrá? Já?*“

„No jasně,“ potvrdila Trisha. „A taky jsi princezna, takže tě vezmou na každou školu, na kterou si podáš přihlášku. Protože každá škola se chce chlubit, že tam studují příslušníci královských rodů.“

Au. Ale má pravdu.

„No, Mio...“ Mamka se zatvářila pochybovačně, zřejmě na mou poznámku, že Lana Weinbergerová není tak špatná. „Jsem ráda, že se snažíš mít otevřenou mysl a dívat se na lidi z jiných hledisek a zkoušet nové věci, což jsi dřív odmítala.“ Netušila jsem, jak to myslí, pokud teda nemluvila o mase. „Ale nezapomínej, co vás učili ve skautu.“

„Myslíš jako, že v dobré podprsence jsou bradavky přesně v polovině vzdálenosti mezi ramenem a loktem?“

„To ne,“ hlesla mamka a zatvářila se vyčerpaně. „Myslím to, že pro nové přátele se nemá zapomínat na staré. A že není všechno zlato, co se třpytí.“

„Aha,“ odpověděla jsem. „Dobře. Neboj. Zrovna jdu spát k Tině. Tak zatím.“

A pak jsem vypadla. Radši dřív než později, protože jsem měla strach, že si všimne mých náušnic, které stály stejně jako Rockyho kočárek.

Sobota. 18. září, 9 večer,

koupelna Tiny Hakim Baby

Jsem vážně moc ráda, že jsem se rozhodla přijít na noc k Tině. I když mám pořád hroznou depresi, Tinin dům je moje třetí nejoblíbenější místo na světě. (Druhé je moje postel. První Michaelova náruč.)

Takže večer u Tiny není vůbec tak příšerný, jako bylo přetrpět přehlídku plavek a spodního prádla v Bendel's.

I když jsem Tině pořád ještě nevyličila svůj momentální duševní stav – jako že si připadám, že jsem spadla do jámy, ze které se nemůžu vydrápat atd. –, stejně se chová tak, jako by to věděla. Byla naprosto nadšená tím, co jsem nakoupila, pochválila mi náušnice, řekla, že ty nové džíny mi dělají super zadek, a dokonce se zeptala, jestli jsem náhodou NEZHUBLA – místo NEZTLOUSTLA!

Což je zřejmě zásluha bezvadně padnoucí podprsenky (s všitým páskem, který působí dojmem vztyčených bradavek).

První věc, kterou jsme udělaly (když jsme si objednaly dvě feferonkové pizzy s extra porcí sýra a snědly je), bylo, že jsme posunuly všechny hodiny, aby si Tinini sourozenci mysleli, že už je čas jít do postele. A pak jsme je tam zahnaly a ignorovaly při tom jejich protesty, že se jim ještě nechce spát. Nakonec se ubrečeli k spánku sakra rychle.

Pak jsme vytáhly dévédéčka a daly se do práce. Tina sestavila tenhle seznam všech filmů Drew Barrymorové, protože tvrdí, že Drew bude jednou stejná hvězda jako Meryl Streepová nebo Judi Denchová, a my budeme moc zasvěceně přednášet o jejím uměleckém vývoji.

Drew Barrymorová: významná díla

Zvědavý George

Tina: To jsem nikdy neviděla

Mia: To je fuk, je to pro děti

Bodování od 0 do 5: 0

Fanaticky zamilován

Tina: Skvělé, klasická Drew. Výborně ladí s hlavním romantickým hrdinou, jimmym Fallonem.

Mia: Je tam moc baseballu. Tina: No, vždyť je to o něm.

Bodování od 0 do 5: 3

50x a stále poprvé

Tina: Není to zdaleka tak humorné jako Píseň pro nevěstu, ale je to poslední film, kde Drew hraje s Adamem Sandlerem.

Mia: Ale je to psina.

Bodování od 0 do 5: 3

Duplex

Tina: Bolí mě, když vidím Drew v něčem takovém.

Mia: To chápu. Mě taky. Ale je to pořád Drew, takže...

Bodování od 0 do 5: 1

Charlieho andílci: Na plný pecky

Tina: Báječná, bojovná Drew!

Mia: Nevím, jestli to držení se za ruce s Lucy Liu a Cameron bylo jen kvůli promo akcím.

Tina: Přesně. Kdo by se držel za ruku s kamarádkou?

Mia: Možná Spencer a Ashley v *South of Nowhere*. Ale ty spolu chodily.

Tina: To je něco jiného.

Mia: Stejně.

Bodování od 0 do 5: 5

Milujte svého zabijáka

Tina: Naši mi na to nedovolili koukat. Bylo to s hvězdičkou.

Mia: Já na to koukat NECHTĚLA. Byli tam samí starci. Ale je to Drew, takže...

Bodování od 0 do 5: 1

Kluci v mém životě

Tina: Vidělas to?

Mia: Ne. Ani jsem o tom neslyšela.

Tina: Ale nejspíš to bylo dobré.

Mia: Určitě, když v tom hrála Drew.

Bodování od 0 do 5: 1

Nepolíbená

Tina: TO NEMÁ CHYBU!!!! DREW JE V TOM ŠÍLENĚ HEZKÁ!!!

Mia: No jasně! Je novinářka A taky studentka střední! Měla by hrát STUDENTKU STŘEDNÍ ŠKOLY pokaždé.

Bodování od 0 do 5: 5

Co se doma usmaží

Tina: Na to se moc nepamatuju, leda že tam měla kudrnaté vlasy.

Mia: Nebyla těhotná nebo tak něco?

Tina: Tak to určitě neměla trvalou. Trvalá by mohla ublížit dítěti.

Mia: Ty vlasy jí slušely. Musíme jí dát hodně bodů.

Bodování od 0 do 5: 4

Donnie Darko

Tina: Počkat – v tom hrála Drew?

Mia: Já si na to vůbec nepamatuju. Vzpomínám si jen na Jaka.

Tina: Já vím. Ten je tam k nakousnutí.

Mia: Dáme hodně bodů. Už kvůli Jakovi.

Tina: Rozhodně. Naši mě nenechali koukat na *Zkrocenou horu* ani na *Mariňáka*.

Bodování od 0 do 5: 5

Věčný příběh

Tina: Nejlepší film všech dob.

Mia: Souhlas. Jak tam nese toho prince –

Tina: POČKEJ! NA TO SE TĚŠÍM NEJVÍC!!!!

Mia: Já jen –

Tina: NÁDHERA!!!!

Bodování od 0 do 5: 5 000 000

Píseň pro nevěstu

Tina: Drew ta uniforma servírky hrozně sekne.

Mia: Já vím! A když on zazpívá tu hroznou písničku –

Tina: Je na něj pořád milá.

Bodování od 0 do 5: 5

Pistolnice

Tina: Tenhle film je tak špatný, až je skoro dobrý.

Mia: Já vím. Ale když Drew zajmou a uvážou ji k posteli tváří dolů a –

Tina: Tomu se říká turecký styl.

Mia: A pak že romance nejsou poučné.

Bodování od 0 do 5: 4

Příběh Amy Fisherové

Tina: Natočili to jako televizní film! A Drew tam hraje vraždící pubertáčku z Long Islandu!

Mia: A báječně, musím dodat.

Bodování od 0 do 5: 5

Irreconcilable Differences

Tina: Mladoučká Drew. Rozkošná rolička.

Mia: Já tu holku miluju.

Bodování od 0 do 5: 4

Firestarter

Tina: Víím, že máš ten film ráda, tak neřeknu ani slovo.

Mia: Mlč! Jak se to někomu může nelíbit? Je tam skvělá!

Tina: Na svůj věk hraje neobvykle. Jenom ten příběh je tak hloupý!

Mia: Lidi můžou založit požár myšlenkou, když jsou dostatečně nabití emocemi. Vzpomeň si, cos říkala o Džejpím.

Tina: To je fakt.

Bodování od 0 do 5: 4

E. T. Mimoszemšťan

Tina: Je tam tak roztomilá!

Mia: A výborně hraje. Jako by ani nehrála, tak přirozeně vystupuje.

Tina: Přiznejme si to. Drew je geniální. Kéž by měla vlastní talk show.

Mia: Kéž by kandidovala na prezidentku.

Tina: Prezidentka Barymorová! ANO!!!!

Bodování od 0 do 5: 5

Ted' jsme si daly pauzu mezi *Písní pro nevěstu* a *Věčným příběhem*, aby mohla Tina udělat popcorn. Během té nudné části *Písně*, kde nevystupuje Drew, se mě Tina zeptala, jestli se Michael neozval. Řekla jsem jí o tom mailu a Tina se za mě urazila. Totiž urazilo ji, že se Michael snaží dělat, že jsme jenom kamarádi, a píše mi o sendvičích s vejci, místo aby napsal, jak mu hrozně chybím, nebo jak si přeje, abychom zase byli pohromadě.

Ale já jsem Tině připomněla, že jsem souhlasila s tím, že budeme jenom kamarádi. Takže je to všechno moje vina, protože to já jsem ho dusila kvůli tomu, co měl s Judith Gershnerovou, místo abych byla vyrovnaná a chladná jako Drew.

Tina musela uznat, že to je pravda. Ale uznala taky, že je prima, když jsem mu neodepsala.

„Protože přece nechceš vypadat, jako že jenom sedíš doma a čekáš na to, abys mohla odpovídat na maily od svých bývalých,“ prohlásila.

I když to tak ve skutečnosti bylo.

Ale už není. Cítila jsem se trochu provinile, že jsem Tině nepřiznala, jak jsem strávila dnešní den – nakupováním s Lanou a Trishou. Nevím proč. No, Grandmère mi mockrát tvrdila, že je nezdvořilé vykládat někomu, jak jsme si báječně užili na akci, na kterou nebyl pozvaný. Takže nebyl důvod, proč to Tině říkat.

ALE STEJNĚ. Byla to LANA.

Já –

Co je to? Slyším Tinu, jak mluví s vrátným, který říká, že má v hale návštěvu –

Neděle, 19. září, 2 ráno,

pokoje Tiny Hakom Baby

Ach. Můj. Bože.

Takže Tina zrovna rozpouštěla máslo na popcorn, aby měl tu správnou chuť, když na ni zabzučel vrátný a oznámil ji, že má v hale Borise s „přítelem“.

Tina z toho byla samozřejmě mimo, protože rodiče jí výslovně zakázali vodit si domů kluky, když oni nejsou doma.

Ale Boris přešel k domácímu telefonu a oznámil jí, že nám jenom něco přinesli. Dárek. A Tina samozřejmě neodolala a pustila je dál, protože, jak mi řekla, „Dárek!!!!“

Ale jestli chcete něco slyšet, tak dárek byla jenom záminka, aby Boris mohl přijít a vidět se s Tinou. Protože „dárek“ byla taška plná kelímků se zmrzlinou. (Musím uznat, že to byly naše nejoblíbenější příchutě – vanilka, švýcarské mandle a makadamské oříšky. Ale stejně.)

To největší překvapení – aspoň pro mě – bylo, když se ukázalo, že „přítel“ je Džejpí.

Vůbec jsem netušila, že by se Boris s Džejpím kamarádili. Víte, myslím jako mimo jídelnu.

A Džejpí vypadal hrozně... dobře, když napochodoval do Tinina bytu. Nevím, co to se sebou provedl, ale vypadal ještě vyšší než obvykle, a tak nějak... mužnější.

Pravda je, že si takových věcí u kluků normálně moc nevšímám, teda když nejde o Michaela. Nevím, co mě to popadlo. Možná jsem byla překvapená, když jsem takhle Džejpího nečekaně uviděla jinde než ve škole, a v džínách místo školní uniformy (nebo divadelního kostýmu). Nebo to bylo tím, že mi v poslední době všichni říkali, jak super Džejpí vypadá, takže mi to uvízlo v hlavě.

Anebo je to tím, že kolem sebe pociťuju citelný nedostatek přitažlivých kluků, když je Michael tak daleko... nebo nevím.

Ale stejně je to zvláštní.

Džejpí, kromě toho, že mu to slušelo, vypadal trochu zaraženě. Když vešel dovnitř, řekl mi jenom „Ahoj,“ zatímco Tina se rozplývala nad zmrzlinou a běžela pro lžičky.

Když přijde na to udělat radost, s Tinou to máte dost jednoduché. Kromě zmrzliny padá taky do mdlob nad vším z klenotnictví Kay Jewelers.

„Ahoj,“ odpověděla jsem. A nevím proč (ba ne, vím: kvůli tomu, že mu to tak slušelo) jsem si taky připadala divně. No, možná proto, že se mě přece Džejpí ve škole vyptával, co dneska večer dělám, a já ho dost odbyla... a teď jsme stejně skončili spolu.

Ale spíš kvůli tomu prvnímu důvodu.

A pak to začalo být ještě divnější. No, nejdřív ne. Pustili jsme se do zmrzliny a dívali se spolu na *Věčný příběh*. (Tina řekla klukům, že můžou zůstat na JEDEN film, ale pak musí jít, protože kdyby tady na ně narazili její rodiče, zabili by ji. Táta určitě. Nejspíš by taky zabil Borise, a nějakým obzvlášť bolestivým způsobem, co ho naučil Tinin bodyguard Wahim, který má dneska večer volno, stejně jako Lars, protože jsme obě s Tinou zůstaly „uvnitř“.)

Ale potom Tina a Boris přestali sledovat film a začali se věnovat jeden druhému. PORÁDNĚ věnovat. Jako že si strkali navzájem jazyk do pusy. Přímě přede mnou a Džejpím! (A on nevypadal moc rozpačitě.)

Ale já už po chvíli ty mlaskavé zvuky nemohla vydržet. I když jsem zesílila zvuk. Ale ani Drew se svým pseudobritským přízvukem ty dva nepřekřičela.

A tak jsem nakonec popadla kelímky se zbylou zmrzlinou, prohlásila: „Mělo by se to uklidit do mrazáku, než to roztaje,“ a vyskočila z pohovky.

Naneštěstí – nebo naštěstí – se Džejpí zvedl taky. „Já ti pomůžu,“ utrousil a vydal se za mnou. Ale copak je něco těžkého na tom, strčit do mrazničky dva kelímky? Rozhodně bych to zvládla sama.

V naleštěné kuchyni Hakim Babových obložené tmavou žulou a se zabudovanými spotřebiči vytáhl Džejpí z lednice limonádu, posadil se na barovou stoličku a sledoval mě, jak hledám v mrazáku

místo na dva kelímky. Bylo tam spousta hotových nízkokalorických jídel (protože Tinin táta si musí hlídat kalorie a cholesterol).

„Tak co,“ prohodil konverzačně Džejpí. Z vedlejšího pokoje jsme slyšeli film, ale naštěstí už ne ty mlaskavé zvuky. „Zameškala jsi toho hodně?“

„Uhm,“ odpověděla jsem a snažila se o kousek posunout něco, co vypadalo jako mražené hovězí ledviny. „To teda jo.“

„A jak to zvládáš?“ pokračoval Džejpí. „Myslím jako to dohánění?“

„Jde to,“ zalhala jsem, protože jsem se na učení ještě ani nepodívala. Když zapadnete do hluboké díry, domácí úkoly se vám nezdají zase tak moc důležité. Ne tolik jako nové džíny, abych to tak řekla. „Zítra se do toho fakt musím about.“

„Aha. A cos teda dělala dneska?“

Měla jsem tak plné ruce práce s přerovnáváním masa, že odpověď ze mě vypadla úplně automaticky. „Byla jsem nakupovat s Lanou.“ Maso konečně sklouzlo stranou a já nacpala kelímky do mezery.

Teprve když jsem přibouchla dvířka, sklepla si z ruky led a otočila se k Džejpímu, došlo mi z výrazu jeho tváře, co jsem to vlastně řekla.

„S Lanou?“ opakoval nevěřicně.

Střelila jsem pohledem po obýváku. Ale dveře byly zavřené. Tina s Borisem měli naštěstí ještě plné ruce... nebo pusy... práce.

„Ehm,“ zahuhňala jsem a žaludek mi poskočil. Co jsem to vyplácla? „Jo. No... víš... nikomu jsem to neřekla.“

„To chápu,“ prohlásil Džejpí. „Totiž – LANA?!? Ale na druhou stranu... to ona ti poradila, aby sis koupila tohle tričko?“

Koukla jsem na napůl průhledný top, co jsem si vzala na sebe. Vážně vypadal dobře. A taky měl pěkně hluboký výstřih.

A já v něm kupodivu díky nové podprsence – a taky díky nové velikosti poprsí – měla konečně rýhu mezi nadry. Ne moc hlubokou, ale rozhodně znatelnou.

„Hm, jo,“ připustila jsem rozpačitě. „Lana fakt umí nakupovat...“ Což teda ani zdaleka nevystihovalo její kvality.

Ale Džejpí jenom přikývl. „To vidím. Zřejmě je to její koníček. Ale jak k tomu PROBOHA došlo?“

Váhavě jsem mu pověděla o Domině Rei, jak mě Lanina matka požádala, abych tam promluvila, a jak mi za ni Lana poděkovala, a jak jsme se daly do řeči a...

„Už to chápu,“ prohlásil Džejpí, když jsem skončila. „Totiž, proč tě Lana vzala s sebou na nákupy. Chtěla nějak smazat všechny ty roky, co se k tobě chovala hnusně. Ale proč jsi na to kývla TY?“

Vážně nevím, jak mám vysvětlit to, co jsem udělala – tedy to, co jsem řekla. Možná proto, že jsme byli v tiché kuchyni Hakim Babových jen sami dva (totiž, tiché až na hučení myčky, kde se umývaly naše talíře od pizzy; ale byla to taková ta nehlučná myčka, co dělá jen šššš-ššš.)

Anebo proto, že Džejpí vypadal tak úplně jinak, když tam seděl na barové stoličce – vysoký štíhlý kluk v tmavém kašmírovém svetru s vyhrnutými rukávy, v sepraných džínách a teniskách a s vlasy, které mu trochu trčely do stran, protože venku měl na hlavě čapku. Na září se docela citelně ochladilo – podle meteorologů za to může globální oteplování.

Anebo to zase bylo kvůli tomu, že mu to tak slušelo – že vypadal – no, prostě – moc dobře.

Nebo taky proto, že ho doopravdy NEZNÁM – ne tak dobře jako Tinu a Borise a další kamarády, kteří mi zbyli, když se mnou teď Lilly nemluví.

Ale ať už to bylo jak chtělo, najednou jsem zjistila, že se nemůžu zastavit. Slyšela jsem se, jak říkám: „Víš, no, já chodím na terapii, a můj terapeut říká, že mám každý den udělat něco, co mě děsí. A já si říkala, že nakupování s Lanou bude dost děsivé. I když nakonec nebylo.“

Pak jsem se kousla do rtu. Protože, víte... to už je vážně víc, než můžete naložit na někoho jiného. Zvlášť když je to kluk. A obzvlášť ten, co vás s ním v tisku spojují do páru, i když na těch drbech není absolutně, ale absolutně nic – ani zrníčko pravdy.

Džejpí nejdřív nic neříkal. Seděl tam a prohlížel si nálepku limonády, sem tam do ní zaryl nehtem. Jako by ho nejvíc zajímalo, co je v lahvi.

Což nebylo zrovna to nejlepší znamení, že jo? Jako by se hlavně nechtěl podívat na mě.

„To je zvláštní,“ vyhrkla jsem. Najednou se mě zmocnila naprostá panika. Jako kdybych do té díry zapadla ještě hlouběji než předtím. „Zvláštní, že jsem se k terapii přiznala zrovna tobě. Asi si teď myslíš, že jsem totální pošuk, co? Totiž... ještě větší pošuk, než sis myslel předtím.“

Ale místo aby Džejpí rychle zamumlal nějakou výmluvu, že už musí jít, vzhlédl trochu překvapeně od lahve a usmál se.

A já cítila, jak se ten pocit, jako bych klouzala hlouběji, vytrácí. Možná proto, že když se Džejpí usmíval, vypadal ještě líp než předtím.

„Děláš si legraci?“ zeptal se. „Zajímalo by mě, jestli je na Einsteinovce vůbec někdo, kdo nechodí na terapii. Teda kromě Tiny a Borise.“

Vytřeštila jsem na něj oči. „Počkej... ty taky?“

Džejpí si odfrkl. „Už od dvanácti. Tenkrát mě hrozně bavilo házet lahve od limonády z okna na chodník. Byla to hrozná hloupost, někdo mohl přijít o život. Když mě chytili, což jsem si zasloužil, naši začali dohlížet na to, abych nevynechal ani jedno sezení.“

Nemohla jsem tomu uvěřit. Ze by ještě někdo chápal, čím teď zrovna procházím? Ne. To určitě ne.

Skočila jsem na barovou stoličku vedle Džejpího a dychtivě se zeptala: „Taky musíš dělat každý den něco, co tě děsí?“

„Ne,“ zamumlal Džejpí. „Popravdě řečeno musím dělat čím dál MÍŇ věcí, co děsí jiné.“

„Aha.“ Trochu mě to zklamalo. „No a... pomáhá to?“

„V poslední době,“ odpověděl Džejpí a lokl si z lahve. „V poslední době to začalo skvěle pomáhat. Nechceš taky limonádu?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jak dlouho to trvalo?“ chtěla jsem vědět. Bylo to úžasné. Neuvěřitelné. Mluvím s někým, kdo má za sebou totéž co já. No, ne totéž, ale něco podobného. „Myslím, jak dlouho, než ses začal cítit líp? Než to začalo pomáhat?“

Džejpí se na mě zadíval s takovým jako pobaveným úsměvem na tváři. Chvilí mi trvalo, že jsem si uvědomila, že je v něm soucit. *Litoval mě.*

„Je to hodně zlé?“ zeptal se. Jako by se kvůli mně cítil mizerně.

Ale tohle jsem nechtěla. Nechtěla jsem, aby byl kvůli mně někdo smutný. Je pitomé, že se cítím tak hrozně, když mám, obecně, vlastně bezva život. Třeba ve srovnání s Lanou – které máma prodá poníka a vůbec jí o tom neřekne, nebo jí vyhrožuje, že když se nedostane na univerzitu Břečťanové ligy, odstříhne ji od rodinných financí. Jsem PRINCEZNA, když už to musím říkat. Můžu si dělat, co se mi zamane. Můžu si *koupit*, co se mi zamane. No, v rozumných mezích. Ta jediná věc, kterou nemám – kterou mít nemůžu – je muž, kterého miluju.

A je v první řadě moje vina, že jsem o něj tak hloupě přišla.

„Jsem jenom trochu nešťastná,“ vyhrkla jsem rychle. To, že jsem skoro týden nevylezla z postele, jsem radši nevytahovala.

„Kvůli Michaelovi?“ zeptal se Džejpí. Zase soucitně.

Přikývla jsem. Nemohla jsem promluvit, ani kdybych chtěla. V krku jsem měla ten hrozný knedlík, který se mi tam vždycky udělá, když slyším *jeho* jméno. Nebo když na něj myslím.

Ale ukázalo se, že nemusím mluvit. Protože Džejpí odložil láhev od limonády a místo toho se natáhl po mé ruce.

Tak trochu jsem si přála, aby toho nechal. Protože se mi z toho chtělo brečet. Protože jsem si nemohla pomoci a musela srovnávat jeho ruku – velkou a mužnou, s jinou... velkou a mužnou rukou.

„Hej,“ zavolal tiše a trochu mi stiskl prsty. „Zase bude líp. Slibuju.“

„Vážně?“ zamumlala jsem. Ale už bylo pozdě. Už mi vyhrkly slzy. Snažila jsem se je zadržet, fakt jsem se snažila. „To není jenom... kvůli Michaelovi,“ pípla jsem. Protože jsem nechtěla, aby někdo další věděl, že jsem v depresi jenom kvůli klukovi. I když to tak doopravdy bylo. „Taky ta věc s Lilly – nemůžu uvěřit, že si opravdu myslí, že ty a já –“

„No tak,“ ozval se Džejpí. Znělo to napůl konejšivě a napůl polekaně, když viděl, jak se mi z očí hrne čím dál víc slz. „No tak.“

A pak už vím jen to, že mě chytil do své medvědí náruče a já mu vzlykala do svetru. Který voněl aviváží.

Což mě rozbrečelo ještě víc, protože jsem si uvědomila, že už nikdy nebudu moct čichat tu vůni, kterou mám na světě nejradši a která mi tolik chybí... vůni Michaelova krku. Která ani náhodou nepřipomíná aviváž.

„Pšššt,“ konejšil mě Džejpí a třepal mě dlaní po zádech. „To bude dobré. Uvidíš.“

„Nevím jak!“ zaúpěla jsem. „Lilly mě nenávidí! Ani se na mě nepodívá!“

„Víš, možná bych ti měl něco říct,“ ozval se Džejpí.

„Co říct?“ škytla jsem mu do hrudníku. „Že mě nenávidí? To už vím.“

„Ne. Že to možná není tak skvělá kamarádka, za jakou jsi ji vždycky měla.“

Což na mě mělo ten účinek, že jsem v tu ránu přestala brečet. A odtáhla jsem se na svou stoličku a mokřýma očima se zadívala na Džejpího.

„J-jak to myslíš?“ vyhrkla jsem.

„No, kdyby byla tak dobrá kamarádka, jak si myslíš,“ odpověděl pomalu Džejpí, „nevěřila by, že mezi námi něco je. Protože by věděla, že ty něčeho takového nejsi schopná. Rozhodně by na tebe nezuřila kvůli něčemu, co jsi neudělala – i kdyby jí důkazy napovídaly opak. Chci říct – zeptala se tě vůbec, jestli je ten článek v *Postu* pravdivý?“

Otřela jsem si oči kapesníkem, který Džejpí vytáhl z krabičky vedle nás.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou.

„Já moc kamarádů nemám,“ ozval se Džejpí. „To přiznávám. Ale stejně si nemyslím, že se takhle chovají kamarádi – že věří něčemu, co slyšeli nebo četli, aniž by si ověřili, jestli je to pravda. No ne? Chci říct, co je to potom za přátelství?“

„Já vím,“ zamumlala jsem a zadržela poslední rozechvělý vzlyk. „Máš pravdu.“

„Koukni,“ pokračoval Džejpí, „já vím, Mio, že spolu kamarádíte odjakživa. Ale myslím, že o Lilly taky všechno nevíš. Věci, které mi

vykládala, když jsme spolu chodili – myslím třeba to, že na tebe strašně žárlí.“

Vytřeštila jsem na něj oči, naprosto ohromená.

„O čem to MLUVÍŠ?“ vykřikla jsem. „Proč pro všechno na světě by Lilly měla žárlit na MĚ?!“

„Ze stejného důvodu, proč na tebe žárlí spousta holek – řekl bych, že i Lana Weinbergerová. Jsi hezká, chytrá, oblíbená, jsi princezna, všichni tě mají rádi –“

„COŽE?“ Rozesmála jsem se. Nevěřicně. Ale stejně. Bylo to lepší než bulit. „Vždyť vypadám jako hruška! A z poloviny předmětů propadám! A většina lidí ve škole si myslí, že jsem jen stosedmdesáticentimetrová – totiž, stopětasedmdesáticentimetrová nula s plochým hrudníkem –“

„Možná si to někdo myslel,“ přerušil mě Džejpí s úsměvem. „A možná tě někdo i tak viděl. Ale měla by ses na sebe podívat líp do zrcadla, Mio. Tak už dávno nevypadáš. A to je možná Lillyin problém. Ty ses změnila... a Lilly ne.“

„To je k smíchu,“ namítla jsem. „Jsem pořád stejná Mia –“

„Která jí maso a chodí nakupovat s Lanou Weinbergerovou,“ připomněl mi Džejpí. „Přiznej si to, Mio, změnila ses. To neznamená, že k HORŠÍMU. Nebo že se nenajdou lidé, co tě budou mít rádi bez ohledu na to, co jíš nebo s kým chodíš. Ale všichni to nedokážou vidět tak jako, řekněme, Tina a já.“

Zamrkala jsem. Že by to tak bylo? Že by se mnou Lilly nechtěla mít nic jen proto, že kromě toho, že se jí hnusím, na mě žárlí?

„Ale to je nesmysl!“ vybuchla jsem najednou. „Lilly je mnohem chytřejší a mnohem lepší než já. Je geniální, když už to musím připomínat! Co mám já, a ona ne? Kromě korunky?!“

„Jenže právě na ní záleží,“ ujistil mě Džejpí. „To, že jsi princezna, z tebe dělá někoho opravdu *zvláštního*. Nechápu, proč si to sama nemyslíš. Spousta lidí by zabíjela, aby z nich byli příslušníci královské rodiny, a ty si pořád přeješ, aby to bylo jinak. Ne že bys byla zvláštní *jen proto*, že jsi princezna... to rozhodně ne.“

„Kdyby sis se mnou na pět minut prohodil místo,“ zavrčela jsem, „viděl bys sám, jak moc zvláštní to doopravdy je. Věř mi. Jsem úplně obyčejná.“

„Mio,“ zarazil mě Džejpí a zvedl jednu moji ruku, která ležela na barovém pultu. „Je něco, co ti chci povědět –“

Ale právě v tu chvíli na Tinu zazvonil vrátný, aby ji upozornil, že její rodiče už jsou v hale (ještě štěstí, že Tina toho chlapíka pravidelně zásobuje domácími čokoládovými pusinkami, takže je jí zavázaný). Tina vrazila do kuchyně a zaječela na Džejpího a Borise, aby vypadli vchodem pro služebnictvo, HNED TED... a oni ji okamžitě poslechli.

Takže jsem se už nedozvěděla, co mi chtěl Džejpí povědět.

Když kluci zmizeli, pozdravily jsme se s Hakim Babovými a zapadly zase do Tinina pokojíčku. Tam se mi Tina omluvila, že strávila tolik času olizováním s Borisem.

„Víš, je tak hezký,“ povzdychla si. „Někdy si prostě nedokážu pomoci.“

„V pořádku,“ ujistila jsem ji. „Chápu.“

„Ale ne,“ zasténala Tina. „Bylo to hrubé, objímat se takhle před tebou, když se snažíš vzpamatovat z toho rozchodu s Michaellem. A o čem jste mluvili s Džejpím?“

„No,“ zavrtěla jsem se, „vlastně o ničem.“

Tina se zatvářila překvapeně. „To nechápu. Boris povídal, že když se před Džejpím zmínil, že máš spát u mě, Džejpí ho nepřestával popichovat, aby se tady stavili. I když mu Boris vysvětloval, že mám přísného tátu. Ale Džejpí tvrdil, že ti potřebuje povědět něco důležitého, a prakticky Borise donutil, aby s ním šel sem. Vážně ti nic neřekl?“

„No, jen jsme tak plkali,“ vymlouvala jsem se. Nesnáším, když musím Tině lhát! Ale nemohla jsem jí vykládat, že jsme si svěřovali zážitky z terapie. Ještě jsem nebyla úplně připravená přiznat to před ní. Jasně, je to hloupost – Tina by mě neodsoudila. Jenže... prostě jsem nemohla. „Víš, hlavně o Lilly.“

„To je zajímavé,“ usoudila Tina. „Totiž, Boris si myslí, že Džejpí je do tebe zamilovaný, a já si to myslím taky. Možná ti chtěl říct právě tohle.“

To mě fakt rozesmálo. A vlastně to byl první upřímný výbuch smíchu od chvíle, kdy mi zavolal Michael z Japonska. A jediný.

Jenže se ukázalo, že Tina to nemyslela jako vtip.

„Jen si to vezmi, Mio,“ začala mě přesvědčovat. „Džejpí se rozešel s Lilly minutu po tom, co slyšel, že ty ses rozešla s Michaellem. Nechal ji, protože miluje tebe, a uvědomil si, že má konečně příležitost získat tě, když jsi sama.“

„Tino!“ Utřela jsem si oči. „Tak už dost. Mluv vážně.“

„Já mluvím VÁŽNĚ, Mio. To je jak v tom filmu *Šejkovo utajené dítě*... vsadím se, že kvůli tomu se na tebe Lilly tak zlobí.“

„Protože má utajené dítě se šejkem?“ Nemohla jsem se přestat hihňat. Je fakticky dost těžké být v depresi, když je člověk s Tinou. Dokonce i když vězíte na dně cisterny.

Tina se na mě zklamaně podívala. „Ne. Protože má podezření, že Džejpí se s ní ve skutečnosti rozešel kvůli tobě. Protože tě miluje. Což je od ní totálně nefér, protože ty za to přece nemůžeš. Nemůžeš zabránit mužům, aby pro tebe zahoreli láskou, stejně jako princezna v *Šejkově utajeném dítěti*. Ale musíš uznat, že mám pravdu. To by přece vysvětlovalo úplně VŠECHNO.“

Smála jsem se ještě asi deset minut. Vážně, Tina žije ve světě fantazií. Měla by si vydělávat psaním milostných románů. Nebo možná komedií.

Škoda, že chce místo toho dělat chirurgii.

Neděle, 19. září, 5 odpoledne, můj pokoj

Trávit čas s Grandmère není skoro nikdy moc velká zábava.

Trávit čas s Grandmère po téměř probdělé noci v archivu Velvyslanectví Genovijského knížectví je naprostý OPAK zábavy. Napadá vás něco naprosto a příšerně nudného?

Přesně taková byla neděle s Grandmère.

Ne že bych snad neměla zájem o životy svých předků.

Jenomže... za chvíli vám všechny ty války a hladomory připadají stejné.

Ovšem Grandmère trvá na tom, že v archivu velvyslanectví nejspíš najdu inspiraci k projevu na slavnostním večeru Dominy Rei.

„Musíš mít na paměti, Amélie,“ kázala mi, „že je chceš INSPIROVAT... ale zároveň na ně chceš udělat DOJEM. A také je POUČIT, samozřejmě. Aby měly pocit, že jim neposkytuješ potravu jen pro jejich srdce a mysl, ale rovněž pro jejich DUŠE.“

Bezva, Grandmère. Jak myslíš.

A rovněž na ně vykonat NÁTŁAK, nebo ne?

Grandmère poletovala mezi rukopisy slavných Renaldů a žádala knihovníka, aby jí našel všechny dědečkovy spisy.

Mě spíš zajímaly ty mých známé. Víte, ze kterých bych mohla vykrást myšlenky bez uvádění autorů a vydávat je za vlastní.

Protože já jsem v depresi. To není zrovna nejkreativnější duševní rozpoložení. I když někteří muzikanti si to možná nemyslí.

Chlapík, který se staral o knihovnu velvyslanectví, vypadal tak, jak jsem čekala, že bude vypadat dr. Tzwoc – starší, malý, plešatý a s bradkou. Když ho Grandmère nutila lézt po žebříkách nahoru a dolů, vydával při tom takové ty znechucené povzdechy. Nemáme tady, vysvětloval unaveně, VŠECHNY spisy královského rodu. VĚTŠINOU jsou v Genovii v královském paláci. Přivezli jich sem hodně před deseti lety, když genovijská ambasáda oslavovala padesáté výročí vzniku, a zatím je nikdo nenechal odvézt zpátky, i když je pravda, že zatím nikdo ani neprojevil zájem do nich nahlédnout.

Ale to Grandmère nezajímalo. Nezajímaly ji ani důvody, proč by neměla brát mezi rukopisy svého trpasličího pudla Rommela

(protože rozčilené zvíře by mohlo poškodit cenné dokumenty). Rommel seděl přesně tam, kde ho Grandmère chtěla mít, a knihovníkovi řekla: „Ale no tak, monsieur Christophe, netvařte se jako louskáček!“ (Což bylo docela legrační, protože ten chlapík se VÁŽNĚ tvářil jako louskáček!) „Přineste nám čaj. A nešetřete na chlebičcích.“

„Chlebičky!“ vykřikl monsieur Christophe. Vypadal ještě bledší než předtím (pokud to vůbec jde u chlapíka, co tráví 0 hodin času mimo čtyři stěny). „Ale Vaše Výsosti, *rukopisy*... každé jídlo nebo nápoj může poškodit *rukopisy*, může –“

„Dobré nebe, monsieur Christophe, nejsme přece batolata!“ ohradila se Grandmère. „Nebudeme po sobě házet majonézou! A teď mi doneste kompletní dílo mého manžela, než vstanu a najdu si ho sama!“

A tak monsieur Christophe s posmutnělým výrazem odešel a dal Grandmère příležitost, aby zaměřila svou hyperkritičnost svým směrem.

„Panebože, Amélie,“ pronesla po chvíli znechuceně, „co to máš za VĚCI v ušních lalůčkách?“

Sakra. Zapomněla jsem si vyndat svoje nové náušnice ve tvaru lustrů.

„Aha, tyhle,“ zamumlala jsem, „no, tak, ty... koupila jsem je tuhle –“

„Vypadáš jako cikánka,“ prskla Grandmère. „Okamžitě je vyndej. A co se ti to probůh stalo s hrudníkem?“

Snažila jsem se vypadat konzervativně a vzala si šaty Marc jacobs s límečkem à la Petr Pan, o kterých Lana tvrdila, že je to ten pravý městský styl. Zvláště s hnědými vzorovanými punčochami a sandály na vysoké podrážce Mary Janes.

Ale Grandmère měla na mysli to, co bylo pod hnědým vlněným živůtkem.

„Mám novou podprsenku,“ procedila jsem skrz zuby.

„To vidím,“ zasyčela Grandmère. „Nejsem slepá. Ale zajímalo by mě, co sis do ní nacpala.“

„Nic jsem do ní nenacpala,“ procedila jsem znova. „To jsem já. Vyrostla jsem.“

„To se podívejme,“ utrousila Grandmère.

A než jsem stačila zjistit, co se děje, Grandmère se natáhla a štípla mě.

Do prsu!

„AUUU!“ zaječela jsem a odskočila od ní. „Co je to s TEBOU?“

Ale Grandmère se tvářila potměšile.

„Opravdu jsi vypsěla,“ prohlásila. „Určitě to bude tím kvalitním olivovým olejem z Genovie, který jsem do tebe celé léto lila –“

„Pravděpodobně je to spíš těmi škodlivými hormony, které chovatelé pumpují do dobytka,“ odsekla jsem a masírovala si napuchlé prso. „Od té doby, co jsem začala jíst maso, jsem vyrostla o dva a půl centimetru a další dva a půl centimetru jsem přibrala – no, to je fuk kde. Takže mě nemusíš štípat. Zaručuju ti, že jsou pravá. A taky... AU. Bolelo to. Jak by se ti líbilo, kdyby to někdo udělal tobě?“

„Musíme se domluvit v Chanelu, aby tě znovu přeměřili,“ prohodila Grandmère. Tvářila se potěšené. „To je báječné, Amélie. Konečně ti budeme moci obléknout něco bez ramínek – a ty se nebudeš muset hrbit.“

Doopravdy. Někdy ji nenávidím.

Pak konečně dorazil monsieur Christophe s čajem a sendviči a dědečkovými spisy. Byly složeny v kartónových krabicích. A všechno to bylo o odvodňování a kanalizaci – tímhle Grandpère za své dlouhé vlády sužoval Genovii.

„Já nechci mluvit o ODVODŇOVÁNÍ,“ informovala jsem Grandmère. Když už nechám stranou fakt, že nechci mluvit vůbec. Ale protože jsem věděla, že tenhle postoj nikam nevede – Grandmère a doktor Tzwoc toho mají hodně společného, když se nad tím zamyslíte – vrátila jsem se k řešení konkrétní situace. „Grandmère, tyhle spisy jsou všechny o kanalizačním systému Genovie. Nechci mít přednášku o KANALIZACI. Nemáte něco –“ otočila jsem se k monsieuru Christophovi, který postával opodál a třásl se hrůzou o své drahocenné dokumenty, „OSOBNĚJŠÍHO?“

„Nebud' směšná, Amélie,“ okřikla mě Grandmère. „Přece nemůžeš citovat v Domina Rei Grandpèrovy osobní dopisy!“

Popravdě řečeno jsem neměla na mysli dědovy dopisy, i když se dochovala jistá vcelku zajímavá korespondence z války. Ale doufala jsem, že by se mohlo najít něco míň – mužského? Nudného? MODERNÍHO?

„A co ona?“ zeptala jsem se a ukázala na portrét, který visel ve výklenku nad fontánkou s pitnou vodou. Byl to moc hezký obraz pobledlé dívky v renesančních šatech, vyšíványými vzorem zlatých lístků.

„*Tahle*?“ odfrkla si Grandmère. „O ní mi nikdy nemluv.“

„Kdo to je?“ zeptala jsem se. Hlavně proto, abych namíchla Grandmère, která si očividně chtěla dál číst o kanalizaci. Ale navíc se mi ten obrázek moc líbil. A ta holka vypadala smutně. Jako by věděla něco o tom, jaké to je na dně hluboké černé díry.

„Tohle,“ ozval se vyčerpaným tónem monsieur Christophe, „je Její královská Výsost princezna Amélie Virginie Renaldo, padesátá sedmá genovijská kněžna, která vládla zemi v roce šestnáct set šedesát devět.“

Zamrkala jsem. Pak jsem se otočila na Grandmère.

„Proč jsme ji nikdy neprobíraly?“ zeptala jsem se. Protože Grandmère mě nutila naučit se nazpaměť celý seznam našich předků. A žádná Amélie Virginie se v něm nevyskytovala. Amélie je v Genovii hodně oblíbené jméno, protože se tak jmenovala svatá patronka země, mladá rolnická dívka, která zachránila zemi před dobyvateli tak, že hlavního zlosyna uspala ukolébavkou a pak mu uřízla hlavu.

„Protože vládla jen dvanáct dní,“ odsekla Grandmère, „než zemřela na dýmějový mor!“

„COŽE?“ vyrazila jsem. Nemohla jsem si pomoci. Vyskočila jsem ze židle a rozběhla se k fontánce, abych se na portrét zadívala zblízka. „Vypadá, že byla tak v mém věku!“

„To byla,“ potvrdila unaveně Grandmère. „Amélie, můžeš se laskavě zase posadit? Na tohle nemáme čas. Ten galavečer je už za týden, potřebujeme pracovat na tvém projevu, *hned ted'* –“

„Ach bože, to je tak smutné!“ Myslím, že jedním z příznaků deprese asi bude to, že vás všechno rozbřečí. Protože moje oči už zase připomínaly gejzíry. Princezna Amélie Virginie byla tak hezká

jako Madonna předtím, než se dala na makrobiotiku a začala se věnovat kabale a hubnutí – tenkrát, když ještě měla baculaté tváře a prsa. Vlastně mi trochu připomínala Lilly. Kdyby Lilly byla brunetka. A měla korunu a modrý sametový stojatý límec. „Kolik jí bylo, šestnáct?“

„Přesně,“ souhlasil monsieur Christophe, který se objevil vedle mě. „Pro ty, co tehdy přežili, to byla strašná doba. Mor zdecimoval nejen celou zemi, ale i knížecí dvůr. Princezna ztratila oba rodiče a zemřeli i všichni její bratři. Tak zdědila trůn. A vládla jenom, jak uvedla Její Výsost, dvanáct dní, než i ji dostihla Černá smrt. Za tu dobu přijala několik rozhodnutí, jež byla v té době považována za kontroverzní – ale zachránila tak mnohé Genoviany, ne-li všechny, kteří žili na pobřeží. Například dala uzavřít genovijský přístav, takže z něj nemohly odplouvat lodě ani do něj připlouvat, a nechala zatlouct dveře paláce, takže do něj nesměl nikdo vstoupit, dokonce ani lékaři, kteří by ji snad mohli zachránit. Ale princezna nechtěla, aby se nákaza dál šířila.“

„Panebože,“ opakovala jsem a snažila se nebrečet. „To je TAK smutné! A kde jsou *její* spisy?“

Monsieur Christophe ke mně udiveně vzhlédl (ve střevících Mary Jane na vysoké podrážce mám hodně přes sto osmdesát, a on je maličký – jako louskáček, jak řekla Grandmère). „Prosím za prominutí, Vaše Výsosti?“

„Její spisy,“ opakovala jsem. „To, co napsala princezna Amélie Virginie. Ráda bych se na ně podívala.“

„Pro rány boží, Amélie!“ vybuchla Grandmère, která vypadala, že by jí přišel vhod sidecar a cigareta, ne čaj a chlebíčky (bez majonézy), které jí doporučil doktor. „Nic nenapsala! Musela bojovat s morem! Neměla čas něco sepisovat! Musela se starat o to, aby z komnat odklidili těla jejích komorných a spálili je na hradním nádvoří.“

„Vlastně,“ ozval se zamyšleně monsieur Christophe, „po ní zůstal deník –“

„JEJÍ DENÍK SEM NENOSTE!“ zaječela Grandmère. Při tom vyskočila a shodila Rommela z klína. Ten spadl na zem, kde se chvíli

zmateně motal, než se zachmuřeně vydal trucovat do kouta. „NA TO NEMÁME ČAS!“

„Doneste ten deník,“ vyzvala jsem knihovníka. „Chci si ho přečíst.“

„Vlastně máme jeho překlad,“ pospíšil si monsieur Christophe. „Protože vznikl v sedmnáctém století a byl krátký – popisuje jenom dvanáct dní – pustili jsme se do překladu, abychom zjistili, jestli náhodou nepopisuje stěžejní události genovijské historie. Ale podle prvních stránek se zdá, že princezna psala hlavně o tom, jak moc jí chybí její kočka –“

A to už jsem věděla, že si to MUSÍM přečíst.

„Chci ten překlad,“ vyhrkla jsem, právě když Grandmère zaječela: „Amélie, SEDNI SI!“

Monsieur Christophe zaváhal. Zjevně netušil, co má dělat. Na jedné straně mám já k trůnu blíž než Grandmère. Ale na druhé straně, ona je hlasitější a víc nahání hrůzu.

„Víte co?“ šeptla jsem mu. „Zavolám vám pak.“

Ale nezavolala jsem. Jakmile jsem seděla v bezpečí limuzíny, brnkla jsem tátovi a pověřila mu, co bych chtěla.

Pokud mu to připadalo jako zvláštní přání, nedal to nijak najevo. Myslím, že mu každé moje přání, které nezahrnovalo postel a koťátkové pyžamo, muselo připadat jako prudké zlepšení.

A tak, když jsem dojela domů, už tam na mě čekal balíček. Táta řekl monsieuru Christophovi, aby mi poslal nejen překlad deníku, ale i portrét Amélie Virginie.

Opřela jsem si obrázek o stěnu v nohách postele, tam, kde dřív stála televize. Aspoň se zakryl ten výstup kabelu ze zdi, a když jsem si lehla do postele, mohla jsem princeznu pozorovat z různých úhlů.

Jako zrovna teď.

Protože mi vzali televizi.

A vyhodili flanelové pyžamo s koťaty.

A donutili mě chodit do školy a na terapii.

(Ale musím říct, že moje problémy ve srovnání s ubohou Amélií Virginií dost pobledly. Totiž, aspoň nemám MOR.)

Neděle, 19. září, 11 večer, můj pokoj

Zrovna jsem si uvědomila, že je to přesně týden, kdy mi Michael zavolal z Japonska, že je mezi námi konec. Totiž, až na to, že budeme přátelé.

A vážně nevím, co mám k tomu říct. Nějaká moje část by hrozně ráda zalezla do postele a brečela a brečela (i když by se vám mohlo zdát, že už mám nabuleno do zásoby). Jenže kdykoli si vzpomenu, že už nikdy nebudu v jeho náručí, z očí mi začne samo stříkat.

Ale pak si vzpomenu, kolik lidí je na tom hůř než já. Tak třeba princezna Amélie Virginie. Teda, nejdřív její rodiče dostali mor a umřeli. Což zase nebylo TAK hrozné, protože si s ní nikdy nebyli moc blízcí. Poslali ji do kláštera na vychování už ve čtyřech letech, takže vlastně nikoho z rodiny moc neznala.

Ale pak jí na mor umřeli i všichni bratři – což ji taky zase tolik nezasáhlo, protože se stejně nikdy nestýkali.

Ale znamenalo to, že teď je následnicí trůnu ona.

A tak jí jeptišky spakovaly raneček a odvedly ji do paláce, kde byla korunována na genovijskou kněžnu. To Amélii moc nepotěšilo, protože musela nechat v klášteře svoji kočku, Agnes-Claire.

Do genovijského knížecího paláce totiž kočky nesměly. (Zvláštní, kolik se za tu dobu změnilo, ale některé věci zůstávají stejné.)

A když dorazila do paláce, už se tam roztahoval bratr jejího otce, strýc Francesco, kterého nikdo neměl rád, protože kopal do jejich psa Padapoufa (PSI do paláce směli).

A pokud si dobře pamatuju genovijské dějiny (na to vemte jed, že si je dobře pamatuju, protože Grandmère mě s nimi pořádně potýrala), z tohohle strýce Francesca se stal po Améliině smrti kníže Francesco I. (a taky jediný, protože to byl tak odporný člověk, že už nikdo v knížecí rodině nikdy nepojmenoval syna Francesco). A nenáviděli ho všichni, nejenom jeho rodina. Byl to ten nejhorší vládce, jakého kdy Genovie měla. Těm obyvatelům, kterým se podařilo přežít mor, zvýšil daně tolik, že většina z nich zemřela hladem.

Byl také pověstný svou zhýralostí (měl asi třicet nemanželských dětí a všechny se po jeho smrti začaly hlásit o trůn). Za Francescovy vlády měla Genovie nejbliž k tomu, nechat se pohltit Francií, protože kníže měl velké dluhy z hazardních her. S anglickým králem Vilémem III. dokonce prohrál v kartách i korunní klenoty (vrátily se do země až o století později, kdy je prohnaná kněžna Margarethe vylákala na Jiřím III., o kterém se říkalo, že to nemá v hlavě v pořádku).

Každopádně se Francesco v paláci choval tak, jako by už byl kníže – což nebyl –, takže chudák Amélie neměla vlastně co dělat. A tak udělala to, co dělají znudění teenageři, když si nemají s kým promluvit (všechny dvorní dámy už tou dobou skosil mor): šla do knihovny a přečetla si všechny knížky, co tam měli. Trochu jako Bella z *Krásky a zvířete*, vážně! Až na to, že Zvíře byl její strýc, takže neexistovala šance na milostné vzplanutí.

A místo tančících šálků byli všude jen kancléři s morovými boláky.

Dál jsem se zatím nedostala. Je to dost na jedno brdo, takže už to možná nechám plavat.

Jenže chci zjistit, co se stalo s tou kočkou.

Já –

Zrovna mi přišel mail.

Roztleska: Ahoj, Mio! To jsem já, Lana. Doufám, že sis to včera večer užila. Přišlas o SUPROVOU party! Mrkni se na fotky na VcerejsiVecirek.com. Panebože, když jsem se vracela domů, myslím, že jsem viděla tvou kámošku Lilly na rande s nějakým nindžou. S nindžou? Blbost, co? Asi jsem moc pila. Jak ti sedí ty podprsenky? Škoda, že si nemůžeš vzít do školy ty lodičky na jehlách. No, ZSM! L*A*N*A*

Takže Lillyin románek s Kennyho kámošem z tai či pokračuje! Jestli se teda dá týdenní známosti říkat „románek“.

Kdy už si Lilly uvědomí, že nikdy nedojde emocionálního naplnění, když bude vyhledávat jen známosti založené na fyzické přitažlivosti? Totiž, co může mít Lilly společného na intelektuální rovině s nějakým zápasníkem tai či? Musí mu dát kopačky, jen co jednou otevře pusu.

Je to smutné. Řekli byste, že dcera dvou psychologů pozná patologické chování, když na něj narazí.

Jenomže Lilly nechodí na terapii jako já, takže si asi myslí, že žádný problém nemá.

Ha!

Což mi připomíná: zítra je škola.

A já neudělala žádné úkoly.

Nemohla bych třeba dostat papír od dr. Tzwoca? *Prosím omluvte Miu z domácích úkolů. Je v depresi. S pozdravem A. T. Tzwoc.*

Jo. To by určitě zabralo. Třeba u takové slečny Martinezové –
PANEBOŽE. Další mail od Michaela.

Fajn, musím se přestat poddávat panice pokaždé, když mi napíše. Totiž, jsme teď přece kamarádi. Bude mi psát. Musím se z toho přestat hroutit. Musím to brát normálně. Nemůžu dostávat srdeční záchvat pokaždé, když kyberprostorem přiletí jeho ahoj.

Protože určitě nepíše proto, že by si uvědomil, jak ohavně se ke mně choval, jak strašlivou chybu udělal a jak mě chce zpátky. To určitě ne. Asi se jenom ptá, proč jsem mu neodpověděla na poslední dopis.

Nebo mi píše nějaké novinky o stavu vajíčkových sendvičů v Japonsku. Nebo tak něco.

No, asi bych na to měla kliknout, jinak to nezjistím.

Anebo bych mohla počkat, až se mi trochu uklidní srdce.

SkinnerBx:

Milá Mio,

tak jsem slyšel, že jsi měla bronchitidu. To je otrava. Doufám, že už je ti líp.

Tady je to zatím pořád prima. Pracujeme na prvním stadiu vývoje robotické paže – nebo Charlieho, jak tomu říkáme. Už si začínám zvykat na místní jídlo, i když mladá oliheň není zrovna tím, co bych si představoval pod pojmem dobrá svačinka.

Slyšel jsem, že ti moje sestra dává pořádně zabrat. Ale znáš Lilly, Mio. Zase se z toho vzpomátuje. Musíš jí jen dát čas.

Chápu, že máš asi práce nad hlavu, když musíš dohánět po nemoci školu a všechny ty princeznovské povinnosti k tomu, ale kdybys měla chvilku, moc rád bych o tobě slyšel.

Michael

Pane... Bože.

Po půlhodině strávené bulením jsem mail vymazala. Bez odpovědi.

Protože, a to myslím smrtelně vážně: já s Michaelem nedokážu kamarádit.

Prostě nedokážu.

Radši bych měla mor.

Pondělí, 20. září, francouzština

Mio, co to čteš?

Ale nic, Tino. Jeden deník. Psala si ho dívka z našeho rodu.

A je tam nějaký milostný příběh?

No, vlastně ne. Je to trochu nuda. Ted' právě navrhuje nějaké vládní nařízení, založené na tom, co si přečetla v knihovně. Ale asi to k ničemu nebude. Všichni v paláci, a ona taky, stejně umřou na mor.

Nevěděla jsem, že čteš takovéhle věci!

Normálně nečtu. Nevím, co mě to popadlo.

Víš, hodně se toho stalo. Samozřejmě dospíváš a měníš se. Když už o tom mluvíme – to máš novou uniformu?

Jo, mám. Ještěže už dorazila. Myslela jsem, že se v té staré zadusím. I když asi nebyla tak příšerná jako korzety, co musela nosit ta moje dávná příbuzná. Slyšela jsi, že Lilly byla v sobotu na rande se svým novým přítelem z tai či?

Ne! Kdo ti to říkal?

No, už ani nevím. Ale Tino, tohle je vážné. Musíš zjistit, co je to za kluka! Aby Lilly zase neublížil.

To nevím jak! Lilly se se mnou v poslední době moc nebaví. Myslím, že mě nenávidí, protože kamarádím s tebou. Zkus to spíš zjistit při chemii od Kennyho.

Jasně. Zkusím to. Ježíši, víš, že lidi v sedmnáctém století nosili v medailonku veš, kterou ti sebrali z hlavy, na znamení vzájemné lásky?

To je hnus! Ještěže žijeme dneska, vid'.

To teda.

Pondělí, 20. září, speciálka

Víte, fakt jsem si nemyslela, že by věci mohly být ještě horší, když mě můj kluk opustil a moje nejlepší kamarádka usoudila, že jsem ji zradila, a přestala se mnou mluvit. Jo, a někdo založil stránku, kde píše o tom, jaká jsem kráva a jak mě nenávidí.

A pak se Lana Weinbergerová rozhodla, že se stane mojí nejlepší kámoškou.

Heleďte, já netvrdím, že by se mi pár dalších kamarádů nehodilo. Protože Bůh ví, že hodilo.

Ale nejsem si jistá, jestli jsem připravená mít AŽ TOLIK kamarádů.

Zvlášť když toužím jediné po tom, abych už byla zpátky u sebe v posteli a nemusela z ní vystrčit nos.

Nejspíš navždycky.

Ale to ne. Nejspíš chci od života moc.

Protože dneska při obědě, když jsem se šla posadit k Tině a Borisovi a Džejpímu, mě překvapilo, když si vedle mě vzápětí položily tácy Lana s Trishou.

„Panebože,“ vyjekla Lana, když se podívala na můj oběd, „ty jíš párek v těstíčku? Víš, kolik je v tom karbohydrátů? Není divu, že jsi tolik přibrala. To jsou ty náušnice, co sis koupila v sobotu? Fakt ti sluší.“

No jo. Bylo to venku:

Bylo venku, že jsem teď Lanina KÁMOŠKA.

Ale co. Ta holka zase není TAK špatná. Jasně, dřív jsme mezi sebou měly jisté třenice.

Ale taky mi dala pár super tipů, co udělat s okousanými nehty (každý večer před spaním si je namazat extratuhým lakem Sally Hansen, a ráno si natřít kůžičku kolem nich olivovým olejem).

Tina zůstala zírat na Lanu s otevřenou pusou, až jí Trisha musela říct: „Jen klidně dožvýkej, brouku,“ a pak prohodila, že se jí vážně líbí, jak si Tina maluje linky kolem očí a jestli to patří k jejímu náboženství nebo co?

Na to se Tina málem zadusila tuňákovým salátem.

„Máte někdo na matiku Scuylera?“ zeptala se Lana. „Protože já nemám ani ponětí, co po mně ten chudák chce.“

A Boris se ozval: „No... já.“

Takže zbytek oběda strávil tím, že pomáhal Laně s úkolem, a Tina ukazovala Trishe, jak si maluje linky kolem očí, a Džejpí strávil zbytek oběda tím, že se křenil do čili (bez kukuřice).

Já si chtěla číst ten překlad deníku Amélie Virginie. Ale nemohla jsem, protože jsem měla strach, jak by to vypadalo. Víte, jako že jsem totálně nespolečenská.

A už jsem měla na svém kontě tolik přívlastků, že o další negativní jsem fakt nestála.

Všimla jsem si, že když šla Lilly odnést tác k okýnku, loupla po mně pořádně ošklivým pohledem.

Ale možná to bylo proto, že jsem si zrovna posadila na hlavu Lanin baret. Lilly vždycky brojila proti tomu, aby se lidi v jídelně hrabali ve vlasech.

Pondělí, 20. září, chemie

Džejpí chce vědět, jak jsem se stala členkou Populárních jen proto, že jsem vyrazila s Lanou na nákupy.

Řekla jsem mu, že to nebyly jenom obyčejné nákupy. Nakupovaly jsme *podprsenky*.

A on na to: „Povídej. Pověz mi o tom úplně *všechno*.“

Ale já měla moc práce se čtením deníku princezny Amélie. Strýc Francesco vrazil do palácové knihovny a nařídil, aby se všechny knihy spálily. Určitě jen proto, aby ukázal svou krutost, protože si všiml, že je má Amélie ráda. Nevěřím, že to udělal, aby se tak zabránilo šíření nemoci.

A jako by to nestačilo, ještě navíc osobně roztrhal vládní návrh, který Amélie tak pečlivě sepsala – a nechala podepsat svědky (což nebylo zrovna jednoduché, najít v paláci dva živé lidi, kteří by se podepsali jako svědci) – a hodil ho do ohně. I když mu Amélie vysvětlila, že to sepsala pro blaho genovijského lidu! Ale nevěřila, že by se o to strýc nějak staral. Zvlášť když lidé padali jako mouchy, ale on pořád dovoloval cizím lodím vplouvat do přístavu, takže se do země jen dostávala další nákaza, nemluvě o tom, že námořníci z těch cizích lodí zase odváželi mor do svých měst, když se vraceli domů.

Amélie strýce obvinila, že se stará jen o prodej olivového oleje. A o moc, samozřejmě.

Ale kdepak! Ten chlapík si usmyslel, že když nechá spálit knihy, bude to odpověď na všechny jejich problémy.

Vážně jsem hrozně chtěla pokračovat ve čtení, protože pro chudinku Amélii se věci konečně začaly obracet k lepšímu (nebo k horšímu, jak se to vezme).

Ale Kenny na mě zaječel, že jestli jim nechci pomáhat s pokusem, tak si zasloužím, abych z chemie propadla.

A tak míchám. Proto mám tak divné písmo.

Pondělí, 20. září, můj pokoj

I když pořád vězím v hlubinách deprese a tak, dneska po škole jsem měla docela dobrou náladu, protože:

1. Nemám hodinu princeznování.
2. I když mi sebrali televizi, mám vlastně docela bezva čtení.

Byla jsem pevně rozhodnutá shodit uniformu, natáhnout si tepláky, zalézt do postele a číst si Améliin deník.

Ale moje (mírně) dobrá nálada rychle vyvanula, když jsem přišla domů a našla pana G., jak sedí u stolu se všemi úkoly, které jsem za minulý týden neudělala.

„Sedni si,“ vyzval mě a ukázal na židli proti němu.

Sedla jsem si.

A tak se prodírám houštinou úkolů. Všechny předměty za celý týden najednou.

To vážně není fér.

Pondělí, 20. září, 11 večer, můj pokoj

Panebože, jsem úplně hotová. A to jsem stihla udělat sotva polovinu.

K čemu to je, že nás zavalují tolika úkoly? Copak nevědí, že tím drtí naše křehké duše? Tohle ti dospělí vážně chtějí? Vychovat generaci vyčerpaných a zlomených?

Není divu, že se tolik dospívajících utíká k drogám. Kdybych nebyla unavená, udělala bych to taky. A kdybych nějaké měla.

Ukázalo se, že strýci Francescovi se nelíbilo, když ho Amélie obvinila, že mu nezáleží na blahu genovijského lidu. Řekl jí, že kdyby jí záleželo na genovijském lidu, šla by mu z cesty a nechala by ho vládnout. Protože je jenom holka, která nemá ponětí, co by se mělo dělat.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ale já myslím, že Amélie měla mnohem víc než jen ponětí, protože vzápětí sepsala další vládní nařízení – a tím uzavřela všechny genovijské přístavy a silnice. Nikdo nesměl cestovat ze země ani do ní. Udělala to, protože doufala, že by se tak mohlo omezit šíření moru. Líp než pálením knih.

Ha! Tady to máš, Francesco, ty ubožáku!

A taky si nechala dovést do paláce co nejvíc koček, protože si všimla, že tam, kde chovali hodně koček – třeba u nich v klášteře, kde nechala svou Agnes-Claire –, mor nepropukl.

Na holku ze sedmnáctého století, kdy lidi neměli ponětí o bakteriích, to bylo sakra chytré rozhodnutí.

Jo, a taky nechala vyhnat strýce z hradu.

Páni. A já myslela, jak je NAŠE rodina dysfunkční.

Úterý, 21. září, Úvod do tvůrčího psaní

Vypadá to, že nejenom moji příbuzní se proti mně spikli. Když jsem přišla do školy, stála na chodbě ředitelka Guptová a zakývala na mě prstem, abych šla k ní do kanceláře. Vyměnili jsme si s Larsem zděšené pohledy. Páni. Co jsme zase provedli? Nic mě nenapadalo.

Teda, co jsem já provedla. Že by Guptová teprve teď přišla na to, že jsem to byla já, kdo spustil požární poplach, i když nehořelo? Je to už sice rok, ale možná jim trvá tak dlouho, než projdou všechny videonahrávky z chodeb nebo tak něco.

Ale ukázalo se, že o to nejde.

Zabavila mi můj deník.

Takže teď musím psát do sešitu na chemii.

Guptová prohlásila: „Mio, chápu, že teď prožíváš těžké období. Ale tvoje známky jsou opravdu k pláči. Jsi už v předposledním ročníku. Za chvíli se už o tvoje výsledky začnou zajímat vysoké školy, kam se budeš hlásit.“

Chtěla jsem poukázat na to, co musí vědět stejně dobře jako všichni ostatní: že mě přijmou na každou školu, kam si podám přihlášku. Protože jsem princezna. Kéž by to tak nebylo. Jenže je. Když to ví dokonce i Trisha.

„Slyšela jsem od paní Pottsové,“ pokračovala ředitelka, „že sis tuhle při hodině tělocviku psala do deníku. Takhle to dál nejde, Mio. Nemůžeš čekat, že tě všichni nechají projít jenom proto, že jsi celebrita.“

To je teda nefér! Já se přece nesnažím těžít z toho, že jsem celebrita!

„Takže od téhle chvíle ber na vědomí, že psaní do deníku během vyučování máš zakázané,“ oznámila mi ředitelka. „Zabavím ti ten deník – a neboj, NEBUDU ho číst – až do konce vyučování. Pak ho dostaneš zpátky. A zítra už ho laskavě do školy nenos. Jasně?“

Co jsem na to měla říct? Totiž... nakonec má pravdu.

Navíc řekla všem učitelům, aby mi okamžitě zabavili všechny popsané papíry, pokud to nebude souviset s vyučováním. Tohle mi prošlo jenom proto, že si slečna Martinezová myslí, že pracuju na tématu, které nám zadala: popište okamžik, který vás hluboce zasáhl.

Víte, který okamžik mě hluboce zasáhl? Když mi ředitelka Guptová zamkla do sejfu deník. To je, jako by vám pižlali vnitřnosti perořízkem.

Úterý, 21. září, angličtina

Mio, kde máš deník????

Nechci o tom mluvit.

Dobře, tak jo. Promiň!

Ne, ty promiň. Byla jsem hrubá. Prostě – sebrala mi ho Guptová. Protože jsou moje známky k pláči.

Ach Mio! To je hrůza!

Ale ne, není. Je to moje vina. Nesmím psát ani na papíry. Když mě někdo z učitelů uvidí něco psát, má mi to hned sebrat. Teda když to nebude souviset s jeho předmětem. Tak bacha.

Musíme být opatrné. Ale chtěla jsem ti říct – včera u oběda to byla dost síla, co? Nevěděla jsem, že se teď tak kamarádíš s Lanou! Kdy jste se daly dohromady? Totiž, jestli ti nevádí, že se ptám?

Ne, v pohodě. Měla jsem ti to říct. Jen jsem si připadala hloupě. No, protože Lana ke mně dřív byla hnusná a já jsem nechtěla – nechtěla jsem, abys mě nenáviděla.

Mio, já tě nikdy nebudu nenávidět! To přece víš!

Díky, Tino. Ale to jsi sama.

O čem to mluvíš? Tebe přece mají všichni rádi!

No, ve skutečnosti mě spousta lidí nemá ráda. A Lilly mě VÁŽNĚ nenávidí.

Jasně, Lilly. Ale víš přece, PROČ tě nenávidí.

Jo, ta tvoje teorie o Džejpím. Která je scestná. Prostě, v pátek mám mluvit na té akci, kterou pořádá Lanina máma, a jedno vedlo k druhému... a víš, Lana zase není TAK špatná. Totiž, je špatná. Ale ne TAK, jak jsme si dřív myslely. Víš, jak to myslím?

Snad jo. Že když říká ty svoje jedovatosti, je to spíš tak, že si neuvědomuje, že by tím mohla někomu ublížit.

Právě. Jako Lindsey Lohanová.

Přesně! Ale myslím, že Lilly to dost vadí.

Jak to víš? Něco ti o mně říkala?

No, ona už nemluví ani SE MNOU, protože s tebou kamarádím, takže mně nic neříkala. Ale dost ošklivě se na tebe dívala.

To vím. Všimla jsem si. Já –

Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.

Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.
Nebudu si při hodině dopisovat s kamarádkou.

Úterý, 21. září, oběd

Pořád se omlouvám Tině, aby mi prominula, že jsem ji při angličtině dostala do průšvihů. DÍKYBOHU se ten náš papír aspoň nečetl nahlas. To je na tom jediné pozitivní.

Tina mi řekla, abych si s tím nedělala starosti, že o nic nejde.

Jenže to není pravda. Není to NIC. Nechápu, jak jsem s sebou mohla stáhnout ke dnu svou kamarádku. Je to ŠPATNÉ. A musím s tím SKONČIT.

Ale nemůžou mě donutit, abych přestala psát při obědě. I když to musím zapisovat do chemie.

Ačkoliv je to těžké, protože mě Lana v jednom kuse vyrušuje a mele: „Počkej, Guptová ti řekla, že jestli se chceš dostat na kolej, musíš víc zabrat? Hele, na to je lehká pomoc. Potřebuješ nějakou mimoškolní aktivitu. Vstup k nám do kroužku, tím jako ukážeš týmového ducha. A neboj, my vůbec nic neděláme, jenom asi tak jednou za pět týdnů prodáváme sušenky. Anebo – co kdybys vstoupila do toho španělského klubu Hola? Tam se jenom koukáme na filmy ve španělštině. Jako ten, jak se tam nějaký kluci mlátili kýtou. Vlastně ne, ten jsme ve škole neviděly, protože byl moc sexy, sledovaly jsme ho s Trishou na placeném kanále. Anebo do tanečního kroužku! Ted' zrovna nacvičujeme předtančení na Ples kulturní rozmanitosti. Letos to bude paráda, protože místo těch obvyklých dýdžejů tam konečně bude živá kapela. Anebo doučování! Hele, já doučuju jednu bezvadnou holku ze druháku. Už jsem ji naučila, jak si má nanášet oční stíny.“

A já na to: „No jo, já vím. Jenže už toho mám hodně s těmi princeznovskými povinnostmi. A se školním časopisem.“

„No jasně,“ souhlasila Lana. „Co říkáš tomu laku, co mám teď na nehtech? Nemyslíš, že ty třpytky už jsou trochu moc?“

Jak se mi tohle dostalo do života? ,

Počkejte, už vím. Ten den, kdy se na mě můj kluk vykašlal a já ztratila vůli žít dál.

Úterý, 21. září, speciálka

Takže: při téhle hodině mi v psaní nezabrání, protože:

- A. stejně nikdo neví, co bych měla při téhle hodině dělat, protože tenhle předmět má být pro nadané a talentované, a já nejsem ani jedno, ani druhé,
- B. paní Hillová tady ještě není. Zřejmě se účastní nějaké internetové aukce, kterou se snaží vyhrát, protože ještě nevylezla z kabinetu.

Stalo se něco moc divného. Když jsem si po obědě odskočila na záchod a myla si ruce, vyšla z kabinky Lilly, stoupla si vedla mě a začala si taky mýt ruce.

Úplně mě ignorovala, jako bych tam nebyla. Jen se na sebe dívala do zrcadla.

Otočila jsem se od umyvadla, vytrhla ze zásobníku papírový ručník, a měla jsem sto chutí vyhrknout: „Víš co, Lilly? Můžeš mě ignorovat, jak chceš, ale tím se nic nezmění. Pleteš se. Já nemůžu za váš rozchod s Džejpím. A nechodím s ním. Jsme JENOM KAMARÁDI. A nemůžu uvěřit, že po všech těch letech, co jsme spolu kamarádily, si tohle o mně můžeš myslet. A kromě toho přece víš, že miluju tvého bratra. Totiž, i když už jsme teď taky jenom kamarádi.“

Jenomže jsem to neudělala.

Neřekla jsem ani slovo.

Proč bych to dělala? Proč bych měla dělat první krok, když já nic zlého neprovedla? To *ona* se mnou přestala mluvit, a já mám zrovna těžkou depresi. Totiž, vážně ji nenapadlo, že bych teď potřebovala kamarádku? Nenapadlo ji, že teď není zrovna nejlepší doba, aby mě trestala mlčením?

Ale vypadá to, že vždycky, když procházím osobní krizí – jako když se dozvím, že jsem princezna, nebo když se na mě vykašle její bratr –, se ke mně Lilly otočí zády.

Lilly asi poznala, že se jí chystám něco říct, protože mi věnovala ten nejodpornější pohled. Oklepala si ruce, vytrhla pár papírových

ručníků a mrskla je prudce do koše – asi tak, jako zahodila naše přátelství – a beze slova vypochoďovala z místnosti.

Málem jsem se za ní rozběhla. Vážně. Abych jí řekla, že ať už jsem udělala cokoli, mrzí mě to, protože jsem tak pitomá, ale snažím se s tím něco provést. Málem jsem za ní zahulákala: „Podívej, chodím na terapii. Ted’ už jsi spokojená, co? Dohnalas mě k psychologovi!“

Ale zaprvé by to nebyla pravda. Nechodím na terapii kvůli Lilly nebo Michaelovi nebo kvůli někomu jinému, vážně. Leda kvůli Černé díře.

A zadruhé – přece jen mi ještě zbyla nějaká hrdost. Nechtěla jsem Lilly dopřát takové zadostiučinění.

A taky, co kdyby se o tom zmínila Michaelovi? To by si pak myslel, že jsem se tak zhroutila z toho, že mě nechal, až jsem zralá na sebevraždu.

Což nejsem.

Jsem jenom smutná. I dr. Tzwoc to říká.

Jsem jenom smutná.

No, to nic. Prostě jsem ji nechala odejít. A neřekla jsem ani slovo.

A ted’ tady sedím na speciálce a dívám se na ni, jak mluví do telefonu s Perin o té jejich nové aktivitě s pronájmem školní střechy mobilním operátorům.

A víte co? Vlastně ani nevím, jestli s ní ještě chci kamarádit. Abych byla upřímná, Lana Weinbergerová je ve skutečnosti LEPŠÍ kamarádka než Lilly. S Lanou aspoň přesně víte, na čem jste. Je pravda, že Lana je totálně sobecká a povrchní.

Ale aspoň se nesnaží předstírat, že je to jinak. Na rozdíl od jiných lidí, které bych mohla jmenovat.

Panebože, budu toho mít v pátek s T. hodně co probírat.

Úterý, 21. září, 4 odpoledne, Chanel

Když jsem přišla za ředitelkou Guptovou, abych si od ní vzala zpátky deník, řekla mi takovým tím významným tónem: „Mio, musíme si promluvit.“

A tak jsem si sedla a začala poslouchat, jak mi vykládá, jaká jsem chytrá dívka, která toho má tolik co nabídnout – a jaká je škoda, že jsem odešla ze studentské rady a že se letos neúčastním žádných mimoškolních aktivit. Měla bych vědět, pravila, že vysoké školy se nedívají jenom na známky a doporučení vyučujících. Chtějí vidět na přihlášce také to, jaké má student kromě výuky další zájmy.

Lana měla pravdu s tím klubem Hola.

„Jsem v redakční radě školního časopisu,“ připomněla jsem chabě.

„Mio,“ ozvala se Guptová přísně, „od začátku roku jsi ještě nebyla na jediné schůzi redakce.“

A já doufala, že si toho nevšimne.

„No...“ zaváhala jsem. „Tenhle školní rok začal trochu náročně.“

„Já vím,“ souhlasila Guptová. Její oči za skly brýlí se dívaly skoro laskavě. Aspoň na chvíli. „Máš za sebou těžké období. Ale nemůžeš se před světem uzavřít jenom kvůli chlapci, Mio.“

Polekaně jsem na ni vytřeštila oči. Protože i když to byla pravda, nemohla jsem uvěřit, že to slyším zrovna od ní.

„T-to já nedělám,“ vykoktala jsem. „Michael s tím nemá nic společného. Teda, jo, jsem smutná, že jsme se rozešli. Ale – je to – není to – nejde jen o to.“

„Trápí mě hlavně jedna věc,“ pokračovala Guptová. „Vypadá to, jako bys kvůli tomu zavrhl i staré kamarádky. Všimla jsem si, že už nesesádáš na oběd s Lilly Moscovitzovou.“

„Ona neseď se mnou,“ namítla jsem vzdorovitě. „Já jsem ne –“

„A všimla jsem si, že místo toho trávíš čas s Lanou Weinbergerovou.“ Ředitelka Guptová stáhla rty do úzké čárky, jako to dělá mamka, když je na mě rozzlobená. „Opravdu oceňuji, že už jste si s Lanou přestaly jít po krku, ale nemůžu si pomoci. Nezdá se mi, že zrovna vy dvě byste toho měly moc společného.“

Máme obě prsa, chtělo se mi namítnout. A Lana toho ví spoustu o tom, jak zdůraznit bradavky.

Anebo jak je zamaskovat, když si to situace vyžaduje.

„Opravdu oceňuju, že si se mnou děláte starosti, paní ředitelko,“ řekla jsem. „Ale nesmíte zapomínat na jednu věc.“

Vyčkávavě se na mě zadívala: „Ano?“

„Jsem princezna. Dostanu se na každou školu, kam si pošlu přihlášku, protože univerzity chtějí mít mezi studenty dívku, která bude jednoho dne vládnout zemi. Takže nezáleží moc na tom, jestli budu chodit do klubu španělštiny nebo na taneční kroužek. Ale každopádně,“ zamávala jsem před ní deníkem, „díky, že jste mi na něj dávala pozor.“

Sotva jsem vypochoďovala z ředitelny, zazvonil mi telefon. Na displeji jsem viděla, že je to Grandmère.

„Amélie,“ vyštěkla přísně, „co tě zdrželo? Já ČEKÁM!“

„Ale Grandmère, jak to myslíš? Tenhle týden přece nemáme hodiny princeznování?“

„To vím,“ zavrčela netrpělivě Grandmère. „Čekám v limuzíně před školou. Jedeme do Chanelu, musíme vymyslet něco, co by sis mohla vzít v pátek večer na sebe. Nevzpomínáš si?“

Nevzpomínala jsem si. Ale měla jsem snad na vybranou?

A tak jsem tady. V Chanelu.

Všechny švadleny jsou nadšené mými novými mírami. Asi proto, že už nebudou muset všívat dráty do všech živůtků šatů, které mi Grandmère dává šít.

Ale ten kostým, co mi vybrala na galavečer Dominy Rei, je moc hezký, doopravdy. A konečně mi dovolila černou barvu.

„Tvůj první kostýmek Chanel,“ zamumlala s povzdechem. „Jak ten čas letí! Připadá mi to jako včera, kdy jsi byla čtrnáctiletá holka s rozbitými koleny, která neumí vůbec používat nůž na ryby. A teď se na sebe podívej! Máš PRSA!“

Hm. Já nikdy neměla rozbitá kolena.

A pak mi Grandmère podala projev, který mi napsala. Na páteční večer. Nejspíš už se vzdala myšlenky na to, že bych si dokázala napsat vlastní. Najala na to tu ženskou, co psala projevy k prezidentským volbám, a ta jí pomohla vytvořit dvacetiminutový

monolog o genovijské kanalizaci. Tahle autorka projevů byla nejspíš hodně známá – vymyslela třeba ten obrat o tisících odstínů světla.

Myslím, že asi dřív spolupracovala na *Star Treku* nebo co.

Grandmère řekla, že se tu řeč mám naučit nazpaměť, aby to působilo „spontánně“.

Naštěstí jsem si během zkoušení mohla číst.

Ale nečetla jsem projev. Protože Grandmère šla vedle, aby si vyzkoušela svoje nové šaty na ten večírek. Pozvali ji totiž taky, jako můj „doprovod“. Ale Grandmère si myslí, že nás obě pozvaly proto, aby nás OBĚ přijaly.

Což by vůbec nebylo tak špatné. Aspoň bych mohla říct ředitelce Guptové, že už mám nějakou mimoškolní činnost, kterou si můžu napsat na přihlášku. Třeba by jí to udělalo radost.

No prostě... strýc princezny Amélie, kterého dala vyhodit z paláce, nezůstal venku moc dlouho vzhledem k tomu, že jak kdekdo umíral na mor, u dveří už nezůstaly ani žádné strážce. Strýc tedy byl zas zpátky a vyčetl Amélii, o kolik peněz přichází, když nedovoluje genovijským lodím vyvážet olivový olej a taky odpustila Genovianům desátky, které jí měli odvádět – i když teď nikdo neměl peníze, protože všichni měli mor a nemohli pracovat.

Jenže to bylo strýci Francescovi jedno. Pořád ji obviňoval, že neví, co dělá, protože je JENOM DÍVKA, a že kvůli ní knížecí rod Renaldů přijde na buben a že ona skončí jako nejhorší vládce v dějinách země.

Ironií osudu je, že to byl on, koho historie takhle označovala.

Ale Amélie řekla strýci, aby si dal odchod. Věděla, že tímhle zachraňuje životy. Protože od té doby, co vešla v platnost její opatření, se objevilo jen málo nových případů.

Jenže pro ni už bylo pozdě. Našla na sobě první bolák.

Rozhodla se, že strýci nic neřekne. Bylo jí jasné, že když si lehne do postele, strýc udělá to, co vždycky chtěl: zmocní se trůnu. Nevadí mu, že už nezbude skoro nikdo, komu by mohl vládnout. Chce jenom peníze. A její korunu.

A to Amélie nechtěla jen tak dopustit. Protože existovala ještě jedna věc, kterou chtěla udělat.

Bohužel se Grandmère právě vrátila a ODMÍTÁ ZMLKNOUT,
TAKŽE SI NEMŮŽU PŘEČÍST, CO TO BYLO!

Středa, 22. září, 1 ráno, můj pokoj

Panebože! To je tak smutné! Princezna Amélie umřela!

Teda, já věděla, že je nemocná.

A ona taky určitě věděla, že umírá.

Jenže to bylo tak... strašlivé! Byla úplně sama! Nebyl tam nikdo, kdo by ji držel za ruku a podával jí papírové kapesníky, když už všichni umřeli (až na jejího strýce, ale ten se od ní držel dál, protože se nechtěl nakazit).

Plus tehdy neexistovalo nic takového jako papírové kapesníky.

Jenže to je tak... děsivé.

Ne že nebyly kapesníky. Že umírala úplně sama.

Nemůžu přestat brečet. Což je teda super. Protože ráno musím jít bůhvíproč do školy. Jako bych už předtím nebyla v depresi. Tohle je... jako by mě někdo postrčil ještě hlouběji do díry.

Nevím, proč bych se vůbec měla snažit něco dělat. Tak si to vezměte:

Narodíme se.

Chvilí žijeme.

Pak umřeme, náš strýc se zmocní trůnu, nechá spálit všechno, co nám patřilo, a udělá všechno, aby těch dvanáct dní naší vlády vymazal, takže se stane tím nejhorším knížetem všech dob.

Aspoň že se Amélii podařilo zachránit deník, který chtěla spolu se svým portrétem – jak píše na posledních stránkách – nechat poslat do kláštera, kde byla vcelku šťastná. „Jeptišky,“ napsala, „už si s tím budou vědět rady.“

A ještě něco se jí podařilo zachránit před spálením – kromě Agnes-Claire, která, jak si představuju, zřejmě spokojeně umřela stářím s břískem plným myší v klášteře, kam se Améliin deník nakonec dostal – a poctivé jeptišky se zařídily podle Améliina přání a předaly ho parlamentu, který...

...ho ignoroval.

Jak můžu posoudit z vlastní zkušenosti: ignoroval ho, protože si myslel, co by asi tak šestnáctiletá holka mohla říct zajímavého?

Plus její strýc ty chlápky v parlamentu vážně držel pod krkem a snažil se z nich vymáčet genovijský poklad do posledního groše.

Takže neměli moc náladu jít potom domů a číst si deník mrtvé princezny.

Každopádně Amélie zachránila ještě něco – poslední kopii svého nařízení, podepsaného svědky. Napsala, že pergamen ukryla „blízko svému srdci, kde ho jednoho dne nalezne některá budoucí genovijská princezna a udělá to, co je správné.“

Až na to, že když umíráte na mor, není moc dobrý nápad schovávat něco „blízko srdci“.

Protože vaši mrtvolu se vším všudy nechá váš strýc samozřejmě spálit na popel.

Středa, 22. září, speciálka

Lana právě vypustila na stůl v jídelně zbraň hromadného ničení. Prostě ji vypustila a pokrčila rameny, jako by se nic nestalo. Ale to je, jak už jsem zjistila, její styl.

„Jak dlouho to už trvá?“ zeptala se a ukázala přes rameno na Lilly, která seděla u stolu Kennyho Showaltera a jeho kumpánů.

Podívala jsem se tím směrem. „Aha... no, víš, Lilly se mnou nemluví z několika důvodů. Zaprvé si myslí, že ji Džejpí nechal kvůli mně –“

„Hej!“ zarazil mě Džejpí. „Já ji nenechal! Jenom jsem jí řekl, že by bylo lepší, kdybychom byli zase jen přátelé.“

„Aha. To se teď nějak rozmohlo. Zadruhé,“ informovala jsem Lanu, „je Lilly rozzlobená, protože jsem odmítla kandidovat na předsedkyni studentského výboru. Protože i když já nikdy nechtěla být předsedkyně, Lilly ano. Zatřetí –“

„Mě nezajímá, jak dlouho už spolu nemluvíte,“ přerušila mě Lana a protočila panenky. „Já se ptám, jak dlouho už se poflakuje s tím bidlem?“

Někdy je dost těžké poznat, co Lana říká, protože používá slang, který zná jenom ona a Trisha (a u nás u stolu ještě Shameeka, která se už zase vrátila mezi nás).

„S bidlem?“ opakovala jsem zmateně.

„Poflakuje?“ pípala Tina.

Lana znova protočila panenky. „Jak dlouho spí Lilly Moscovitzová s panem Přechytralým?“

Upustila jsem svou placku s hovězím a sýrem.

„COŽE?“ vyjekla jsem. „Lilly a Kenny?“

Ale Lana jen zamrkala dlouhými řasami s mascarou, a pokračovala: „Říkala jsem ti přece, že jsem je minulý týden viděla, jak se v Around the Clock ocucávají.“

„Tys říkala, že se cicala s nějakým nindžou,“ opravila jsem ji. „Ne s KENNYM. Kenny Showalter není nindža.“

„Ne,“ souhlasila Lana a ukousla si kousek avokádové rolády s tuňákem, kterou si nosila na oběd, protože v jídelně nedělají suši. „Ale byl to rozhodně tamhleten kluk.“

„Rozhodně,“ přidala se k ní Trisha. „Ten jeho vyboulený ohryzek bych poznala všude.“

Vyměnily jsme si s Tinou šokovaný pohled a ona pak loupala obviňujícíma očima po svém příteli.

„Borisi,“ pronesla přísně, „byl ten kluk, se kterým se Lilly objímala u nich v kuchyni, KENNY?“

Boris se zatvářil rozpačitě. „To nevím jistě,“ zahuhňal, „byl ke mně zády. A zápasníci tai či vypadají bez triček všichni stejně.“

„Panebože!“ vykřikla Tina. „Byl to Kenny! Borisi, tys nechal Miu, aby se úplně zbytečně trápila, že by Lilly mohl ublížit nějaký neznámý zápasník tai či, se kterým chodí ze zoufalství, že ji Džejpí nechal, když to ve skutečnosti byl celou dobu Kenny!“

„Já ji nenechal!“ ozval se znovu Džejpí.

Ale Boris se tvářil znuděně. „Komu na tom záleží?“ zavrčel. „Kdy už se to tady konečně vrátí k *normálu*?“

A přitom se podíval na Lanu a Trishu.

Ne že by si toho někdo všiml. Až na Džejpího, který se na mě usmál. Džejpí má opravdu moc milý úsměv.

Ne že by to s tím mělo něco společného.

Nejdřív jsem chtěla říct: „Ale vždyť Lilly by mohla Kennymu stehny zlomit krk, jako Daryl Hannah v *Blade Runnerovi*.“

Ale pak jsem si vzpomněla, jak Kennymu po tom tai či přibyla svalová hmota.

Takže... jestli je šťastná, jsem šťastná s ní.

Jenomže... KENNY SHOWALTER???????????

Středa, 22. září, chemie

Je mi jedno, jestli dostanu trest za psaní při hodině. Musím to ze sebe nějak dostat.

Už to nevydržím. Musím se Kennyho zeptat, co se stalo mezi ním a Lilly.

A tak jsem začala: „Hele, Kenny, je to pravda, že s Lilly spolu chodíte? Ráda bych to věděla, protože vy dva se k sobě fakt báječně hodíte.“

(Lež. Ale odkdy zrovna já mluvím pravdu?)

Ale Kenny mou laskavost rozhodně neocenil. Místo toho spustil: „Mio! Nevšimla sis? Zrovna se snažím neutralizovat kyselinu!“

A já na to: „Dobře, promiň, že jsem něco řekla,“ a vrátila jsem se na místo, abych si to mohla zapsat.

Asi o vteřinu později se vedle mě posadil Džejpí a zeptal se: „Tak jsem očištěný?“

„Jak očištěný?“ nechápala jsem.

„Z obvinění, že jsem zlomil Lilly srdce,“ odpověděl. „Když se teď znovu naučila milovat, jak poznamenala Tina.“

Rozesmála jsem se a namítla: „Džejpí, já jsem ti nikdy nevyčítala, co se stalo mezi tebou a Lilly. Když k ní necítíš to, co ona k tobě, tak to se nedá nic dělat.“

I když se asi dalo dělat aspoň něco – nemusel ji tak dlouho tahat za nos.

„Jsem rád, že to vidíš takhle, Mio,“ prohlásil Džejpí. „Protože už ti chci dlouho něco říct a vždycky nás někdo přeruší, takže ti to radši řeknu hned, i když tohle asi není ta nejideálnější chvíle———“

Středa, 22. září,

Východní Sedmdesátá pátá ulice,

Místo určené pro evakuaci

Střední školy Alberta Einsteina

Panebože.

Ach panebože.

Dějpí mě miluje.

A vyhodili jsme do povětří školu.

Středa, 22. září, pohotovost

v nemocnici Lennox Hill

Abych řekla pravdu, nevím, co mám psát dřív.

Vážně nevím, co je horší – jestli to, že je do mě Džejpí zamilovaný, nebo to, že jsme v důsledku Kennyho pokusu málem vypustili duši, když se pokoušel – bez vědomí nás ostatních – vyrobit substanci, která se za druhé světové války používala v granátech a byla velmi těkavá – což znamená, že mohla každou chvíli BOUCHNOUT.

A my jsme ji vyrábět vůbec neměli! Pan Hipskin jaksi netušil, co to Kenny dělá, protože ten mu řekl, že pracujeme na nitrocelulóze, což je něco podobného tomu, co se používá ve filmech.

Ne na nitroškrobu, který je vysoce VÝBUŠNÝ!

Sestra na pohotovosti mě ujistila, že obočí Kennymu zase naroste.

Já měla větší štěstí. Dovlekli mě na pohotovost proti mé vůli – protože mně doopravdy nic není. Myslím, že mě sem táhli kvůli tomu, abych se vyhnula vyšetřování. Totiž, mě jenom porazila tlaková vlna. To proto, že než došlo k vznícení, Kenny zařval: „Všichni k zemi!“ A Džejpí mě strhl ze židle a zakryl mě svým tělem, takže když vyšlehly plameny, schytl to všechno za mě.

Což bylo asi logické, protože mi asi vteřinu předtím řekl: „Protože už ti chci dlouho něco říct a vždycky nás někdo přeruší, takže ti to radši řeknu hned, i když tohle asi není ta nejideálnější chvíle. A vím, že se teď hrozně vyjevíš, protože to ty děláš vždycky. Tak polož to pero a zhluboka se nadechni.“

A v tu chvíli se jeho modré oči zaklesly do mých šedých a prohlásil soustředěně a odhodlaně: „Mio, miluju tě. Já vím, že zatím jsme byli jen kamarádi – dobří kamarádi –, ale já bych chtěl víc než jen to. A myslím, že ty taky.“

A právě v tu chvíli Kenny zařval „Všichni k zemi!“ a Džejpí na mě skočil.

Měl kliku, že tam okamžitě vtrhl Lars s hasicím přístrojem – asi aby napravil to, že po mně neskočil on, ale Džejpí, protože to je

koneckonců Larsova práce – a uhasil ty plameny, které začaly Džejpímu doutnat na svetru na zádech. Džejpí se dokonce ani nepopálil, protože naše uniformy jsou šité z tak podivných materiálů, že jsou nejspíš napůl ohnivzdorné.

Takže na zádech Džejpí spáleniny nemá. Jen na krku.

A všichni jsme museli utéct před jedovatými zplodinami. A když říkám všichni, nemyslím jen naše třída, ale celá škola.

Naštěstí venku nemrzlo (i když sem z Kanady přišla studená fronta, takže bylo na září nezvykle chladno), protože si nikdo z nás nestačil vzít bundu. Ani nic dalšího.

Teď sem přišla sestra a říkala, že o události zrovna mluví na programu New York jedna: jsou tam živé záběry z helikoptéry, jak všichni stojí venku před školou a klepou se zimou, a kolem houkají sanitky a blikají majáčky hasičů a všechno tohle.

Ale jen tři lidi ze školy skončili na pohotovosti: Kenny, Džejpí a já.

Ředitelka Guptová mě chytila chvíli předtím, než se za mnou přibouchla dvířka sanitky. Mlela: „Mio, ručím ti za to, že z téhle události vyvodím vážné důsledky. Pan Showalter nevyvázne beztestně.“

Připomněla jsem jí, že spálené obočí je už dost velký trest, aspoň pokud jde o mě. Ale to už se Guptová přesunula k sanitce, která odvážela Džejpího, aby mu zopakovala totéž.

Což od ní bylo chytré, protože jsem slyšela, že Džejpího táta doslova BĚSNÍ.

Je zvláštní, že se zatím nikdo nepozastavil nad tím, že já a Džejpí jsme Kennyho partaci na laborky, a nijak jsme mu nezabránili, aby vyhodil školu do vzduchu. Až na to, že oba jsme v chemii tak slabí, že jsme prostě neměli šanci to poznat.

Kenny samozřejmě přísahá, že vůbec neměl v úmyslu laboratoř nějak poškodit. Prý chtěl jenom vyzkoušet syntézu nitroškrobu v laboratorních podmínkách. A že neví, jak se to mohlo vymknout kontrole. Tvrdí, že ještě vteřinu předtím byla látka naprosto stabilní... a potom najednou BUM.

Ale upřímně: já jsem Kennymu za ten experiment vděčná. Protože jsem se aspoň nemusela začít zabývat tím, jak mám odpovědět na Džejpího šokující oznámení, že mě miluje.

Čemuž jsem, upřímně, nedokázala uvěřit. Když si vezmu, že ještě před čtrnácti dny byli s Lilly dokonalá dvojice.

Já nemyslím, že by jako neměli problémy. Já vím, že Lilly šílela z toho, že když mu řekla „miluju tě“, Džejpí nikdy neodpověděl „já tebe taky“.

Ale to mi vysvětlil. Říkal, že to k ní nikdy necítil, a že se s ní rozešel, protože mu přišlo, že k ní není fér. A to udělal dobře, i když ho Lilly kvůli tomu nenávidí.

Ale to neznamená – navzdory Tinině šílené teorii, že Džejpí od začátku miloval mě a ne Lilly – že by doopravdy miloval celou tu dobu mě. Džejpí mi vysvětlil (když mu Lars uhasil plameny na zádech), že jeho city ke mně vznikaly postupně, a že se o nich rozhodl promluvit jenom proto, že viděl, jak jsem smutná kvůli Michaelovi.

„Džejpí,“ zalapala jsem po dechu. Bylo dost těžké mluvit s tím vyraženým dechem. Plus ty toxické výpary. „Promluvíme si o tom později, jo?“

„Ale já jsem ti to potřeboval říct,“ trval na svém Džejpí.

„PRINCEZNO, PRYČ!“ zaječel Lars, když nás zahalil oblak hustého dýmu.

Naštěstí nás s Džejpím naložili do různých sanitek, takže jsem měla trochu času promyslet si, co s tím mám dělat.

A jsem si vcelku úplně jistá, že nejspíš neudělám nic.

A jo, uvědomuju si, že doktor Tzwoc by s tím nesouhlasil. Ten po mně chtěl, abych každý den udělala něco, co mě děsí.

A začít chodit s Džejpím mě rozhodně děsí.

Ale to nemůžu! Nejsem na to připravená! Je to chvilka, co jsem se rozešla se svým dlouholetým přítelem, do kterého jsem pořád beznadějně zamilovaná! Nemůžu tak rychle přeskocit do jiného vztahu!

A kromě toho... já k Džejpímu nic takového necítím. Když k němu čichám, moje hladina oxytocinů zůstane na stejné úrovni.

Třeba včera večer, když mě objímal, jak jsem brečela, jsem necítila NIC. Vlastně jo. Cítila jsem aviváž.

To s Michaelem to bylo něco úplně jiného. Cítila jsem... prostě... mýdlo a všechno.

Chci říct... nejenom mýdlo. Tu zvláštní vůni, kterou voněla jen Michaelova kůže – i když používal jen neparfémovaný Dove. A taky prací prášek, ve kterém si pere trička, a další vůně, které...

...které jsou pro mě prostě nejlepší na světě.

Já vím, že to nedává smysl. Ale taky vím, že ještě nejsem připravená přesunout se od neparfémovaného Dove + pracího prášku k aviváži.

A co ON? Myslím, co Džejpí? Není jeho láska jenom reakce na zjištění, že si za něj Lilly tak rychle našla náhradu? Protože načasování je vážně podezřelé. Chci říct, že na obědě zjistíme, že Lilly a Kenny spolu chodí, a najednou mi Džejpí vyzná lásku!

No jo, on sice tvrdil, že už se mi to snažil říct nějakou dobu, ale já vím, že to není pravda. Protože jsem až donedávna byla zadaná!

A Džejpí ví, že jsem se z Michaela ještě nedostala. Musí vědět, že se z toho NIKDY nedostanu. Nebo aspoň ještě dlouho ne. Přece se do mě nezamiloval, když ví, že bych jeho city stejně nemohla opětovat aspoň do...

Do příštího školního roku nebo tak nějak.

No jo, já vím, že Džejpí je vážně Pan Úžasný, zvlášť teď, když mu na pohotovosti nakázali, aby si svlékl svetr a tričko, aby mu mohli vyčistit rány. Vypadá naprosto skvěle.

A zachránil mi život a vůbec.

BOŽE! Nemám absolutně sílu, abych se s tím teď vypořádala! Chci jít domů a vlézt si do postele a pokusit se zjistit, co cítím!

A nemyslím, že se nemůžu vypořádat s tím výbuchem! To zvládnou hravě. Chci říct, že vyletět do vzduchu není nic zvláštního ve srovnání se vším tím pokořením, které člověku přináší všední život.

Ale s tím, že mě Džejpí miluje? To je teda bomba. Co ho k tomu vůbec přimělo? Já určitě ne!

Totíž, aspoň myslím, že já ne. Tedy, mám ho moc ráda. Patří k mým nejlepším kamarádům, zvlášť teď, když se na mě Lilly vykašlala.

Ale není to Michael.
Není Michael.
Už sem jde doktor...

Středa, 22. září, můj pokoj

Tak jsem doma.

A už mi ani nevadí, že tady nemám televizi. Totiž, je super ležet v posteli, kde nemůže vybuchnout žádný nitroškrob a kde mi žádní kluci nevykládají, jak mě milují.

Asi byste řekli, že po tom, co se mi dneska stalo, mi konečně dovolí přestěhovat se nastálo do Genovie. Víte, kvůli mému *fyzickému i emocionálnímu bezpečí*.

Ale kdepak. Pan G. mě informoval, že na škole Alberta Einsteina se uklízí a větrá, aby byla připravená na zítřejší výuku – včetně chemické laboratoře, která byla vydezinfikovaná. Taky už zasklili všechna okna, ve kterých tlaková vlna vyrazila skla (zatracení pohotovostní sklenáři). A že zítra jdu do školy jako všichni ostatní.

Až na Kennyho, který byl za trest vyloučen z výuky, protože úmyslně experimentoval s výbušnou látkou. Když jsem začala protestovat, že pokud vyloučili Kennyho z vyučování, musejí vyloučit i Džejpího a mě, protože jsme byli jeho partneři, pan G. se na mě jen podíval a prohodil: „Mio, já jsem se tě tenhle týden snažil doučovat, abys dohonila zameškanou látku. Věř mi, já vím nejlíp, že ani ty, ani Džejpí jste neměli nejmenší ponětí, co se na chemii děje.“

Což je, víte, docela drsné. I když pravdivé.

Takže se zdá, že Kenny si vybral svých patnáct minut slávy už teď a nečekal s tím na vzdálenou budoucnost, až bude moct začít pracovat v Michaelově roboticko-chirurgické společnosti. To, co se dneska stalo ve škole, bylo VŠUDE – v televizních novinách a na internetu. Novináři říkají Kennymu „Beaker“ podle té postavy šíleného vědce (což je nespravedlivé, protože Kenny není žádná obluda; má svaly na rukách a nechodí po světě s otevřenou pusou – nebo aspoň zdaleka ne tak často jako dřív) a pořád ukazovali jeho fotky, na kterých ho vedou do sanitky se zježenými vlasy.

Tohle plus laboratorní plášť a opálené obočí z něj tak nějak udělalo osobu ne nepodobnou jistě kněžně-vdově – mnohem spíš než šílenému vědátorovi.

Což je na hony vzdálené tomu, jak tisk a média prezentují Džejpího – totiž jako neohroženého hrdinu, který mě zakryl svým tělem a ochránil mě před plameny.

A v každém článku ho titulují „nový přítel princezny Mii“.

Jo. Fakt bezva.

Skoro jsem se bála podívat do mailu. Ale nemusela jsem. Michael se neozval.

Zato Tina se přihlásila asi minutu potom, co jsem se zalogovala na síti.

Romance: Panebože, Mio! Viděla jsi zprávy????

TLouie: Viděla? BYLA jsem v nich!

Romance: Nemůžu tomu uvěřit! Chudák Kenny! Vyloučili ho!

TLouie: No, vždyť vyhodil do vzduchu chemickou laborku.

Romance: Jasně. Ale ne úmyslně! To přece víš. Doufám, že ho nevyloučí NAVŽDYCKY. To by mohlo úplně zmařit jeho vyhlídky na vysokou!

TLouie: Myslím, že s Kennym to bude v pohodě, Tino. Totiž, vždyť vážně vyrobil BOMBU! Nedivila bych se, kdyby ho hned po maturitě angažovali do NSA.

Romance: Co je NSA?

TLouie: To je fuk. Hele, víš, co se stalo PŘED tím, než to bouchlo?

Romance: Něco jsem slyšela. Džejpí tě prý zakryl vlastním tělem, aby tě ochránil před výbuchem? To je TAK ROMANTICKÉ!!!!

TLouie: No, ona tam nebyla žádná postupující ohnivá stěna. Já ale myslela ještě PŘEDTÍM. Tino – ON MI ŘEKL, ŽE MĚ MILUJE.

ROMANCE:EE
EE
EE
EE
EE

TLouie: Já vím. Myslela jsem, že to řekneš.

ROMANCE: JÁ TI TO ŘÍKALA!!!!!! ŘÍKALA JSEM TI, ŽE TĚ MILUJE!!!! JÁ TO VĚDĚLA!!!! PANEBOŽE, BUDETE ÚŽASNÁ DVOJICE!!!! PROTOŽE JSTE OBA VYSOCÍ A PLAVOVLASÍ A MODROOCÍ!!!!

TLouie: Já mám šedé oči.

Romance: To je jedno!!! No tak, řekni mi všechno. Co ti pověděl? Jak ti přitom bylo? Už tě políbil? Měli jste už rande? Kam jste šli? – Ne, počkej. Bylo vaše první rande v divadle na Krásce a zvířetí? Svěřil se ti, KDY tě začal milovat? Bylo to už PŘEDTÍM, než se rozešel s Lilly, že jo? Já věděla, že ji nechal kvůli tomu. A teď to dává totálně smysl – teda že ona na tebe tak zuří.

Panebože!

TLouie: Jasně, že mě nemiloval, když byl ještě s Lilly! Myslíš snad, že bych s ním někdy mohla začít chodit, kdybych věděla, že odjakživa miloval mě, a Lilly jen využíval – bůhví k čemu? Co bych to byla za kamarádku, kdybych udělala něco takového???

Romance: Takže ty myslíš, že tě NEMILOVAL už od chvíle, kdy jste spolu poprvé promluvili v jídelně, tenkrát před rokem? A že s Lilly NECHODIL jen proto, že ty jsi byla zadaná, a chodit s ní pro něj byl způsob, jak ti mohl být nablížku?

TLouie: NE! Panebože, Tino, ty ses dneska nadýchala těch jedovatých výparů nebo co?

Romance: To určitě ne. Wahim mě hned vynesl. Zvládl to fakt skvěle. No, za to ho taťka vlastně platí. Ale když tě teda Džejpí NEMILOVAL od chvíle, kdy jste spolu poprvé mluvili před rokem v jídelně, tak JAK DLOUHO tě miluje?

TLouie: Říkal, že se to v něm postupně rodilo v poslední době a že se mi to pokoušel říct už dlouho, ale vždycky nás někdo přerušil. A že mi to musí říct, i když ví, že začnu vyvádět. A pak vybuchla laborka.

Romance: Ach Bože!

TLouie: Já vím. Byla to docela hrůza. Nejdřív jsem myslela, že něco vybuchlo v kotelně. Víš, jak se vždycky říká o kotlech, že –

Romance: ALE TAK TO NEMYSLÍM!!! MYSLÍM JAKO, ŽE – Mio, já jsem ti vždycky říkala, že Džejpí potřebuje jen správnou ženu, která by odemkla jeho srdce, co si zatím držel zavřené v chladné tvrdé skořápce, aby chránil své emoce – a že potom bude jako sopka chrlící gejzír vášně!!!

TLouie: Jo. Takže?

Romance: NAŠEL JI!!! A PROTO VYBUCHLA LABORATOŘ!!!

Vážně, někdy se divím, jak může mít Tina tak dobré známky. Nechci být hnusná, ale prostě... je to tak.

TLouie: Tino. Laboratoř vybuchla, protože Kenny prováděl syntézu nitroškrobu a nejspíš udělal něco špatně –

Romance: Třeba jo! To nemůžeš vědět! Říkám ti, abys neposlouchala závistivce!

TLouie: Závistivce? Koho myslíš?

Romance: Ale Mio – teda, říkali mi, abych s tebou o tom nemluvila, ale já myslím, že máš právo to vědět.

TLouie: Vědět CO? O ČEM TO MLUVÍŠ?

Romance: O nenavidimthermopolisovou.com.

TLouie: Aha.

Romance: Tys tam byla? VÍŠ O TOM???

TLouie: Jasně.

Romance: TAK PROČ NEŘEKNEŠ TÁTOVI, ABY TO ZAKÁZAL?

TLouie: Tino, můj táta je sice kníže, ale nevládne internetu.

Romance: Ale mohl by si stěžovat ředitelce Guptové!

TLouie: Proč proboha GUPTOVÉ?!?

Romance: Protože to očividně píše někdo z naší školy.

TLouie: COŽE????

Když jsem přes slzy dost špatně viděla na monitor, klikla jsem na www.nenavidimthermopolisovou.com. V poslední době se toho stalo tolik, že jsem vůbec neměla šanci podívat se tam.

A hned jsem pochopila, že jsem udělala chybu, protože od mé poslední návštěvy tam byly updaty. Spousta updatů.

Ten, kdo tuhle stránku spravuje, mě musel sledovat na každém kroku. A myslím to DOSLOVA. Ten den, kdy jsem se chtěla napít u fontánky ve druhém patře a voda mi postříkala obličej? Škodolibý záznam. Když jsem klopýtla v nových botách a rozsypala v chemické laborce všechny knížky? Záznam. Jak jsem si v jídelně polila uniformu sojovou omáčkou? Tam byla i fotka... dost špatná, pořízená mobilním telefonem.

Ale byla jsem k poznání.

A ten, kdo tu stránku založil, se nezastavil před ničím. Byly tam rady, jak bych měla zapracovat na svém zjevu, abych nebyla tak odpudivá. Podle nenavidimthermopolisovou.com. bych si měla nechat narůst vlasy a přestat nosit boty Mary Jane na platformě, protože pak „ční nad ostatními jako nějaká supermodelka. Tak si asi MYSLÍ, že vypadá. Škoda, že jí zatím nikdo neprozradil, že vypadá jako po obrně.“

Nádhera.

Zase mi vhrkly do očí slzy. Za chvíli jsem tak hlasitě vzlykala, až se mi třásl celé tělo.

TLouie: Promiň, Tino, už musím jít.

Romance: Mio? Jsi v pořádku? Nebereš ty pitomosti nějak vážně, že ne?

TLouie: To víš, že ne! Jenom už musím jít. Ozvu se později.

Romance: Mio, je mi to tak líto! Ale chtěla jsem, abys to věděla. Tvůj táta by měl vážně zavolat do školy!

TLouie: Jsem ráda, žeš mi to řekla. Vážně, Tino. Dobrou noc.

Romance: Dobrou noc –

Středa, 22. září, půlnoc, můj pokoj

Brečela jsem v koupelně – já nevím, asi půl hodiny, se zavřenými dveřmi a puštěnou vodou, aby to vypadalo, že se sprchuju, a aby mě nikdo nerušil otázkami, co se stalo. Brečela jsem mnohem víc než kdy předtím. Když se mi Tlust'och Louie usadil na klíně, za chvíli měl úplně PROMOČENOU srst.

No, vlastně se mi neusadil na klíně. Chytila jsem ho a pevně držela, a on se mi zkoušel vykroutit a zoufale mňoukal.

Ale co! Proč by vůbec někdo choval kočku, kdyby ho ani neměla utěšit v nejtěžších chvílích?

Jenže... mě to hrozně štvalo. NECHTĚLA jsem být taková. Myslím taková ubulená a emocionálně nevyrovnaná. Za chvílku začnu nosit upnuté džíny a malovat si kolem očí černé linky a lakovat nehty černým lakem a budu číst romány o upírech.

Bože. Jenomže... kdy už mi bude trochu LÍP? Kdy se už dostanu z té černé díry, jak mi sliboval dr. Tzwoc?

Tohle je tak hloupé. Vždyť jsem vlastně ŠŤASTNÁ. Žádné opravdové PROBLÉMY nemám. No, až na tu princeznovskou záležitost. A na to nenavidimthermopolisovou.com.

Ale tak co? Spousta lidí píše na síť bláboly. Podívejte se třeba na Rachel Rayovou, tu odbornici na výživu. Fůra lidí píše na internetu, že ji nenávidí, a přitom je tak úžasná. Člověk si to prostě nemůže brát osobně. Stejně s tím nic nenaděláte. A vztekat se? O to těm závistivcům jde – věnujete jim pozornost, po které prahnou.

A kdybych to začala řešit – kdybych o tom promluvila s tátou a ten by zavolal ředitelce Guptové, a ta vyšetřila, kdo za tím stojí, a vyloučila ho nebo tak něco (protože Střední škola Alberta Einsteina má ve školním řádu i pasáž o internetové ochraně žáků před podobnými útoky), k čemu by to bylo?

Ti autoři – a mám docela jasnou představu, kdo „ti autoři“ jsou —, mě budou nenávidět ještě víc.

Jo.

A to, že mě můj kluk nechal, ale já jsem do něj pořád zamilovaná a tolik to bolí? Tak to je teda věc. Každoročně se s

miliony dívek rozejdou jejich kluci. Nejsem nic extra. Moji nejlepší kamarádku taky takhle opustil kluk.

A ten kluk, co ji opustil, teď tvrdí, že miluje mě.

Bomba.

Ale proto nebrečím. Aspoň myslím. Já vlastně nevím...

A chudák Džejpí! Nemůžu uvěřit, že jsem se k němu tak zachovala. Ze jsem mu nedala žádnou odpověď. Prostě jsem ho... ignorovala.

Ale musím mu *něco* říct, nebo to mezi námi bude hrozně trapné.

A taky mu něco řeknu. Myslím, že je to základní zdvořilost, odpovědět někomu na otázku.

Prostě... jenom nevím, CO mám říct.

Fakt nevím! Totiž, nemůžu mu říct, že ho taky miluju, protože to není pravda.

Ale Tina tvrdí, že bych se to mohla naučit. Když se budu snažit.

Jako, víte... milovat ho jinak než Michaela.

Ale možná bych takové rozhodnutí neměla dělat o půlnoci ten den, co jsem málem vyletěla do povětří, a dva týdny po tom, co jsem dostala kopačky, a týden po tom, co jsem byla u kovbojského terapeuta, a dva dny předtím, než mám přednášet o kanalizaci před dvěma tisíci úspěšných newyorských žen, a hodinu po tom, co jsem byla na stránce nenavidimthermopolisovou.com, kterou očividně píše někdo ze školy, a možná (nejspíš) moje bývalá nejlepší kamarádka. (Ale to přece nemůže být Lilly, že ne? To by bylo moc *drsné* i na ni.)

Možná bych se na to měla vyspat. Jít do postele a –

Ne. To nepomůže. Vím jistě, že neusnu, dokud –

TLouie: Ahoj Džejpí, tak... dneska to byl mazec, co?

A zítra asi bude ještě větší blázelec, po všech těch článcích a zprávách, kde dělají z Kennyho nebezpečného psychopata a z nás dvojici a tak.

Ne že by mi to vadilo – když už mě mají dávat dohromady s někým, s kým doopravdy nechodím, jsem ráda, že jsi to ty. Ha, ha.

Jenom... si nejsem jistá, jestli už jsem připravená na to, aby to bylo DOOPRAVDY. Víš, jak to myslím? I když už jsou to dva týdny, připadá mi to jako včera, co se se mnou Michael rozešel. A nejsem si jistá, jestli jsem připravená vyhoupnout se zase do sedla –

Panebože. Ani nejsem u doktora Tzwoca, a používám tyhle rančerské alegorie. To ne, ne, ne. Tak dobře. SMAZAT.

I když už jsou to dva týdny, připadá mi to jako včera, co se se mnou Michael rozešel. Myslím, že potřebuju víc času, než si budu jistá, že se dokážu s někým milovat –

Ježíši! Co to píšu! NE, NE, NE!!!! SMAZAT!!!

Myslím, že potřebuju víc času, abych se naučila žít bez něj, než začnu chodit s někým jiným.

Jo. To je lepší.

Opravdu tě považuju za moc dobrého kamaráda, Džejpí. A kdybych DOKÁZALA s někým začít chodit tak rychle, byl bys to ty.

Panebože. Je to vůbec pravda? Totiž, já ho *mám* ráda, ale... není to Michael. Jenže – kdo je Michael? Až na Michaela, samozřejmě.

A co Lilly? Je pravda, že je teď na mě rozzlobená (ale určitě to není ona, kdo píše na nenavidimthermopolisovou.com, kde by na to vůbec vzala čas, mezi schůzemi studentské rady a vysíláním *Bez příkras* a randěním s Kennym a tak?) a já vlastně ani nevím proč.

Ale co kdyby se mi nějakým zázrakem rozhodla odpustit to něco, co jsem jí podle ní udělala? A pak by zjistila, že chodím s jejím bývalým?

Na druhou stranu... *ona* taky chodí s *mým* bývalým.

No, je pravda, že většinu času, kdy jsem chodila s Kennym, jsem jenom přemýšlela o tom, jak bych se s ním rozešla. Ale stejně. Nemůže na mě zuřit, protože dělá TOTÉŽ. Nebo ne?

Bože. Já vlastně nevím.

Už nevím vůbec nic.

Což mi napovídá:

Ale potřebuju mít čistou hlavu, než si do ní zase někoho pustím. Chápeš? Prosím, nezlob se na mě.

Tvoje

Mia

Fajn.

A teď kliknout na POSLAT, než si to rozmyslím...

Čtvrtek, 22. září, 7 ráno, můj pokoj

Mail: 2!

První zpráva je od Michaela. Když jsem ji uviděla, srdce se mi rozbušilo.

Ale už se to se mnou asi začíná lepšit, protože dlaně mi zdaleka nezvlhly tolik jako předtím.

Že už by terapie začala fungovat? Nebo jsem jenom po včerejší noci totálně dehydrovaná?

Ale stejně jsem si nemohla pomoci, aby mi neproletělo hlavou, jestli třeba Michael nezměnil názor a nerozhodl se, že chce být zase se mnou.

A kdyby ano, přistoupila bych na to? Klesla bych vážně tak hluboko a vzala ho zpátky, po všem, čím jsem si prošla v poslední době?

Jo. Vzala.

Ale čekalo mě jen zklamání (zase), protože v mailu byl akorát odkaz na článek *New York Postu*, kde popisovali včerejší výbuch na SŠAE, s poznámkou:

Koukám, že Kenny konečně přišel na to, jak získat pozornost, kterou si podle svého názoru zaslouží.

Pak tam byl smajlík a Michaelův podpis.

Aha. Takže se nezlobí kvůli tomu, co tam psali o mně a o Džejpím.

A proč by taky měl, když jsme jen kamarádi a tak.

Ach jo.

Druhý mail byl od Džejpího. Odpověď na můj dopis, ale tentokrát mi srdce VŮBEC nepádilo.

JPRA4: Milá Mio! Můžeš mít tolik času, kolik potřebuješ, aby sis vyčistila hlavu (i když mně tvoje hlava vždycky připadala naprosto dokonalá). Budu čekat.

Tvůj

Džejpí

No, to je milé.
Teda... asi.

Čtvrtek, 22. září, třídnická hodina

Vím, že při vyučování nemám psát do deníku, ale tohle je třídnická hodina, ne opravdové vyučování, takže mě za to nemůžou potrestat.

A nepíšu do deníku, ten jsem nechala doma, ale do sešitu na matiku.

A kromě toho to MUSÍM napsat, protože jsem zrovna viděla něco úplně zvláštního. Jsem si jistá, že dr. Tzwoc by mi taky doporučil psát, kdyby to bylo to jediné, co mi pomůže zachovat si zdravý rozum:

Když limuzína zastavila před školou – ve zvláštní střežené zóně, protože před naší školou byla pořád fůra čumilů i novinářů, kteří se snažili udělat se studenty rozhovor o „šíleném teroristovi“ –, vystoupila jsem a rozhlížela se po Larsovi, ale byla jsem tak omámená nedostatkem spánku, že jsem ho vůbec neviděla.

Místo něj jsem zahlédla pod lešením, které stálo kolem sousední budovy, vysokého kluka v černé kožené bundě a ve slunečních brýlích, který upřeně zíral na naši školu.

A hlavou mi proletělo, co dělá TAK hezký kluk TAK brzo ráno u naší školy? Není to ten moderátor Ryan, co má v televizi svůj pořad – ne, počkat, ten už se přece nevysílá –

A pak se stalo něco naprosto bláznivého: k tomu klukovi přišla holka v uniformě SŠAE a zatahala ho za rukáv...

...a on se otočil a objal ji a oba se začali vášnivě líbat.

A já si uvědomila, že ta dívka je Lilly Moscovitzová, a ten fešák v kožené bundě KENNY SHOWALTER!!!! JO!!!! Ten vyloučený mladistvý delikvent, který způsobil včerejší pozdvižení!!!! Přišel ke škole, aby před začátkem vyučování políbil svou dívku!!!!

Což, pochopitelně, vede k otázce:

Kdy se z Kennyho stal tenhle FEŠÁK???

A taky:

PROČ TEDY SE MNOU LILLY NEMLUVÍ???? Protože já umírám zvědavostí. Potřebuju se jí zeptat, jak to s Kennym začalo. A taky jak to jde na studentské radě. A jestli jí Kenny ukázal svou sbírku figurek z fantasy filmů, které začínal sbírat, když jsme spolu

chodili. A jestli ona píše na nenavidimthermopolisovou.com, a pokud jo, tak co jsem udělala tak strašného, že mě tolik nenávidí.

A taky jestli se na mě Michael ptá.

Jenže nemůžu. Protože Lilly už na mě nikdy nepromluví.

Čtvrtek, 22. září, angličtina

Mio! JAK ti je?

Dobře, Tino! Totiž, jsem trochu potlučená, jak jsem včera spadla na zem. Ale zadek mě bolí, jenom když si sednu na levou půlku.

To je dobře! Ale já myslela, jak je ti... EMOCIONÁLNĚ? Víš, kvůli tomu nenavidimthermopolisovou.com. A taky kvůli Džejpímu a tomu, co ti řekl.

Aha! Jo tohle! No, nic moc. Ale my celebrity jsme na závist zvyklé. A pokud jde o Džejpího, je to snad v pohodě. Džejpí mi napsal, že bude čekat, až, víš, budu připravená s někým chodit. Takže fajn.

Je strašně milý! A je to tak romantické, protože tě ZACHRÁNIL, zachránil ženu, která uvolnila jeho skrytý gejzír vášně. A všimla sis, jak mu to slušelo na té fotce v *New York Postu*, když seděl u sanitky a díval se na tebe, jak sedíš u druhé sanitky? Ted' už s ním určitě chtějí chodit všechny holky z města!

Já vím. Mají možnost.

Ty víš, že si dělám legraci!

Vím, Tino, ale problém je v tom, že... *já* nevím, jestli s ním chci chodit.

Ať už se rozhodneš, jak chceš, já budu vždycky při tobě. Ale to přece víš, ne?

Díky, Tino. Kéž by byl každý tak hodný jako ty!

Čtvrtek, 22. září, speciálka

Oběd byl dneska naprosto k nevydržení. Protože se u našeho stolu pořád někdo zastavoval a gratuloval Džejpímu, že mě zachránil.

Ne že bych si snad nemyslela, že si Džejpí nezaslouží všechny ty díky.

Ale prostě... bylo to tak, jak říkala Tina. Jako by se všichni zbláznili do Džejpího a do představy, že my dva spolu chodíme – a to i ti, co předtím VĚDĚLI, že spolu nechodíme.

A já se cítila hrozně kvůli tomu, že se tomu bráním, protože Džejpí je vážně bezva, a rozhodně bychom spolu MĚLI chodit.

Ale prostě... proč nikdo takhle nevyváděl nadšením nad tím, že chodím s Michaellem? No, já vím, Michael mě nezachránil před plameny.

Ale MOCKRÁT mi zachránil zdravý rozum.

A taky není v Japonsku, aby se naučil kreslit manga nebo co. Je tam, protože vytváří přístroj, který může zachraňovat lidské životy.

Ježíši.

Čtvrtek, 22. září, tělocvik

Panebože. Už je to tady. Já VĚĎĚLA, že se to stane. Že budu muset zaplatit za to, že jsem se začala kamarádit s Lanou Weinbergerovou:

Donutila mě jít za školu.

No dobře, jediná hodina, kterou jsem zmeškala, je tělocvik, a to není moc důležité pro mou akademickou kariéru.

Ale stejně! Já prostě nejsem ten typ holky, co chodí za školu!

No, totiž, občas jsem se ulila, ale jen proto, abych seděla na schodišti do třetího poschodí a mluvila s někým, kdo mi pomáhal z emocionálních traumat... ne abych šla do kavárny.

Ale Lana a Trisha na mě před tělákem čekaly v šatně a chytily mě a unesly – přímo před očima Larsovi, který se opíral venku o fontánku a hrál fotbal na mobilu – ven ze školy a na ulici (Lars nás dostihl až na Sedmasedmdesáté). Lana tvrdila, že vážně, ale vážně potřebuje latté bez tuku, a že prostě nevydrží sedět na španělštině (kterou teď měla mít), protože jazyková učebna je hned pod laborkou a od včerejška to tam hrozně smrdí.

„A kromě toho,“ pokračovala, „se všemi těmi reportéry, co povykují pod okny a snaží se vymámit z Guptové interview o Beakerovi, stejně nebudeme *obtenga cualquier trabajo a hecho*.“

A to nepřeháněla. Naše škola je pořád středobodem mediálního zájmu, i když městská policie (kterou zřejmě školská rada musela povolat na pomoc) drží novináře mimo pozemky školy.

Prodraly jsme se mezi nimi, aniž by mě poznali, jen díky tomu, že jsme si přetáhly saka přes hlavy a celou dobu utíkaly. Což bylo docela výchovné. Člověk si aspoň dokáže představit, jak příjemné někdy může být nosit burku.

„Tak co,“ začala Lana, sotva jsme se usadily, „všichni vykládají, že ti Džejpi zachránil život. Vy dva spolu fakt chodíte?“

„Ne,“ odpověděla jsem, ale cítila, jak při tom rudnu.

„Jéžiš, a proč ne?“ Trisha si objednala mokka s nízkotučnou šlehačkou a foukala do něj, aby vychladlo. „Zachránil ti život. To je super.“

„Jo.“ Tváře jsem měla stejně horké jako hrníček s čokoládou. „Já... no prostě, mám za sebou dlouhý vztah a nevím, jestli už jsem připravená začít si s někým dalším.“

„To chápu,“ překvapila mě Lana. „Přesně tak mi bylo, když to skončilo s Joshem. Ale mladé jsme jen jednou, nemyslíš? Musíme využít příležitost. Kdo by se chtěl uvázat jen k jednomu klukovi? Vždyť je nám ŠESTNÁCT!“

„Já bych se chtěla uvázat k Eminemovi,“ namítla Trisha.

To jsem přešla, protože – co se na to dalo říct? „Já prostě... Michaela opravdu miluju. A když si představím, že bych byla s někým jiným... no, prostě nevím. Nic to se mnou nedělá.“

„Já vím přesně, jak to myslíš,“ souhlasila Lana a olízla si z dřevěného míchátko nízkotučnou šlehačku. „Když jsme se s Joshem rozešli, taky jsem si pořád říkala, že ho nemůže nikdo nahradit, víš? Protože byl vysoký a hezký a chytrý, a uměl se chovat a doprovázel mě na nákupy.“

„No jo,“ přikývla Trisha. „To spousta kluků nedokáže. Divila by ses.“

„A tak se mi vůbec nechtělo začít si s někým jiným,“ pokračovala Lana, „protože jsem se bála, že mi zase někdo ublíží. Ale pak jsem si řekla, že potřebuju nový začátek. Víš? Přenést se přes to... A tak jsem vyrazila na večírek a potkala tam Blaina.“

„Blaize,“ opravila ji Trisha.

„Jakže se jmenoval?“ Lana svraštila čelo a zadívala se do dálky. „No, to je fuk. Byla to moje medicína. A pak už jsem zase byla v pohodě.“

„Musíš se z toho dostat,“ prohlásila Trisha a ukázala na mě míchátkem.

„Mohla by ses z toho dostat s Džejpím,“ mínila Lana. „Hele, vždyť tě VYNESL Z OHNĚ.“

„Když si to představím, úplně mi hoří tváře,“ dodala Trisha. Ale nemyslela to ironicky.

Přikývla jsem. „Jasně. Máte pravdu. Teoreticky chápu, že Džejpí je pro mě bezva. Oba máme rádi divadlo a pocházíme z podobného prostředí a moje babička ho má ráda a oba chceme být spisovatelé...“

„A oba pořád něco sepisujete,“ pokývala hlavou Lana a ukázala prstem s pečlivě nalakovaným nehtem na sešit, který jsem měla na klíně. „Jako ty teď. Ale vůbec to není ujeté.“

„Jo,“ povzdychla jsem si a ignorovala Trishino ironické odfrknutí. „A taky si uvědomuju, že je hezký a že mě zachránil a vůbec. Ale prostě... nevoní tím správným způsobem.“

Věděla jsem, že se na mě obě dívají, jestli si nedělám legraci. No jasně. Neměly ponětí, o čem mluvím.

To nemá nikdo. Tohle nikdo nechápe.

Leda můj táta.

„Tak mu kup jinou kolínskou,“ navrhla Trisha.

„No jo,“ přidala se Lana. „Josh taky jeden čas používal naprosto příšernou, ze které jsem měla vždycky migrénu, a tak jsem mu koupila Dakkar Noir a on se začal vonět s ní. A bylo po problému.“

Snažila jsem se tvářit, jako že jsem jí vděčná za radu, a že to by fakt všechno vyřešilo. I když to vůbec není pravda. Tohle je ten problém, když se začnete kamarádit s oblíbenými lidmi: nemůžete jim vždycky říkat pravdu. Protože spoustu věcí prostě nechápou.

Čtvrtek, 22. září, chemie

Mio, jsi dneska nějak tichá. Je všechno v pořádku?

Jasně, Džejpí! Jenom je toho na mě trochu moc.

Doufám, že to není kvůli mně.

Ne! To vůbec ne!

Klukům se nemůže říkat pravda. Ne úplná.

Lžes.

Ne! Nelžu! Proč to píšeš?

Rozšířily se ti nosní dírky.

BINGO. To nemůžu mít v životě ani kapku tajemství?!

Lilly ti to řekla?

To víš. Poslouchej, nechci, aby ses se mnou cítila trapně.

To ne! Teda, vážně ne.

Už jsem ti napsal, že můžu čekat.

Já vím! To je od tebe milé. Doopravdy!

Já jsem tak úžasně milý, co? Možná až moc. Do milých hošíků se holky nikdy nezamilují.

Ne! Nejsi až moc milý. Jsi děsivý. Aspoň podle tvého terapeuta.

No jo, to máš pravdu. A neřekl náhodou tvůj terapeut, že máš každý den udělat něco, co tě děsí?

Uhm.

Tak se mnou pojd' v pátek na rande.

To nemůžu! Už něco mám!

Mio. Já myslel, že k sobě budeme upřímní.

Copak se mi rozšířily nosní dírky? Mám mluvit na galavečeru Dominy Rei.

Fajn. Tak já tě tam doprovodím.

To nemůžeš. Je to jen pro ženy.

To určitě.

Já mluvím vážně. Věř mi. Radši bych tam nechodila.

Tak v sobotu večer.

To taky nemůžu! Doopravdy, musím se učit. Víš, jak mi zrovna teď záleží na tom, abych si ještě ke všemu nezhoršila známky?

Dobře. Dřív nebo později tě někam vytáhnu. A zapomeň na Michaela. Slibuju.

Džejpí, ty nemáš ani ponětí, jak moc doufám, že máš pravdu.

Čtvrtek, 22. září, 8 večer,

limuzína cestou do Four Seasons

Je fakt těžké psát, když se mi tak strašně třesou ruce.

Ale potřebuju to ze sebe dostat. Něco se totiž stalo.

Něco důležitého.

Důležitějšího než exploze ve školní laboratoři. Důležitějšího než to, že mě Lilly nenávidí a že je možná autorkou těch nechutností na nenavidimthermopolisovou.com. Důležitějšího než to, že mě Džejpí miluje. Důležitějšího než to, že Michael mě nemiluje (UŽ). Důležitějšího než to, že jsem začala chodit na terapii. Důležitějšího než to, že si mamka vzala mého bývalého matikáře a má s ním dítě, nebo že se ukázalo, že jsem princezna, nebo když mi Michael tehdy přiznal, že mě má rád...

Stalo se něco, co je absolutně nejdůležitější v mém životě.

Tak jo. Už to napíšu.

Začalo to jako normální večer. Seděla jsem doma a učila se matiku s panem G. (ani z matiky, ani z chemie neprolezu bez každodenního doučování; to už je víc než jisté). Pak jsme se navečeřeli a já se najednou rozhodla, že Lana má pravdu: mám nejvyšší čas začít znova. Dostat se z Michaela. Rozloučit se se vším starým – starými kamarády, starým klukem, starými šaty, které už mi nesedí, a taky starým zařízením. Prostě: předělat si pokoj.

A tak jsem si začala v pokoji přestavovat nábytek. (Co jiného jsem taky měla dělat? Úkoly jsem už měla hotové a TELEVIZI MI POŘÁD NEVRÁTILI. To mám věčně sedět u počítače a koukat se na svou oblíbenou stránku? Na nenavidimthermopolisovou.com přibyla rubrika komentáře, kde někdo z Jižní Dakoty napsal: „Taky nenávidím Miu Thermopolisovou! Je tak povrchní a sobecká! Jednou jsem jí napsal do genovijského paláce a vůbec mi neodpověděla!“) No, a náhodou jsem koplá do portrétu princezny Amélie Virginie.

A z rámu něco vypadlo. Totiž zezadu, z toho dřeva, co zpevňovalo rám zespodu.

A já se vyděsila, protože mě napadlo, že je to určitě drahocenné dílo jako všechno v genovijském paláci.

A tak jsem se to honem snažila dát do pořádku – a našla jsem ten papír.

Totíž, ne papír. Pergamen. Takový ten papír, co na něj psali v sedmnáctém století.

A byl celý pokrytý rukopisem ve staré francouzštině, kterou jsem nedokázala rozluštit. Aspoň ze začátku. Dlouho mi trvalo, než jsem se chytila. Všimla jsem si, že dole je podpis princezny Amélie – můj princezny Amélie. A vpravo vedle něj genovijská královská pečeť. A ještě o kousek dál podpisy dvou svědků, jejichž jména mi nic neříkala.

A další chvíli mi trvalo, než mi docvaklo, co jsem to vlastně našla – podle těch svědeckých podpisů: Améliino vládní nařízení.

To byla ta věc, kterou Amélie sepsala před smrtí a ze které její strýc tak strašně šlel, takže zničil všechny kopie – až na tu, kterou schovala blízko svému srdci.

Předtím mi nedošlo, že to Amélie Virginie nemyslela DOSLOVA – říkala jsem si, že tenhle dokument jistě shořel i s jejím tělem a všemi jejími věcmi při pohřbu na hranici.

Ale teď jsem si uvědomila, že to vůbec nebylo myšlené doslovně. Myslela blízko svému srdci NA PORTRÉTU... a odtamtud ten pergamen taky vypadl. Ukryla to tak, aby to nenašel její strýc, ale aby se tím musel zabývat genovijský parlament, až dostane od jeptišek její deník a portrét.

Jenže k tomu nikdy nedošlo. Totíž, nikdo si nepřečetl její deník (předtím, než do dal přeložit monsieur Christophe). Ani nenašel pergamen.

Čekal tam na mě.

Takže jsem byla pochopitelně zvědavá, co se v něm píše.

A když jsem si vzala na pomoc slovník středověké francouzštiny a rozluštila všechna slova, kterým jsem nerozuměla, došlo mi, proč strýc Francesco tak zuřil.

Protože tohle byl ten nejplamennější dokument, jaký jsem kdy četla. Vznětlivější než Kennyho syntéza nitroškrobu.

Nejdřív jsem na něj zírala totálně šokovaná.

A pak jsem si uvědomila něco... něco úžasného:

Princezna Amélie Virginie Renaldo v roce 1669 *zachránila můj zadek!!!!*

No tak ne zadek, ale můj rozum...

... můj život

... mou budoucnost

... moje všechno.

Vážně. Možná to zní, jako že přeháním, a já vím, že to často dělám, ale v tomhle případě ne. Teď jsem naprosto, natuty, na stopro, na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí VÁŽNÁ.

V tu chvíli jsem myslela, že mě z toho raní mrtvice.

A sotva jsem se vzpamatovala, zavolala jsem tátovi a oznámila mu, že jedu za ním do města. A taky za Grandmère.

Protože jim oběma musím něco říct.

Pátek, 24. září, 1 ráno, můj pokoj

Nemůžu tomu uvěřit. Nemůžu uvěřit, že –

Ne. TO SE NESTALO. To se NEMOHLLO stát. Protože jak by mí vlastní pokrevní příbuzní mohli být takové... *obludy*?!

No, reakci Grandmère asi chápu. Ale TÁTA?!? Můj VLASTNÍ táta?

A ne že by to udělal bez rozmyšlení. Vzal si ode mě ten pergamen a přečetl si ho. Prohlédl si pečeť a podpisy a všechno. Zkoumal to docela dlouho, zatímco Grandmère seděla vedle něj a prskala: „Směšné! Genovijská princezna zaručuje lidem právo VOLIT hlavu státu a tvrdí, že genovijský vládce má jen formální roli? Nikdo z našich předků by nebyl tak pošetilý.“

„Amélie nebyla pošetilá, Grandmère,“ namítla jsem. „Ve skutečnosti to měla chytře promyšlené. Chtěla pomoci genovijskému lidu, zachránit ho před tím, o kom z vlastní zkušenosti věděla, že se bude chovat jako tyran a který celou situaci v zemi ještě zhorší. Je jenom směla, že ten dokument tehdy nikdo neobjevil.“

„To jistě je,“ připustil táta a dál zkoumal pergamen. „Genovijskému lidu to mohlo ušetřit spoustu trápení. Je pravda, že za daných okolností to, co princezna Amélie udělala, bylo nejmoudřejší rozhodnutí, které tehdy mohla udělat.“

„No právě,“ přikývla jsem. „Takže to musíme co nejdřív předložit parlamentu. Můžou začít připravovat nominace na post ministerského předsedy a taky vypsát volby. A tati, já si myslím, že ty volby máš totálně v kapse, protože jak znám Genoviany – a můžu říct, že teď už je docela znám –, všichni budou volit tebe.“

„To je od tebe milé, Mio,“ zamumlal táta.

„No, je to pravda,“ řekla jsem. „A v tom Prohlášení práv, které Amélie sepsala, nestojí nic o tom, že by na pozici ministerského předsedy nemohli kandidovat členové královského rodu, když budou chtít. Takže já myslím, že bys do toho měl rozhodně jít. Víím, že to není úplně totéž, ale mám zkušenosti s volbami do studentské rady minulý rok. Takže když budeš potřebovat pomoc, ráda se přidám.“

„Co to má znamenat?“ vyprskla Grandmère. „Copak jste se všichni zbláznili?!? Předseda vlády?!? Můj syn nebude žádným

předsedou vlády! Je to kníže, když už ti to musím připomínat, Amélie!“

„Grandmère...“ Já vím, že pro staré lidi může být obtížné zvyknout si na novinky – jako je třeba internet – ale věděla, jsem, že Grandmère se nakonec chytí. S myší už je taky docela profík. „Já vím, že je táta kníže. To bude pořád. Stejně jako ty jsi kněžna-vdova, ale pořád jsi kněžna. Je to jen tak, že i když je táta kníže, podle Améliina dokumentu už Genovii nemá vládnout, stejně jako nikdo z královského rodu. Má jí vládnout volený předseda vlády, spolu s voleným parlamentem –“

„To je k smíchu!“ zaječela Grandmère. „Nestrávila jsem tolik času, abych z tebe udělala princeznu, jen proto, aby se nakonec ukázalo, že stejně žádá nejsi!“

„Grandmère,“ zarazila jsem ji znechuceně. Vážně, to nikdy nechodila ve škole na občanskou nauku? „Já jsem pořád princezna. Ale je to jen ceremoniální funkce. Jako princezna Aiko v Japonsku... nebo princezna Beatrice v Anglii. Protože Japonsko i Anglie jsou konstituční monarchie... jako Monako.“

„Monako!“ Grandmère se zatvářila zhrozeně. „Dobré nebe, Phillipe! Já nechci, aby to u nás bylo jako v *Monaku*. O čem to mluví?“

„O ničem, máti,“ zabručel táta. Předtím jsem si toho nevšimla, ale vysunul bradu trochu dopředu. To je u něj stejná známka jako u mamky, když zúží rty v čárku – že se to pro mě nevyvíjí dobře. „Nemusíš si s tím dělat starosti.“

„To ne,“ souhlasila jsem. „No, možná trošku. Bude to pořádná změna. Ale správným směrem, řekla bych. V Evropské unii to stejně máme nahnuté, kvůli té absolutní monarchii. Pamatuješ na aféru se šneky? Ale teď, když budeme mít demokracii –“

„Cože, demokracii!“ vykřikla Grandmère. „Phillipe! Co to má znamenat? O čem to ZASE mluví? Jsi genovijský kníže, nebo ne?“

„Ovšemže jsem, máti,“ odpověděl táta konejšivým hlasem. „Nerozčiluj se. Nic se měnit nebude. Objednám ti sidecar...“

Chápala jsem, proč se táta snažil Grandmère uklidnit. Ale taková očividná lež mi přišla jako trochu moc silné kafe.

„No,“ ozvala jsem se, „ve skutečnosti se toho změní hodně –“

„Ne,“ zarazil mě ostře táta. „Ne, Mio, nic takového. Oceňuji, že jsi mi ten dokument přinesla, ale tím se nic nemění. Neznamená to, co si myslíš. Nemá to žádný faktický význam.“

Spadla mi čelist. „COŽE? Jasně že má! Amélie dodržela všechna pravidla pro vydávání genovijských vládních nařízení – použila svou pečeť a nechala to podepsat dvěma nezúčastněnými svědky a všechno! Jestli jsem se na těch hodinách princeznování něco naučila, tak tohle vím jistě. Je to platné.“

„Ale neschválil jí to parlament,“ namítl táta.

„PROTOŽE VŠICHNI ČLENOVÉ PARLAMENTU BYLI MRTVÍ!“ Nemohla jsem tomu uvěřit. „Nebo byli zavření doma a starali se o své umírající příbuzné. A tati, ty víš moc dobře, že v situaci ohrožení – například když vypukne MOR, když vladaři hrozí smrt a když ví, že trůnu se chce zmocnit despota – může korunovaný vládce Genovie podepsat jakýkoli zákon bez souhlasu parlamentu, z moci svého božského práva.“

Vážně. Copak si myslí, že jsem se NIC nenaučila, leda jak se používá příbor na ryby?

„Přesně tak,“ odpověděl táta. „Ale tahle národní krize už byla před čtyřmi sty lety, Mio.“

„Ale to ještě neznamená, že by ten zákon nebyl platný,“ trvala jsem na svém.

„Ne,“ připustil táta. „Ale taky to neznamená, že bychom to měli předkládat parlamentu. Ať už teď, nebo někdy jindy.“

„COŽE?“

Cítila jsem se jako princezna Leia Organa, když vyzradila úkryt Rebelů Grandu Moffu Tarkinovi ve *Hvězdných válkách: Nové naděje* (i když lhala), a on stejně nařídil zničení její domovské planety Alderaan.

„Ale samozřejmě, že to musíme předložit parlamentu!“ zaječela jsem. „Tati, Genovie už čtyři sta let žije ve lži!“

„Už o tom nebudeme mluvit,“ utál mě táta, vzal pergamen princezny Amélie a udělal pohyb, jako by ho chtěl strčit do svého kufříku. „Oceňuji tvou snahu, Mio – a bylo velice chytré, že jsi ten dokument rozluštila. Ale jen stěží to můžeme považovat za legální zákon, který by si zasloužil pozornost genovijského lidu – nebo

parlamentu. Je to prostě jen dojemný pokus vyděšené dospívající dívky, která chtěla chránit zájmy svého lidu, ale teď už je dávno po smrti, takže si s tím nemusíme dělat starosti –“

„Takhle je to.“ Skočila jsem po tátovi, a dřív než stačil strčit dokument do hlubin kufříku od Gucciho, kde by zřejmě hnil navěky, vyhrábla jsem mu ho. To už jsem brečela. Nemohla jsem to zarazit. Bylo to nespravedlivé! „Že jo? Jen proto, že to psala dívka. A co hůř, DOSPÍVAJÍCÍ dívka! Takže proto to nemá žádnou platnost, žádný význam –“

Táta po mně ostře loupł očima. „Mio, ty víš, že TAKHLE jsem to nemyslel.“

„Ale myslel! Kdyby to tak napsal MUŽSKÝ dědic – sám kníže Francesco třeba –, rozhodně bys to předložil parlamentu na jeho další schůzi příští měsíc. URČITÉ. Ale když to psala dospívající dívka, která vládla jen dvanáct dní, než zemřela strašlivou smrtí naprosto opuštěná, budeš ho úplně ignorovat. To pro tebe svoboda tvého lidu znamená tak málo?“

„Mio,“ ozval se táta a znělo to vyčerpaně. „Genovie patří mezi ty země na téhle planetě, kde je nejsnadnější život, a genovijské obyvatelstvo vyjadřuje spokojenost se svým standardem. Průměrná teplota v zemi je 28 stupňů Celsia, téměř tři sta dní v roce tam svítí slunce a nikdo nemusí platit daně. Genoviané se nikdy ani v nejmenším nevyjádřili, že by se cítili nesvobodní – aspoň ne od té doby, co jsem usedl na trůn.“

„Jak by jim mohlo chybět něco, co nikdy neměli, tati?“ zeptala jsem se. „A o to vlastně vůbec nejde. Jde o to, že někdo z tvých předků zanechal odkaz – vytvořil něco, čím chtěl chránit svůj lid, na němž mu záleželo. Její strýc ten dokument roztrhal, zbavil se ho, stejně jako se zbavil i jí. A jestli nebudeme brát Améliino poslední přání vážně, zachováme se stejně špatně jako on.“

Táta protočil panenky. „Mio, je pozdě. Jdu k sobě. Popovídáme si o tom zítra.“ Jasně jsem slyšela, jak zamumlal: „Jestli se z toho nevyspíš.“

Tak to vážně uhodil hřebík na hlavičku, co? Myslí si, že jen trpím nějakou adolescentní hysterií... tou, co mě dohnala na terapii.

A co dohnala princeznu Amélii Virginii k tomu, že sepsala tenhle návrh.

Návrh, který se rozhodl ignorovat, protože jeho autorem je dívka.

Bezva. Fakt bezva.

A Grandmère mi taky moc nepomohla. Řekli byste, že jako žena bude kopat za mě a za Amélii.

Ale Grandmère je přesně jako ty ženy, které mluví o tom, že chtějí mít stejná práva jako muži, ale odmítají si říkat feministky. Protože to je tak „neženské“.

Když táta odešel, podívala se na mě a pronesla: „Amélie, já nechápu, oč ti jde, ale přestaň se už zabývat tím starým deníkem. Připravila ses na zítřejší projev? Kostýmek jsem nechala poslat sem, takže si myslím, že bys měla přijet po škole rovnou ke mně a tady se převléknout.“

„Nemůžu přijet hned po škole,“ namítla jsem. „Jdu na terapii.“

Krátce se na mě zadívala – nevím, kolik jí toho táta řekl o doktoru Tzwocovi, ale nejspíš skoro nic – a opravila se: „Dobře. Tak potom.“

!!!!

Vážně. Moje babička právě zjistila, že chodím na terapii, a jediné, co k tomu řekla, je, abych k ní přijela až POTOM a převlékla se na projev, který mám přednést v Domině Rei.

V tu chvíli bych je oba nejradši zabila. Grandmère i tátu.

Vrátila jsem se domů tak vzteklá, že jsem skoro nemohla mluvit. Vletěla jsem k sobě do pokoje a třískla za sebou dveřmi.

Ne že by si toho mamka a pan G. všimli. Na Netflixu šel zrovna seriál *The Wire*, který je vždycky spolehlivě přišpendlí k televizi.

K televizi v jejich LOŽNICI.

Protože JIM nikdo televizi nevzal.

Napadlo mě, že bych mohla zajít za nimi a povědět jim, co se stalo – teda mamce. Jenže myslím, že z téhle informace by se jí rozskočila hlava. Její bývalý přítel a jeho matka připravili bezbranou ženu o její základní lidské právo (protože co jiného Grandmère a táta udělali Amélii)? Mamka by mohla okamžitě vyrazit na válečnou stezku. Mohla by brknout svým kámoškám aktivistkám a oblehnout

s nimi genovijské velvyslanectví. A kdyby to nezabralo, mohla by karatistickým kopem zneškodnit tátu (máma chodí na karate, aby se zbavila nadváhy, která jí zůstala po těhotenství, a je na nejlepší cestě k hnědému pásku).

Jenomže...

Jenomže tohle já nechci. Tak zaprvé, domácí násilí nikdy nic neřeší. A zadruhé, já nechci, aby to řešila mamka. Potřebuju poradit s tím, jak to mám vyřešit já. JÁ. Nemůžu tomu uvěřit. Je tohle doopravdy můj život? A jak se tohle... tohle všechno mohlo stát?

Pátek, 24. září, angličtina

Mio! Nemí ti nic? Vypadáš, jako bys toho v noci moc nenaspala!

No, to asi proto, že jsem nenaspala.

Proč? Panebože, je něco nového s Džejpím? Nebo s MICHAELEM???

Ha ha. Ne, Tino. Věř tomu nebo ne, ale tohle nemá s kluky nic společného. Leda s mým tátou.

Udělal ti kázání, že když se nebudeš víc učit, nedostaneš se na univerzitu Břečťanové ligy a nakonec se provdáš za nějakého cirkusáka jako tvoje sestřenka, princezna Stephanie? Na to bych řekla, že spousta lidí se nedostane na prestižní univerzitu, ale jen málo z nich skončí sňatkem s komediantem, takže bych tomu nevěnovala moc pozornosti.

Ne, je to něco horšího.

Panebože, zjistil snad, že jsi chtěla dát svůj Nejcennější dar Michaelovi? Až na to, že Michael ho nechtěl?

Ne. Něco mnohem, mnohem důležitějšího.

Důležitějšího než Nejcennější dar? A co to teda je?

Jeto –

Nemám si při hodině dopisovat.

Nemám si při hodině dopisovat.

Nemám si při hodině dopisovat.

Nemám si při hodině dopisovat.

Nemám si při hodině dopisovat.

Nemám si při hodině dopisovat.
Nemám si při hodině dopisovat.
Nemám si při hodině dopisovat.
Nemám si při hodině dopisovat.
Nemám si při hodině dopisovat.
Nemám si při hodině dopisovat.
Nemám si při hodině dopisovat.
Nemám si při hodině dopisovat.
Nemám si při hodině dopisovat.
Nemám si při hodině dopisovat.
Nemám si při hodině dopisovat.
Nemám si při hodině dopisovat.
Nemám si při hodině dopisovat.
Nemám si při hodině dopisovat.
Nemám si při hodině dopisovat.

Pátek, 24. září, přestávka na oběd,

schodiště do třetího patra

Ani nevím, jak to mám napsat. Tahle stránka je celá promočená mými slzami.

Teda asi. Protože brečím tak strašně moc, že na ni ani nevidím.

Já prostě – já prostě nechápu, jak to mohla Lilly ŘÍCT.

A UDĚLAT.

Ani vlastně nevím, co jsem si představovala.

Chci říct, že tohle je mnohem horší než to, že mě opustil můj dlouholetý přítel. Horší než to, že se do mě zamiloval bývalý kluk mé bývalé nejlepší kamarádky. Horší než to, že moje bývalá největší nepřítelkyně sedí vedle mě u oběda. Horší než to, že matiku prolézám s odřenýma ušima.

Můj otec chce připravit genovijský lid o jeho jedinou šanci na demokratickou společnost.

A existuje jen jediná osoba, kterou znám a která by mi mohla povědět, co s tím mám dělat (místo abych to navalila na mamku a nechala ji, aby si s tím poradila ona).

A ta osoba se mnou nemluví.

Ale já myslela, že se nad tyhle dětské věci dokážeme povznést. Fakt jsem si to myslela.

Prostě jsem měla pocit, že si musím promluvit s Lilly. Protože Lilly bude vědět, co dělat.

A co se může stát, když jí to prostě řeknu? napadlo mě. Když k ní prostě přijdu a řeknu jí, co se děje? Bude MUSET odpovědět, no ne? Protože to je tak nespravedlivé, že mi bude MUSET pomoci. Je to přece LILLY. Lilly nedokáže nečinně přihlížet tomu, jak se někde děje něco nespravedlivého. Na to nemá fyzické kapacity. Bude MUSET odpovědět.

A pravděpodobně řekne: „Ty si ze mě děláš legraci, Mio. Musíš –“

A vysvětlí mi, co musím. No ne?

A já pak přestanu mít pocit, jako bych sjížděla hloub a hloub do dědovy cisterny.

Totíž, kamarádit se už třeba nebudeme – ale Lilly nedopustí, aby byla nějaká země připravená o vládu lidu. No ne? Když je taková antimonarchistka?

To byly moje důvody. Proto jsem se v jídelně vydala za Lilly.

Přísahám, že nic víc jsem neudělala. Jen jsem se vydala k ní. Šla jsem k místu, kde seděla – SAMA, protože Kennyho dočasně vyloučili a Perin byla na ortodoncii a Ling Su se rozhodla zůstat v ateliéru a dokončit koláž, která se jmenovala Umělec v nudlích a olivách – a řekla: „Lilly? Můžu s tebou na chvíli mluvit?“

No, možná nebyl nejlepší nápad oslovit ji takhle přede všemi. Nejspíš jsem si měla počíhat v umývárně, až si tam půjde po obědě umýt ruce. Tak bych si s ní mohla promluvit v soukromí a kdyby reagovala špatně, neviděl a neslyšel by to nikdo, leda já a pár prvaček.

Jenomže já se k ní jako IDIOT vydala přede všemi. Vklouzla jsem na židli vedle ní a pokračovala: „Lilly, já vím, že se mnou nemluvíš, ale vážně potřebuju tvou pomoc. Stalo se něco hrozného. Zjistila jsem, že jedna princezna z našeho rodu před čtyřmi sty lety podepsala zákon, který poskytoval Genovii konstituční monarchii, ale až dodnes ho nikdo nenašel. Až já, a když jsem ho ukázala tátovi, hned ho zamítl, protože to napsala šestnáctiletá dívka, která vládla jenom dvanáct dní, než si pro ni přišla Černá smrt, a kromě toho táta nechce, aby měl v parlamentu jen formální úlohu, i když jsem mu řekla, že může kandidovat na předsedu vlády. Ty víš, že by ho všichni volili. A já cítím, že to je obrovská nespravedlnost, ale nevím, co mám dělat, a ty jsi tak chytrá, tak mě napadlo, že bys mi mohla pomoci –“

Lilly zvedla oči od salátu a chladně řekla: „Proč na mě mluvíš?“

Což mi vyrazilo dech. A připouštím, že jsem v tu chvíli měla zvednout zadek a odkráčet pryč.

Jenže já ne. Já jako idiot blábolila dál. Protože... nevím. Protože jsme toho spolu tolik zažily. A taky jsem myslela, že mě asi dobře neslyšela nebo tak něco.

„Už jsem ti to řekla,“ odpověděla jsem. „Potřebuju, abys mi pomohla, Lilly. Tohleto tvoje mlčení je strašně dětinské.“

Jen na mě beze slova zírala, a tak jsem pokračovala: „Dobře, když máš pocit, že mě musíš nenávidět, tak si posluž. Ale co genovijský lid? Ten ti nikdy nic neudělal – i když já taky ne, ale o to nejde. Nemyslíš, že si genovijský lid zaslouží, aby si mohl sám volit své vůdce? Lilly, potřebuju tě – potřebuju, abys mi poradila, jak –“

„Ach. Pane. Bože.“

Při slově „ach“ se Lilly postavila. Při slově „pane“ zvedla zaťatou pěst. A při slově „Bože“ s ní prudce udeřila do stolu.

Takže se všechny hlavy v jídelně okamžitě otočily naším směrem.

„Nemůžu tomu uvěřit!“ zaječela Lilly. Doslova zaječela, i když jsem seděla těsně vedle ní. „Ty jsi naprosto neuvěřitelná. Nejdřív zlomíš srdce mému bratrovi. Pak mi ukradneš kluka. A ještě si myslíš, že ti budu radit, jak se máš vypořádat se svou naprosto nefunkční rodinou?“

Když se dostala ke slovu „rodinou“, už vřískala jako na lesy.

Šokované jsem na ni vytřeštila oči. Ale moc dobře jsem ji neviděla, protože mi do nich vhrkly slzy.

Což bylo nejspíš dobře, protože jsem aspoň neviděla všechny ty napjaté tváře, které se dívaly naším směrem.

Ale slyšela jsem totální ticho, které se v jídelně rozhostilo. Neslyšeli jste ani cinknutí vidličky, tak byli všichni dychtiví, aby nepropásli ani vteřinku ze slovního souboje, který se mnou sváděla moje bývalá nejlepší kamarádka.

„Lilly,“ zašeptala jsem, „ty víš dobře, že jsem Michaelovi nezlomila srdce. On zlomil moje. A neukradla jsem ti kluka –“

„Víš co? Schovej si to pro *New York Post*!“ zařvala Lilly. „Ty NIKDY za nic nemůžeš, vid', Mio? Proč bys taky měla přiznávat, že jsi ta špatná, když je ti v roli oběti tak dobře?! Jen se na sebe podívej. Tvoje nejlepší kamarádka je teď LANA WEINBERGEROVÁ. Není to zvláštní? Copak si neuvědomuješ, že tě jen využívá, ty idiote? Všichni tě jen *zneužívají*, Mio. Já byla tvoje jediná kamarádka, a koukni se, jak ses ke mně zachovala!“

To už jsem z Lilly viděla jen rozmazanou siluetu, protože mi slzy vytryskly proudem. Ale slyšela jsem opovržení v jejím hlase. A taky naprosté ticho kolem nás.

„A víš co,“ dodala jedovatě Lilly, „máš pravdu. Nezlomilas Michaelovi srdce. Bylo mu už tak zle z toho tvého kňučení nad každou hloupostí a z tvojí naprosté neschopnosti řešit vlastní problémy, že se už nemohl dočkat, až bude pryč. Kdybych to tak mohla udělat stejně! Dala bych cokoliv, abych mohla být tisíce kilometrů od tebe. Ale než se mi to povede, aspoň se zatím můžu bavit tím, že připravuju jednu zajímavou stránku na internetu. Možná ji znáš? Jestli ne, ráda ti poradím URL – je to [nenavidimthermopolisovou tečka com!](#)“

A s tím se otočila na podpatku a vyběhla z jídelny.

Teda, aspoň myslím. Je dost těžké odhadovat, co se v tu chvíli v jídelně dělo, protože to už jsem brečela tak příšerně, že by se Niagarské vodopády mohly stydět.

Proto jsem si nevšimla, že se ke mně přihnuli Tina a Boris a Džejpí a Shameeka a Lana a Trisha a začali mě poplácávat po zádech a říkat: „Neposlouchej ji, Mio, nemyslí to tak,“ a „Jenom na tebe žárlí, jako vždycky,“ a „Nikdo tě nezneužívá, Mio. Protože upřímně, ty doopravdy nemáš nic, oč bych stála.“ (Lana – a myslela to dobře. To vím.)

Věděla jsem, že se ke mně snaží být milí. Ze to dělají proto, abych se cítila líp.

Ale už bylo moc pozdě. Lillyino totální zavržení, navíc veřejné, byla ta poslední kapka. A to, že Lilly – ze všech lidí zrovna Lilly! – píše tu idiotskou stránku?

Myslím, že jsem to stejně vždycky věděla.

Ale slyšet to přímo od ní – a tak *hrdě*, jako by vlastně chtěla, abych to věděla...

Musela jsem pryč. A tak jsem vystřelila z jídelny a přitom jsem se chovala přesně tak, jak mě popsala Lilly: jako kňučící oběť.

Ale potřebovala jsem být sama.

Takže jsem teď na schodišti ve třetím poschodí, které vede k zamčeným dveřím na střechu, kam nikdo nikdy nechodí.

Nikdo až na Lilly a na mě. Sem jsme dřív vždycky utíkaly, když nás něco našťvalo.

Lars stojí pod schody a drží tam stráž, aby se za mnou nikdo nedostal, a zdá se, že si o mě dělá upřímné starosti. Opakuje pořád: „Princezno, mám zavolat vaší matce?“

A já: „Ne, Larsi, díky.“

A on na to: „Tak třeba vašemu otci?“

A já: „NE!“

Moje vehemence ho trochu zaskočila. Ale já už se začala bát, že se zeptá, jestli tedy nemá zavolat dr. Tzwoca.

Ale Lars naštěstí jen dodal: „Tak dobře, jak myslíte...“

A já myslím. Řekla jsem mu, že jenom potřebuju být chvíli sama. A že za chvílku přijdu dolů.

Ale už je to čtvrt hodiny a já pořád nemám pocit, že by se slzy chystaly vyschnout. Pořád se mi hlavou motá jen – jak mohla? Po všem, co jsme spolu prožily? Jak mohla napsat všechny ty věci na svou stránku? Jak si může myslet, že bych udělala něco z toho, z čeho mě obviňuje? Jak může být tak... tak krutá?

Ach ne. Slyším kroky. Lars pustil někoho za mnou. PROČ, LARSI, PROČ? Přece jsem řekla –

Pátek, 24. září, speciálka

Panebože. To je tak...

Zvláštní.

Vážně. Nenapadá mě žádné lepší slovo, které by to dokázalo popsat.

Takže bych se asi neměla divit, když slečna Martinezová pochybuje, že bych někdy mohla být úspěšnou spisovatelkou nebo novinářkou.

Ale vážně. Jak to mám jinak popsat? Je to prostě... ZVLÁŠTNÍ.

A co si Lars myslel? Řekla jsem mu, že za mnou nemá nikoho pouštět. Až na ředitelku Guptovou nebo učitele, samozřejmě.

Tak jak mohl dostat výjimku Boris?

Ale když jsem slyšela kroky na schodech a podívala se tam, viděla jsem Borise, jak se bez dechu žene nahoru.

Nejdřív jsem dostala strach, že mi taky běží říct, že mě MILUJE (vážně, tyhle ty věci se vám začnou dít, když máte najednou velikost 36C).

Ale Boris našťěstí jen vychrlil: „Tak tady jseš. Všude tě hledám. Neměl bych ti to říkat, ale není to pravda.“

„Co není pravda, Boris?“ zeptala jsem se ho, totálně zmatená.

„To, co ti řekla Lilly,“ prohlásil Boris. „Že Michaelovi z tebe bylo zle. Nemůžu ti říct, jak to vím, ale vím to.“

Usmála jsem se na něj. I když jsem byla v hluboké depresi a tak, nemohla jsem si pomoci. Vážně, Tina má kliku. Má toho nejfantastičtějšího kluka na světě.

A našťěstí si to uvědomuje.

„Díky, Borisí,“ řekla jsem a pokusila se otřít si oči rukávem, abych nevypadala jako přišera. „Je moc milé, že to říkáš.“

„Já to neříkám, abych byl milý,“ vyhrkl Boris, ještě celý udýchaný z běhu do schodů a díval se dolů na mě. „Říkám ti pravdu. A měla bys mu odepsat.“

Zmateně jsem zamrkala. „C-co? Komu odepsat?“

„Michaelovi,“ odpověděl Boris. „Mailoval ti, ne?“

„Jo,“ připustila jsem ohromeně. „Ale jak to –“

„Měla bys mu odepsat,“ opakoval Boris. „I když jste se rozešli, neznamená to přece, že nemůžete být kamarádi. Na tom jste se přece oba dohodli, ne? Že budete kamarádi?“

„Ano,“ odpověděla jsem zmateně. „Ale, Borisi... jak víš, že mi Michael mailoval? To... to ti řekla Tina?“

Boris zaváhal a pak odpověděl: „Jo. Tina.“

„Aha,“ hlesla jsem. „Ale Borisi, já mu nemůžu odpovědět. Já prostě... nejsem připravená na to, abych s ním jenom kamarádila. Pořád mě hrozně bolí, že nemůžeme být víc než kamarádi.“

„To chápu,“ připustil Boris. „Teda... asi. Ale... stejně bys mu měla odpovědět, až na to budeš připravená. Jenom aby si nemyslel – vždyť víš. Že ho nenávidíš. Nebo že jsi na něj zapomněla. Nebo cokoli.“

Jako by se to NĚKDY mohlo stát.

Ujistila jsem Borise, že až budu schopná Michaelovi napsat bez toho, že bych se emocionálně zhroutila a žebrala, aby mě vzal zpátky, určitě to udělám.

A pak udělal Boris něco úžasného. Souhlasil, že mě doprovodí do třídy (když jsem se dala trochu dohromady a utřela si slzy... totiž, rozmazala si řasenku po nose i jinde).

A tak jsme my tři – Boris, Lars a já – nakráčeli společně na speciálku. Pozdě.

Ale to nevadilo, protože tam nebyla ani paní Hillová, ani Lilly.

Myslím, že Lilly šla za školu, aby mohla být s Kennym. Jsou vážně jako Courtney Love a Kurt Cobain. Minus heroin. Lilly jenom schází, aby začala kouřit a nechala si udělat nějaké tetování, aby dotáhla svůj styl tvrdé holky k dokonalosti.

Boris se mě naposledy zeptal, jestli budu v pořádku, a když jsem odpověděla, že asi jo, zaplul do kabinetu a začal cvičit mou oblíbenou skladbu od Chopina.

Určitě úmyslně. Je strašně hodný.

Tina má vážně kliku.

Doufám, že jednou ji budu mít taky.

I když na druhou stranu jsem ji už možná měla (pokud jde o kluky), a totálně jsem to projela.

Bože, doufám, že to tak není. Ale pokud jo, tak aspoň můžu říct, že dokud jsem ji měla... byla to nádhera.

Pátek, 24. září, čekárna dr. Tzwoca

Lana a Trisha trvaly na tom, že mě unesou ze školy na to, čemu říkaly manikúrně-pedikúrní pauza. Tvrdily, že po tom, jak se ke mně Lilly zachovala v jídelně, si to zasloužím.

Takže místo abych šestou hodinu hrála při tělocviku softball, dala jsem si zbytky nehtů (od léta, kdy jsem se vrátila z Genovie, jsem si ještě nenechala nalepit nové umělé nehty, a moje vlastní jsem si v poslední době okousala do masa) nalakovat takovou tu rudou, co nosí číšnice. Tou barvou, kterou Grandmère pokládá u mladých dívek za naprosto nepatřičnou.

A právě proto jsem si ji vybrala.

Ale musím připustit, že ani po tři čtvrtě hodině manikúry a pedikúry jsem se necítila o moc líp. Ale vím, že Lana a Trisha to myslely dobře.

Jenže můj život se teď proměnil v takové drama, že s tím prostá masáž a aplikace laku nic moc nenadělají.

Ach. Musím vyrazit k dr. Tzwocovi. Už se na mě chystá.

Ale nevím, jestli dr. Tzwoc – a vůbec KDOKOLI – může být někdy přichystaný na ten průšvih, kterému říkám život.

Pátek, 24. září, limuzína cestou

do Four Seasons

Tak jsem si zas jednou vylila srdce kovbojskému terapeutovi dr. Tzwocovi, a on řekl jen tohle:

„Vždyť Genovia má ministerského předsedu.“

Podívala jsem se na něj. „Ne, nemá.“

„Ale má,“ trval na svém doktor Tzwoc. „Díval jsem se na ty filmy o tvém životě, jak jsi po mně chtěla. A vzpomínám si, že –“

„Jenže tohle je v těch filmech ŠPATNĚ,“ ujistila jsem ho. „Je tam ŠPATNĚ spousta věcí. Říkají tomu umělecká licence nebo co. Aby to mělo spád. Jako by můj život neměl spád sám o sobě.“

A dr. Tzwoc pronesl: „Aha. Chápu.“ Asi na minutu se odmlčel. „Víš, připomínáš mi jednoho koně, kterého jsem měl u nás na ranči —“

Málem jsem se vymrštila z křesla a skočila po něm.

„NEVYKLÁDEJTE MI ZASE O DUSTY!“ zaječela jsem. „TO UŽ JSEM SLYŠELA!“

„Nechci mluvit o Dusty,“ ohradil se ohromeně dr. Tzwoc. „Tenhle se jmenoval Pancho.“

„Kolik jste měl koní?“ zeptala jsem se unaveně.

„Pár desítek,“ připustil dr. Tzwoc. „Ale o to nejde. Pancho byl tak trochu závislý. Zamiloval se do každého, kdo ho vytáhl ze stáje a osedlal. Otíral si o něj hlavu jako kočka a chodil za ním, dokonce i když se k němu ten člověk nechoval hezky. Pancho zoufale toužil po lásce, chtěl, aby ho všichni měli rádi.“

„Jasně,“ přerušila jsem ho. „Rozumím. Pancho měl málo sebeúcty, stejně jako já. Ale co to má společného s tím, že můj otec odmítá předložit parlamentu ústavu princezny Amélie?“

„Nic,“ připustil dr. Tzwoc. „Ale má to hodně společného s tím, že se mu to nesnažíš překazit.“

Vytřeštila jsem na něj oči. „A jak bych to měla udělat?“

Dr. Tzwoc pokrčil rameny. „To už je na tobě.“

Fajn. Ten chlap mě dohání k šílenství.

„Když jsem tady byla poprvé,“ zvýšila jsem hlas, „tvrdil jste, že se z černé díry deprese můžu dostat jenom tak, že požádám někoho o pomoc. No, tak jsem vás požádala, a vy mi říkáte, že to je na mně? Kolik vám platí za jedno sezení?“

Dr. Tzwoc mě chladně pozoroval, napůl schovaný za svými papíry.

„Poslechni si, co všechno jsi mi sdělila ty,“ pronesl. „Ten chlapec, kterého miluješ, ti řekl, že chce být jenom tvůj přítel, a ty jsi nic neudělala. Tvoje nejlepší kamarádka tě pokořila před celou školou, a nic jsi neudělala. Tvůj otec prohlásil, že si neváží odkazu vašeho předka, a ty jsi zase nic neudělala. Už poprvé jsem ti řekl, že ti nikdo nepomůže, pokud si nepomůžeš sama. Nikdy se nic nezmění, pokud občas neuděláš něco, co –“

„Mě děsí,“ dopověděla jsem. „JÁ VÍM. Ale jak? Co bych měla s tím vším, o čem jste mluvil, *dělat*?“

„Nejde o to, co bys *měla*, Mio,“ ozval se dr. Tzwoc už trochu vyčerpaně. „Jde o to, co *chceš* udělat?“

Pořád jsem to nechápala. „Ale já chci... chci... udělat to, co je správné!“

„Tak se přestaň chovat jako Pancho,“ odpověděl dr. Tzwoc rázně. „A udělej to jako princezna Amélie!“

O ČEM TO PROBOHA MLUVÍ???

Ale než jsem se měla čas zeptat, dr. T. pokračoval: „Aha, podívejme. Náš čas vypršel. Ale bylo to velice zajímavé sezení. Byl bych rád, kdybys příští týden přišla se svým otcem. Myslím, že vy dva byste si mezi sebou potřebovali vyjasnit pár věcí. A přiveď sebou i babičku,“ dodal. „Viděl jsem její fotografii na Googlu. Velice zajímavá žena.“

„Tak moment,“ ozvala jsem se. „Jak to myslíte, že to mám udělat jako princezna Amélie? Vždyť jí se to nepovedlo. Ten zákon se nikdy nedostal do parlamentu. A dneska už si na ni nikdo nepamatuje. Kromě mě.“

„Zatím se měj,“ odpověděl dr. Tzwoc.

A ukázal bradou ke dveřím.

Ovšem mně se pořád nechtělo. Táta tomuhle chlápkuvi platí za to, aby mi pomohl z problémů. A co dělá doktůrek? Vykládá mi, že si musím pomoci sama.

Tak za co teda bere peníze????

A jak mám pro všechno na světě jednat jako princezna Amélie? Předložila jsem její zákon tátovi, a ten mě s tím vyhodil. Co víc můžu udělat?

Nejhorší ze všeho je, že dr. Tzwoc dostal výsledky krevních testů z ordinace dr. Funga. A jsou... v normě. Vlastně lepší než průměr. Stejně jako Rocky jsem naprosto zdravá. Doufala jsem, že všechno to maso, kterým jsem se začala cpát, mi aspoň zvýšilo hladinu cholesterolu tak, aby to mohlo ospravedlnit mou depresi.

Ale cholesterol mám v pořádku. Všechny hodnoty jsou v pořádku. Jsem zdravá jako řípa.

Au. Proč jsem musela použít zrovna tohle přirovnání?

Proboha, už jsme tady. Nemůžu uvěřit, že mám dneska večer mluvit na tom pitomém večeru Dominy Rei.

Můžu říct jen jedno: jestli Grandmère dostanu do toho klubu nebo co to je, měla by se konečně přestat vozit po mých vlasech.

Pancho. Vážně mi ten chlap vykládal o koni, co se jmenoval PANCHO?

Pátek, 24. září, 9 večer,

toalety hotelu Waldorf-Astoria

Ten lak se jí vůbec nelíbil.

Chovala se tak, jako by fakt, že jsem si s ním nechala nalakovat nehty, totálně pohřbil všechny její naděje, že by ji mohli přijmout do toho exkluzivního spolku. Je mnohem víc rozčilená z toho, jak vypadají moje ruce, než z toho, že naše rodina už po staletí žije ve lži. Což byla první věc, o které jsem začala mluvit, když jsem vešla do jejího apartmá.

„Grandmère,“ spustila jsem, „nemůžeš přece souhlasit s tím, aby táta ignoroval odkaz princezny Amélie Virginie, její poslední přání na smrtelné posteli. Vid’ že ne?“

A Grandmère protočila panenky a zamumlala: „Nezačínej s tím zase! Tvůj otec mi slíbil, že na to do rána ZAPOMENEŠ.“

Jo. Asi proto mi od rána nebral telefony. Trestá mě mlčením, stejně jako Lilly.

Totíž, stejně jako Lilly, dokud dneska v poledne tak nevybuchla.

„Ale upřímně řečeno, Amélie,“ dodala Grandmère, „nemůžeš přece čekat, že změníme od základů svůj život kvůli přání čtyři sta let mrtvé princezny, že?“

„Princezna Amélie nesepsala ten zákon jen tak, Grandmère,“ namítla jsem. „A naše životy by se nijak nezměnily. Žili bychom stejně jako dřív. Až na to, že bychom doopravdy NEVLÁDLI. Nechali bychom VLÁDNOUT LID – nebo aspoň vládnout toho, koho si lid VYBERE. Což by určitě byl táta, to dobře víš.“

„A pokud NE?“ zasyčela Grandmère. „Kde bychom bydleli?“

„V paláci jako dřív,“ odsekla jsem.

„Tam asi těžko,“ zavrčela Grandmère. „Z paláce by se stalo sídlo ministerského předsedy. Umíš si představit, že bych nechala někoho cizího, aby žil v mých krásných komnatách? Nějakého POLITIKA? Nejspíš by nechal v celém zámku natáhnout koberce. BÉŽOVÉ.“

Vážně. Měla jsem chuť skočit jí po krku. „Grandmère, předseda vlády by žil – no já nevím, někde jinde. My bychom byli pořád

knížecí rodina a žili ve svém paláci a dělali všechno jako dřív – až na VLÁDNUTÍ“

Na to mi už řekla jenom: „Tvůj otec už o tomhle nechce ani SLYŠET. Takže to pusť z hlavy. A co ten RUDÝ lak, Amélie? Chceš, aby mě z tebe ranila mrtvice?!“

Dobře, uznávám, že dnešní večer je pro ni hodně důležitý. Měli byste ji vidět, jak se natrásala, když se u nás při přípitku zastavila komtesa a začala se rozplývat: „Princezno Amélie! Božíčku, vy jste ale vyrostla od té doby, co jsem vás viděla naposledy!“

„To ano,“ připustila chladně babička a zadívala se na obrovské břicho Belly Trevanniové. Totiž, Reného vznešené choti. „To vaše vnučka taky.“

„Už to bude každým dnem,“ zavrkala komtesa.

„Slyšely jste to?“ zeptala se Bella. „Je to holčička!“

Obě jsme jí poblahopřály. Vypadala vážně šťastně – celá zářila, tak jako všechny těhotné.

A Renému přeju, že bude mít dceru, když byl vždycky tak na ženské. Až jeho holčička začne chodit na rande, aspoň pozná, jak muselo být tátům všech těch dívek, které sváděl.

Ale komtesa nebyla jediná, na kterou toužila Grandmère udělat dojem. Byl tady výkvět newyorské smetánky – totiž, ženský výkvět. Na setkání Dominy Rei nesmí žádný muž, jedinež na výroční ples. Viděla jsem Glorii Vanderbiltovou, jak si pod palmou nanáší lesk na rty.

A jsem si jistá, že v kabině vedle mě si před chvílí natahovala kalhotky Madeleine Albrightová.

A víte co? Došlo mi to. Došlo mi, proč Grandmère tolik touží, aby se stala jednou z těchhle žen. Protože mají tak vlivné postavení – a navíc jsou naprosto okouzlující. Lanina máma ke mně byla hrozně milá, když jsem dorazila – nijak mi nepřipomínala ženskou, která by své dceři prodala milovaného poníka a nenechala ji rozloučit se s ním. Potrásla mi rukou a řekla, že jsem úžasným vzorem pro mladé dívky na celém světě. Prohlásila, že by si přála, aby její dcera měla na ramenou tak bystrou hlavičku jako já.

Lana, který stála vedle ní, se zahihňala do tylového šálu, ale pochopila jsem, že se jí to nijak nedotklo, protože za chvíli se do mě

zavěsila a řekla: „Pojď se tady trochu rozkoukat. U bufetu mají čokoládovou fontánku. A je nízkotučná,“ vykládala, zatímco mě táhla z dosahu Grandmère a své matky. Když už nás nemohly slyšet, dodala: „A jsou tam nejhezčí číšníci na světě.“

Ale za chvíli už mám vystoupit se svým projevem. Grandmère mě z něj v limuzíně zkoušela. Pořád jsem jí opakovala, že je moc nudný, než aby někoho zajímal, nemluvě už vůbec o tom, že by na někoho udělal dojem. Ale Grandmère si myslí, že kanalizace je přesně to, o čem touží poslouchat vlivné ženy z Dominy Rei.

Jo. Jasně. Třeba taková Beverly Bellerieiová z hlavních zpráv na Čtyřiaadvacítce určitě netouží po ničem jiném. Když jsem ji před chvílí viděla v hale, vesele na mě zamávala a zavolala: „Ahoj! Ty teda vypadáš dospěle!“ Nejspíš si mě pamatovala z doby, kdy se mnou ve čtrnácti dělala rozhovor a –

Panebože.

PANE BOŽE.

Ne. To přece NEMYSLEL takhle – když mi říkal, že –

Ne. Protože...

Počkat. Říkal, že se nemám chovat jako Pancho. Ale jako princezna Amélie.

Která chtěla dát Genovii demokracii.

Jenže se to nikdo nedozvěděl.

Ale to není pravda. NĚKDO se to dozvěděl.

Já.

A právě teď, v tuhle chvíli, mám jedinečnou možnost s tím seznámit tisíce vlivných žen.

Včetně Beverly Bellerieiové, která s tím může vystoupit v televizi.

Ale ne. Ne. To by nebylo správné. To by – to by –

To by mě táta ZABIL.

Ale... rozhodně bych se nechovala jako Pancho.

Jenže jak bych mohla? Jak bych to mohla tátovi udělat? A Grandmère?

Ale komu záleží na Grandmère? Jak bych to mohla udělat TÁTOVI!?

Ach ne! Grandmère jde sem! Pro mě!

A já nejsem připravená. Vůbec nejsem připravená! Někdo mi musí říct, co mám dělat!

Bože.

Někdo už mi to řekl.

Někdo, kdo už je čtyři sta let po smrti.

PRINCEZNA ZPŮSOBILA EXPLOZI

23.00, pátek 24. září, New York City

K okamžitému zveřejnění

Princezna Mia z Genovie – o níž jsme nedávno hovořili ve zprávách v souvislosti s výbuchem nitroškrobu v chemické laboratoři Střední školy Alberta Einsteina (který postihl rovněž princeznina údajného současného přítele Johna Paula Reynoldse-Abernathyho IV.) a jejím převezením na pohotovost nemocnice Lenox Hill – tentokrát explozi sama způsobila. Oznámila, že nově objevený dokument, který vznikl před čtyřmi sty lety, dokazuje, že Genovie není absolutní, nýbrž konstituční monarchie.

Jedná se o zásadní rozdíl: v absolutní monarchii vystupuje panovník – v případě Genovie otec princezny Mii, kníže Artur Christoff Phillipe Gerard Grimaldi Renaldo – z pozice božského práva vládnout lidu a zemi. V konstituční monarchii hraje panovnický rod pouze formální roli (tak jako například v Anglii), ale všechna politická rozhodnutí přijímá hlava státu, většinou společně s parlamentem.

Princezna Mia učinila toto překvapivé odhalení na slavnostním večeru ve prospěch afrických sirotek, pořádaném společností Domina Rei, exkluzivní organizací s charitativním posláním, která sdružuje nejvlivnější ženy světa (včetně Oprah Winfreyové a Hillary Rodham Clintonové).

Princezna Mia v projevu předneseném před newyorskou pobočkou této organizace přečetla úryvky z přeloženého deníku své vznešené předchůdkyně a popsala boj oné mladé ženy s morem i autokratickým strýcem, jehož důsledkem bylo sepsání onoho překvapivého dokumentu, jenž lidu Genovie zaručoval svobodu a právo volit si svého vůdce.

Dokument se bohužel ztratil v bouřlivých časech morové epidemie, která ve středověku pravidelně kosila středomořské pobřeží. Objeven byl teprve nyní.

Upřímná radost princezny Mii nad tím, že může přinést svobodu svému lidu, vehnala slzy do očí mnoha přítomných žen. A princeznina citace slavného hesla Eleanor Rooseveltové – rovněž bývalé členky Domina Rei – vynesla mladé řečnici mohutné ovace.

„Udělejte každý den něco, co vás děsí,“ poradila princezna Mia publiku. „A nikdy nepropadejte zoufalství, že se tím nic nezmění. Ani když je vám šestnáct a všichni vás považují jen za hloupou holku – nenechte se zastrašit. Pamatujte na slova Eleanor Rooseveltové: *Nikdo vás nemůže ponížit, pokud mu to nedovolíte*. Dokážete obrovské věci – a nedovolte nikomu, aby je zpochybňoval jenom proto, že jste princezna, která vládla pouze dvanáct dní, aniž by měla s vládnutím nějaké předchozí zkušenosti.“

„Bylo to ohromně působivé,“ prohlásila Beverly Bellerievová, hvězda televizního zpravodajství na stanici Čtyřadvacítka, a oznámila plán věnovat svůj diskuzní pořad změnám, které čekají onu malou evropskou zemi na cestě od monarchie k demokracii. „Reakce Miiny babičky, kněžny-vdovy Clarrissy, která se téměř hystericky rozvzlykala, nenechala v sále jediné oko suché. Byl to skutečně večer, na který hned tak nezapomeneme, a rozhodně ten nejlepší projev na slavnostním charitativním večeru, jaký jsem kdy slyšela.“

Ani kněžna-vdova, ani princezna nechtěly celou událost dál komentovat. Téměř ihned po projevu nastoupily do limuzíny a odjely neznámo kam.

Ani tisková mluvčí genovijského paláce, ani kníže Phillipe se pro tisk prozatím nevyjádřili.

Pátek, 24. září, 11 večer, limuzína cestou

domů z hotelu Waldorf-Astoria

A víte co? Mně je to jedno.

Vážně je. Udělala jsem správnou věc. To vím.

Táta na mě může ječet, jak chce – klidně může tvrdit, že jsem nám všem zničila život.

A Grandmère se může svíjet na pohovce a vypít všechny sidecary, kolik jich dostane.

Ničeho nelituju.

A nikdy nebudu.

Měli jste slyšet, jak všichni ztichli, když jsem jim začala vykládat o Amélii Virginii! V sále bylo větší ticho než v poledne u nás v jídelně, když mě Lilly přede všemi zesměšnila.

A to bylo ve Waldorf-Astorii osmsetkrát víc lidí než u nás ve škole!

A každý z nich na mě zíral bez dechu, pohlcený příběhem princezny Amélie. Myslím, že jsem viděla SLZY v očích Rosie O'Donnellové, když jsem líčila, jak strýc Francesco nechal spálit knížky z palácové knihovny.

A když jsem se dostala k tomu, jak princezna Amélie objevila svůj první morový bolák, uslyšela jsem, jak Nancy Pelosiová hlasitě vzlykla.

A pak jsem mluvila o tom, že nastal čas, aby svět uznal, že šestnáctiletá dívka toho dokáže víc než jen předvádět námořnické šaty na obálce Rolling Stone nebo jezdit po večírcích a night clubech, že místo toho bychom měli věnovat pozornost těm, které stojí za svým názorem a pomáhají lidem v nouzi.

No, potom přišly ty bouřlivé ovace.

Hrála jsem se na výsluní horlivých gratulací – i ujištění Laniny matky, že jakmile budu plnoletá, Domina Rei si bude pokládat za čest, pokud se stanu její členkou –, když mě Lars zatahal za rukáv (Domina Rei zřejmě dovoluje přítomnost mužů, pokud jsou to osobní strážci) a řekl mi, že babička už mě čeká v limuzíně.

A že mě chce vidět otec.

Ale co. Grandmère nakonec úplně přemohlo, když ji požádaly, aby vstoupila od klubu, který nad ní padesát let ohrnoval nos. Protože jsem na vlastní oči viděla, jak za ní zašla Sophia Lorenová a oznámila jí to. Grandmère málem padla do mdlob samou dychtivostí, ovšem odpověděla, že si to musí rozmyslet.

Což přeloženo do řeči normálních smrtelníků znamená: „Zavolám ráno a budu souhlasit, ale teď nechci vypadat moc hrrr.“

Táta na mě ječel asi *půl hodiny* na téma, že jsem zklamala celou rodinu a jak teď bude vypadat před parlamentem, protože někdo může říct, že naše rodina ten dokument čtyři sta let tajila úmyslně, a že teď bude muset kandidovat na post premiéra, aby mohl pokračovat v tom, co si plánoval, a bůhví, jestli to vyhraje, jestli se přihlásí nějakí další ubožáci, a jak si Genoviané nikdy nezvyknou na demokracii a jak se budou falšovat volební výsledky. A jak já stejně budu muset dál plnit princeznovské povinnosti, jenomže k tomu si teď budu muset najít nějakou práci, protože můj plat bude zkrácen na polovinu. A že doufá, že jsem šťastná, že jsem tak bezmyslenkovitě zničila celý náš rod, a jestli si uvědomuji, že mě historie bude vnímat jako hanbu rodiny Renaldů, až jsem nakonec řekla: „Tati? Víš co? Měl bys to probrat s doktorem Tzwocem. Což budeš moct příští pátek, protože doktor chce, abyste mě s Grandmère doprovodili na sezení.“

TO ho zarazilo. Vyděšeně se na mě zadíval – jako když mu tehdy ta letuška oznámila, že s ním čeká dítě, a on si teprve po chvíli uvědomil, že ji vůbec nezná.

„Já?“ zařval. „JÁ mám jít na sezení? Se svou MATKOU?“

„Jo,“ potvrdila jsem. Nenechala jsem se zastrašit. „Protože bych si ráda promluvila o tvém duševním zdraví a o tom, co znamená, když jsi u otázky *Cítím, že mě pravá romantická láska navždy opustila* odpověděl *Občas*, a přitom jsi mi jen pár týdnů předtím přiznal, že nikdy nepřestaneš litovat, žeš nechal odejít mamku. Lhal jsi dr. Tzwocovi a ty víš, že když lžeš na terapii – i když je to MOJE terapie – škodíš jen sám sobě, protože jak můžeš doufat, že něčeho dosáhneš, když nedokážeš být upřímný ani sám k sobě?“

Táta na mě jen vytřeštil oči. Asi proto, že jsem tak rychle změnila téma.

Ale pak se zatvářil znechuceně a vyštěkl: „Mio, i když si to ve svých přehnaně romantických představách nejspíš maluješ, netrávím svoje dny tím, že bych plakal pro tvou matku. Ano, někdy lituju, že to s námi nedopadlo jinak. Ale život jde dál. Stejně jako půjde dál tvůj život po Michaelovi. Takže ano, občas cítím, že mě pravá láska minula. Ale ve zbytku času cítím naději, že na mě za rohem čeká nějaká nová láska – a stejně tak doufám, že čeká na tebe. Můžeme se teď vrátit k věci? Neměla jsi absolutně žádné právo udělat to, co jsi dnes večer udělala, a hluboce, hluboce jsi mě zklamala –“

Ale to už jsem neposlouchala, protože jsem přemýšlela o tom jeho *cítím naději, že na mě za rohem čeká nějaká nová láska*.

Jak se někdo může takhle změnit? Jak si někdo může připadat, že po odchodu milované bytosti má v hrudi místo srdce obrovskou díru, a potom začít doufat, že na něj za rohem čeká nová láska?

To prostě nechápu.

Ale doufám, že se mi to taky jednou stane.

Aha. Už jsme v Thompsonově ulici.

Bezva. Jako by toho už dneska nebylo dost, v našem vestibulu číhá nějaký bezdomovec. Lars zrovna vyskočil, aby se ho zbavil.

Doufám, že nebude muset použít zbraň.

Sobota, 25. září, 1 ráno, můj pokoj

Nebyl to bezdomovec.

Byl to Džejpí.

Čekal na mě v hale, protože venku bylo nezvykle chladno, takže tam nechtěl mrznout... a taky nechtěl zvonit na moji mámu, aby ji nevzbudil.

Ale chtěl mě vidět, protože se díval na televizní noviny a slyšel o mém projevu.

A ujistit mě, že jsem udělala dobře.

A kvůli tomu za mnou přijel až sem.

„Je to fakt bomba, přesně jak říkali ve zprávách,“ říkal. „V jedné chvíli jsi normální holka, pak princezna... a pak už zase ne.“

„Ale já jsem pořád princezna,“ ujistila jsem ho.

„Pořád?“ zatvářil se nejistě.

Přikývla jsem. „A vždycky budu. Až na to, že si teď můžu najít normální práci a bydlet, kde si vyberu a tak. Když budu chtít.“

A když jsem mu to před vchodem (kam ho Lars vyhodil a málem ho i projel paralyzátorem, protože ho považoval za bezdomovce) tohle všechno vysvětlovala, stalo se něco zvláštního.

Začalo sněžit.

Já vím. Jenom lehounce a bylo to hrozně brzo, v tomhle ročním období na Manhattanu normálně nikdy nesněží. Ale bylo pořádně chladno. Ne dost na to, aby sníh zůstal ležet. Ale dost, aby se z růžové noční oblohy (růžové proto, že mraky byly tak nízko, až se v nich odráželo pouliční osvětlení) začaly sypat nadýchané bílé vločky.

A když jsem se dívala, jak mi vločky přistávají na obličejích a rozpouštějí se, najednou se mi přihodilo něco divného.

Zničeho nic – prostě jen tak – už jsem se necítila v depresi.

Neumím to vysvětlit. Slečna Martinezová má pravdu, když zpochybňuje mou zásobu významových sloves.

Ale prostě se mi to stalo. Najednou už mi nebylo smutno.

Ne že bych byla vyléčená nebo tak něco.

Ale jako bych z té hluboké černé díry o kus popolezla a zahlédla – konečně – jasnou oblohu. Jako bych to už měla nadosah, namísto abych se plácala u dna. Už jsem skoro tam.

A když Džejpí spustil: „Doufám, že to nevypadá, jako bych tě pronásledoval, ale napadlo mě, že budeš potřebovat slyšet něco milého, protože tvůj táta tě za to určitě nepochválil –“, uvědomila jsem si ještě něco. Že se cítím šťastná.

Vážně. Šťastná. Ne nadšená, ne veselá.

Ale byla to vítaná změna po té době, co jsem se cítila pořád jen smutná, takže jsem bez rozmýšlení zvedla ruce a objala Džejpího kolem krku. A políbila ho.

Zatvářil se ohromeně. Ale okamžitě zareagoval, stiskl mě v náručí a políbil mě.

A nejdivnější bylo... že jsem vážně něco cítila, když se naše rty dotkly.

Jsem si tím naprosto jistá.

Ne totéž, co jsem cítila, když mě líbal Michael.

Ale něco to bylo.

Možná jen pár tajících vloček na mé tváři.

Anebo to, o čem mluvil můj táta: naděje.

Nevím. Ale byl to hezký pocit.

Pak si Lars odkašlal a já Džejpího pustila.

A Džejpí se zatvářil rozpačitě a prohodil: „No, možná, že tě trochu pronásleduju. Mohl bych tě pronásledovat i zítra?“

Rozesmála jsem se. A řekla:

„Můžeš. Dobrou noc, Džejpí.“

A šla jsem domů.

A pustila si počítač a našla dvě zprávy v mailové schránce.

První byla od Tiny:

Romance: Panebože! Viděla jsem zprávy! Mio, ty jsi jako Drew! Ve *Věčném příběhu*, když se objevila s křídly na zádech! Ale ty děláš něco víc, než že vypadáš hezky na večírku. Jako kdybys NESLA PRINCE NA ZÁDECH. Ne, to bylo ještě lepší! Gratuluju!

Ahoj,

Tina

A pak jsem klikla na druhou zprávu. Od Michaela.

Když jsem uviděla jeho jméno, srdce se mi rozběhlo jako vždycky. Tohle se asi nikdy nezmění.

Ale aspoň dlaně zůstaly v suchu.

V textu dopisu byl odkaz na článek o mém vystoupení a pod tím:

SkinnerBx: Milá Mio, prý jsi právě zahodila trůn a přinesla demokracii zemi, která ji nikdy nepoznala?

Do toho, Thermopolisová!

Michael

Když jsem to přečetla, rozesmála jsem se. Nemohla jsem si pomoci.

A víte... bylo fajn smát se něčemu, co Michael řekl (nebo napsal). Protože mi připadalo, že už je to strašně dávno, kdy jsem to udělala naposledy.

A blesklo mi hlavou, že bychom možná s Michaelem mohli být kamarádi – jen kamarádi. Aspoň prozatím.

A tak jsem tentokrát místo SMAZAT stiskla ODPOVĚDĚT.

A odepsala mu.

Meg Cabotová

Princezna Mia

Z anglického originálu *Princess Mia*,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins Children's Books
v roce 2008,

přeložila Jana Jašová

Redigovala Melita Denková

Obálku navrhl Ivan Brůha

Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub

v roce 2008 jako svou 4308. publikaci

Odpovědná redaktorka Viola Lyčková

Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 232

Sazba SF SOFT Praha

Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

Vydání první

www.euromedia.cz

Mia je znovu tady, již podeváté! Tentokrát se s ní setkáváme ve chvíli, kdy byla pozvána na galavečer elitní společnosti mocných obchodnic. Bude však vůbec s to sdělit jim něco smysluplného? Právě se s ní totiž rozešel Michael a Mia je tak zoufalá, že stěží dokáže vstát z postele. Rodiče ji nutí, aby navštívila terapeuta. I ve škole se na ni řítí jeden problém za druhým. Nepomáhají ani usilovné snahy J. P. nebohou princeznu poněkud rozveselit. Ve chvíli, kdy už Mia neví kudy kam, odhalí staré rodinné tajemství, dávno zapomenutý deník... který jí pomůže najít konečně vhodné téma proslovu, a nejen to, ovlivní i osud celé její rodiny.

Americká spisovatelka Meg Cabotová je známou a mezi dospělými i dospívajícími čtenáři velmi úspěšnou autorkou. Největší oblibě mezi jejími romány se těší řada příběhů moderní princezny Mii z New Yorku, které byly i zfilmovány.

V Knižním klubu česky vyšlo:

Princezniny deníky
Místo pro princeznu!
Zamilovaná princezna
Povinnosti princezny
Princeznám sluší růžová
Princezna v zácviku
Princezna na večírku
Princezna nad propastí